

Erle Cox

SFERA DE AUR

Erle Cox

SFERA DE AUR

În românește de AL. ȘERBĂNESCU

Colecția PODEANU de 15 lei, Nr. 6
Editura PODEANU
București, 1941
Strada Smârdan, 18

Titlul original: ***Out of the Silence, a Romance***, publicat prima oară în 1919 (19 April-25 October 1919) în cotidianul australian *The Argus* sub formă de foileton.
În ediția originală a romanului a existat și un PROLOG care, în edițiile ulterioare, a fost suprimat. [hunyade]

Capitolul I

Ajuns în dreptul terasei, Bryce opri automobilul și înainte de a coborî îl căută din ochi pe proprietarul viei de un verde închis. Nu se vedea nici urmă de Dundas. Ceva mai încolo la umbra relativă a unui șopron de tablă ondulată se vedeau doi cai voinici și un ponei cenușiu; acesta din urmă (cunoscut în împrejurimi sub porecla de Billy Blue Blazes din cauza năravului său nesuferit) nu deservea decât cabrioleta. Prezența sa era o dovadă că stăpânul era acasă.

Bryce urcă pe terasă. Apoi strigă:

— Dundas! Allan Dundas! Unde dracu' te-ai ascuns? Scoală-te bătrâne! Unde ciorilor ești?

În timp ce privea, un instrument de oțel aruncă un fulger scurt pe deasupra lutului, lăsând totodată să se vadă și partea de sus a unei pălării de paie.

— Dumnezeu! A căpiat. E bun de legat!

Coborând de pe terasă se apropie fără să fie auzit sau văzut și privi câteva minute în tăcere pe omul care muncea în groapă, cu spatele spre el.

— Hei Allan, bătrâne camarad, ce faci aici? Nu cumva gimnastică pe stomacul gol?

— Mii de tunete! Tu ești Bryce?

— Te-aș ruga să-mi spui, dragă Allan, ce rost are toată strădania ta, săpând groapa aceea de lut?

— Păi e simplu. Nerodul care a construit casa asta, a făcut-o la un kilometru de râu, ceea ce înseamnă că vara trebuie sămă duc cu caii la apă, sau să aduc apa la cai, ori ambele treburi sunt grozav de neplăcute.

— Fie, dragul meu, dar ai putea să pui pe altul să facă treaba asta în locul tău?

— Ai dreptate în felul tău, Hec, dar nu pot admite să plătesc pe cineva pentru o treabă pe care o pot face singur.

În după amiaza aceea, Dundas urmări cu privirea praful stârnit de automobilul lui Bryce, până ce acesta dispăru după cotitura drumului și după ce-și puse în ordine lucrurile gospodăriei, se reîntoarse la săpatul său.

Trecuse cea mai mare parte a după amiezii, când se opri din lucru și curățând fundul gropii, cercetă rezultatul muncii. Mai avea încă vreo cincisprezece zile de muncă și proprietatea sa avea să aibă o adăpătoare bunicică. Punând apoi din nou mâna pe târnăcop dădu o lovitură puternică în peretele puțului, la vreo șaiszeci de centimetri de la gura lui. Rezultatul acestei lovituri fu tot atât de uluitor pe cât era de neașteptat. Cât era de tare lutul, și în pofida încordării mușchilor săi, izbitura făcu să-i vibreze nervii până în umăr.

Târnăcopul sări cu un sunet puternic și limpede, în timp ce o bucată de vreo cinci centimetri din vârful de oțel cromat, îi căzu la picioare odată cu câțiva bulgări de argilă. Allan înjură și se plecă spre a cerceta vârful rupt al uneltei, precum și locul lovit, după care mai înjură odată.

— O stâncă, probabil singura de pe întreaga moșie și eu am trebuit să dau peste ea.

Înainte de a se întuneca cu totul, Dundas mai reveni odată la groapă. Mâncase în grabă, de unde mai înainte obișnuia să stea comod la masă.

Avea în mână o daltă de oțel extrem de rezistent și un ciocan, și reîncepu să muncească cu înverșunare, în lumina vagă a crepusculului. Proptise capul dălții de stâncă și apoi lovi cu putere de vreo câteva ori cu ciocanul, încât scânteile izbucniră fuior în jur. În cele din urmă, vârful dălții se rupse și zbură ca un proiectil în întunericul gropii. Allan se plecă. Piatra nu arăta nicio zgârietură, ci

rămăsese neatinsă ca o bucată de sticlă, cu toate izbiturile primite, și care ar fi spart și un bloc de oțel.

La fel de lămurit ca și la începutul cercetărilor sale, Allan puse la loc instrumentele și se reîntoarse acasă spre a se culca.

Capitolul II

În zorii zilei Allan se reapucă de lucru cu un interes pe care nu-l mai arătase niciodată. Cu o seară mai înainte, scosese la iveală aproximativ 60 de centimetri pătrați ai obstacolului, care-i distrusese mai întâi târnăcopul și mai apoi dalta. Culoarea stâncii era de un roșu închis, cam în felul granitului, dar fără nicio urmă de granule. Suprafața îi era mai netedă decât sticla, dar se putea vedea lesne că este vorba de o formă geometrică, ceea ce-l intriga în cea mai mare măsură pe Dundas. Pornind paralel cu peretele gropii, obstacolul rămânea perpendicular pe o distanță de aproximativ de 60 de centimetri, după care lua o formă curbă bine definită, cam în felul unei cupole. În privința aceasta nu exista nicio îndoială. Cercetând cu privirea suprafața scoasă la iveală, Allan socoti că după toate probabilitățile dezgropase marginea unei construcții de formă cilindrică terminată printr-o cupolă plată de circa 10 metri în diametru.

Cuprins de curiozitate Allan reîncepu să muncească și uită prima sa intenție de a-și face o adăpătoare, stăpânit numai de gândul de a dezlega enigma pe urmele căreia bănuia că se află. Calea pe care trebuia s-o urmeze îl făcu să depășească limitele pe care și le determinase de la început, iar pe măsură ce munca progresa, convingerea îi era tot mai fermă. La amiază abia că-și îngădui repaos pentru a mânca în picioare în bucătăria casei. Spre seară se opri uluit în fața rezultatului muncii sale. Pentru a urma forma a ceea ce el numea de bine de rău, stâncă, săpase cu aproximație șapte metri, urmând un segment de cerc de

mărimea pe care o stabilise cu aproximație de la început. Groapa avea un metru în lărgime și-i venea până la umăr. Iar jur împrejur găsisse începutul cupolei plate, care se vedea mereu mai mult că este opera mâinilor omenști. Natura n-ar fi putut niciodată face în uriașa-i fantezie ceva de formă atât de regulată. Dar ca o culme, terenul pe care se afla era absolut virgin. Cine ar fi putut fi oare autorul acestui obiect?

A doua zi, joi, Allan se apucă din nou de lucru, hotărât să adâncească săpăturile până la fundații, sau cel puțin până la intrarea bizarei construcții subterane. Abia spre amiază ajunse pentru prima dată la o neregularitate a peretelui curb și înmulțindu-și strădaniile constată că este vorba de partea de sus a unei uși boltite.

Opt ore de somn lipsit de vise îl odihniră. În papuci și pijama, Allan şuieră a doua zi dimineată chemându-l pe Billy Blue Blazes și nu fără bătaie de cap constrânse animalul nedisciplinat să-l ducă până pe malul râului, unde se scaldă vreme de vreo jumătate oră în vederea vizitei pe care o proiecta la orași pe care o socotea de neînlăturat.

Dimineata nu era prin urmare prea târzie atunci când Allan își opri cabrioleta pe strada mare din GlenCairn, în fața celui mai mare magazin al orașului și unde cumpără material pentru un șopron demontabil de lemn și tablă ondulată.

Vreme de o clipă se gândi să-i facă vizită lui Bryce, dar ceea ce-l reținu nu era teama de a nu-l deranja la o oră nepotrivită cât neplăcerea de a trebui să răspundă la întrebări prin minciuni. Renunță. În vaga speranță de a întâlni pe cineva care-l interesa cu mult mai mult, se urcă din nou în cabrioletă și se reîntoarse acasă pe drumul ocolit al școlarilor.

Reîntors acasă fără să fi încetat vreo clipă să se gândească, imaginea Mariane Seymour făcu loc încetul cu încetul în mintea sa „chestiunii” acelea. Căci după zile întregi de muncă încordată, nu găsisse încă pentru ea nici

măcar o explicație satisfăcătoare.

Ajuns la Cootamundra, după ce-l băgă pe Billy în grajd, prima sa grijă fu să-și găsească o ocupație până la sosirea materialelor de la Glen Cairn și știa că mai aveau să treacă până atunci vreo câteva ore.

Deși ardea de nerăbdare să-și reînceapă cercetările, trebui să se înarmeze cu răbdare. Camionul cu materialul comandat sosi abia după amiază. Camionagiul nu avea decât o singură dorință și anume să lapede povara și să plece cât mai curând. Dar Allan avu grijă să-l pună să descarce cât mai departe de locul unde se afla șantierul.

A doua zi munci încordat și fără întrerupere. Uitase cu totul de vizita pe care o făcuse la Glen Cairn. Transpira mânuind ciocanul și fereastrăuși-și blestema neîndemânarea. Încă înainte de amiază epuizase tot stocul de cuvinte tari englezești și resimțea cu satisfacție binefacerile culturii, producându-se cu perlele înjurăturilor din limba franceză și germană.

Capitolul III

E drept, când se spune că haina face pe om. Puțini ar fi fost aceia care să recunoască în individul corect îmbrăcat în haine albe pe lucrătorul de cu o seară mai înainte, în combinezon de pânză groasă. Când se urcă pe capra cabrioletului sale în dimineața aceasta, 19 femei din 20 ar fi găsit că Allan merită să fie privit cu atenție, susținând de bună seamă după cum le este obiceiul, că nici nu-l bagă în seamă.

Billy Blue Blazes străbătu în galop distanța până la GlenCairn, lucru care-i era îngăduit numai foarte rar. La vreo 3 kilometri de oraș se încrucișă cu Bryce, care era în automobil și care se ducea să aducă pe persoana pe care o mai avea invitată pentru acea zi în afară de Allan.

Instalată în fotoliul ei de răchită pe verandă, Don' Bryce îl ironiză pe Allan pentru sălbăticia lui.

— Presupun doamnă Doris, că sceleratul dumitale soț v-a povestit cine știe ce grozăvii despre gospodăria mea. Cred că știți că a luat masa la mine săptămâna trecută.

— Desigur, Allan. Mi-a spus că mori de foame. Sper însă că ți-ai recăpătat pofta de mâncare.

— Trădătorul! Mi-a făgăduit că nu vă va preveni de catastrofa care vă amenință. Dacă va fi acum să postească din cauza mea, n-aveți decât să i-o spuneți.

În aceeași clipă se auzi claxonul unui automobil.

— Iată-l și pe Hector. Aduce încă un invitat; ghici pe cine?

— Sunt prea leneși prea mulțumit de a mă afla aici spre a mai face acest efort.

Când se auzi zgomot pe aleea grădinii, cei doi se ridicară. Bryce intră, îl salută prietenește pe Allan și apoi se întoarse spre Mariana Seymour, care-l întovărășea.

— Dundas, am adus pe cineva care îți va fi totodată judecător, juriu și forță executivă. Aflu că ești vinovat de trădare, dezertare și alte crime de același calibru. Circulă zvonul că ai fost mituit de clubul celor din Ronga să nu joci ieri.

Allan strânse mâna călduță și voinică pe care i-o întindea tânăra fată.

— Miss Seymour, am și fost executat de doamna Doris; nu mă puteți pedepsi de două ori pentru aceeași crimă.

Tânăra fată surâse așezându-se pe scaunul pe care îl oferi Allan.

— Nu știu chestia asta. Fii sigur că ai fost condamnat de douăzeci de ori, dacă am fi mâncat bătaie ieri. Din fericire ne-am descurcat și fără dumneata. Ai de spus ceva în apărare?

— Nimic altceva decât moștenirea Evei: munca!

Rămași pentru o vreme singuri, Dundas și Bryce începură să discute despre politică și despre noutățile care circulau prin oraș, trecând apoi pe nesimțite la chestiuni privitoare la vii și la recoltă.

— Dar cu adăpătoarea cum stai? Întrebă pe neașteptate Bryce.

Dundas se aștepta la această întrebare și prefăcându-se indiferent, răspunse că dăduse de o stâncă și că renunțase la lucru.

— Am construit pe locul acela un șopron pentru fân, continuă el. Am fost atât de ocupat cu treaba asta încât am uitat să vin ieri în oraș.

Bryce clătină capul.

Vocea lui Doris întrerupse discuția.

— Hector, Allan, dacă vreți să nu rămâneți flămânzi, veniți la masă.

După masă, pe când își fumau amândoi, unul pipa, iar

celălalt țigara, Allan puse întrebarea care-l frământa:

— N-ai putea să-mi spui Hector, dacă a existat vreodată la Cootamundra vreo construcție mai mare, sau dacă s-a început măcar lucrări în această direcție?

Bryce rămase câțeva vreme pe gânduri.

— Drept să-ți spun nu prea știu de așa ceva. Locuința ta a fost la începutul începuturilor un post avansat al companiei de laGlenCairn. Cameron, primul proprietar, construisese la început o cabană, iar succesorul său a mărit-o plantând via. Cunosc Cootamundra de vreo patruzeci de ani și sunt sigur că în afara construcției pe care o știi n-a mai existat vreodată alta.

Conform dorinței soției sale, Bryce reveni din garaj și anunță o pană cu totul fictivă a automobilului, ceea ce făcu să-i revină lui Allan îndatorirea de a o conduce acasă pe Mariana. Era aproape ora zece când Allan îl aduse pe Billy care necheza în fața porții lui Bryce; Mariana își luă în grabă rămas bun, căci Billy nu putea sta locului pe patru picioare nici două secunde.

Capitolul IV

Pe marea șosea albă care se strecura printre vii și casele ascunse în fundul grădinilor, Mariana și Allan erau trași de Billy în cabrioleta ușoară.

În seara aceasta, având în vedere povara prețioasă pe care o purta, Allan conducea cu extremă prudență.

Părăsiseră drumul mare, iar potcoavele lui Billy scoteau acum un sunet surd în praful potecii care șerpuia printre arborii pădurii. Luna răspândea pe drum pete de lumină și umbră, iar în profunda liniște a nopții ei înaintau ca într-un peisaj de vis.

Allan își privi tovarășa. Nu-i păruse niciodată atât de frumoasă și de îmbietoare.

Allan apucă hățurile cu mâna dreaptă și-și puse stânga pe mâna fină a tinerii fete. Ea schiță un gest de retragere, după care se lăsă însă în voia soartei. Privirile lor se întâlniră o clipă și-și spuseră secretul.

— Mariano, dragă Mariano, murmură el.

Pe buze îi stăteau cuvinte minunate, dar soarta voi ca ele să nu fie spuse niciodată.

Uitând de toate în afară de fata care sta alături de el, Allan slăbise strânsoarea frâului, iar calul speriat de trecerea unui iepure porni ca un trăsnet. Hățurile îi scăpară o clipă din mâini. Le apucă de îndată, dar era prea târziu. Sprijinindu-se cu picioarele în tăblia cabrioletei Allan trăgea cu toată puterea de hățuri. Știa însă că atunci când pornește Billy este foarte greu să-l mai stăpânești. Nu se gândea decât să conducă astfel trăsurica, încât să ferească butucii și copacii. Se mai înturnă odată spre

Mariana. Vântul îi ciufulise părul făcându-l să plutească întocmai ca un nor roșietic în jurul capului ei, dar ochii nu-i exprimau de fel teamă.

— N-ai grijă de mine Allan. Am toată încrederea în tine.

Îl tutuia pentru prima dată și nici măcar pericolul clipei nu-l împiedică să resimtă un fior de plăcere. Dacă n-ar fi fost ea de față, aventura aceasta l-ar fi amuzat, dar gândul că viața ei este în pericol îl făcu să se încordeze într-un suprem efort. Ferestruia botul înspumat al lui Billy cu o asprime cum nu se mai întâmplase vreodată, dar după trecerea a doi kilometri goana nebună nu se domolise de loc. Mai aveau un kilometru după care trebuiau să cotească pe drumul care ducea la locuința Marianei. Dundas își aminti că tocmai la acea cotitură este un șanț de vreo doi metri adâncime peste care ducea un podeț îngust. Mergeau la pierzare. La vreo două sute de metri departe de cotitură Allan simți cu bucurie că Billy își domolea goana. Câștigase lupta și deși trăsurica luă virajul pe o singură roată, când au ajuns la capătul aleii în dreptul barierei albe, Billy necheza de furie, dar se purta aproape normal.

— Îmi pare foarte rău de ceea ce-a întâmplat Mariano! A fost vina mea, spuse Allan. Aș fi trebuit să fiu mai atent la Billy.

Ea se întoarse puțin și-i atinse mâna.

— Te rog să nu-ți reproșezi nimic Allan. Crede-mă că m-am simțit toată vremea în siguranță și am apreciat cum se cuvine partida aceasta de galop. A fost o cursă splendidă și nu m-am îndoit o singură clipă că o vei opri la timp.

Capitolul V

Dundas resimți din plin a doua zi că este luni dimineață.

Înțelese că-i este urât să muncească și că singurul leac era însăși munca. Își dădea de fapt seama că Mariana putea și trebuia să aștepte. Se apucă prin urmare de treabă, iar la căderea serii ultimul cui al șopronului fusese bătut.

A doua zi Allan socoti că se poate apuca de adevărata sa ocupație și anume să descopere ce se ascundea sub pământ, fără să-și dea în vileag secretul. Puse din nou mâna pe târnăcop și săpa cu adevărată satisfacție, după ce dăduse de o parte cele câteva scânduri care acopereau locul unde se afla ușa boltită. După un răstimp de săpat constată că deschiderea avea cu aproximație un metru în lărgime, în timp ce adâncimea pe care n-ar fi putut-o aprecia trebuia să fi fost considerabilă. Prima sa țintă era să degajeze complet intrarea.

Continuă să sape toată ziua până ce ajunse la doi metri și jumătate adâncime, unde după cum se aștepta de altfel află pragul ușii. Era atât de emoționat încât ar fi fost dispus să-și continue munca la lumina lanternelor, dar neștiind până la ce adâncime va trebui să ajungă, renunță.

Dundas petrecu o noapte proastă.

Înainte de ora cinci dimineața sări din pat și abia după un sfert de oră dădea primele lovituri cu târnăcopul în intrarea pe care o descoperise. De fiecare parte a acesteia se afla suprafața dură și netedă a peretelui, în care se vedea o deschidere precis conturată de doi metri pe unul, plină de argilă întărită, pe care începu de îndată s-o

înlătura.

Atunci când puternica lumină albă se răspândi în interior, nu pricepu la început care era adevărata natură a obstacolului care i se afla în cale. Culoarea argilei poleise totul în decursul vremurilor cu un roșu palid, astfel încât s-ar fi putut spune că fundul cavității era făcut din același ciment ca și pereții. Îngenunchind sub boltă, Allan frecă peretele cu degetul umezit. Argila uscată se înmuie îndată, și cum continua să frece, iar în locul pe care-l curățase apărură strălucirea mată dar indiscutabilă a unui metal asemeni bronzului.

Pe măsură ce lucra, constata un fapt caracteristic. De când se afla metalul acesta în locul unde îl găsisese, suprafața sa nu arăta nicio urmă de coroziune. Luciul său intact ar fi putut să te facă să crezi că abia a fost pus acolo cu o seară mai înainte. După numeroasele lovituri de târnăcop pe care le dăduse nu se vedea nici cea mai slabă urmă de zgârietură. Un alt amănunt îl intrigă și anume că pe toată suprafața ușii nu exista niciun mâner și nici vreo altă ieșitură de acest fel. După ce termină curățatul, apropie lanterna și cercetă cu atenție fiecare centimetru pătrat al ușii. Încheieturile erau atât de desăvârșite, încât nu s-ar fi putut strecura nici măcar capătul unui ac între acestea și pervaz.

Se așeză ca să se gândească. Fără îndoială că era o ușă pe care s-ar fi putut intra și ieși. „Prin urmare, spuse el cu glas tare, șmecheria asta blestemată trebuie să se deschidă într-un fel oarecare”. Își întări spusele dând o lovitură puternică cu ciocanul în metalul ușii. Se auzi atunci dangătul unui clopot profund, care părea că se răsfrânge în adâncimi nebănuite. „Brr!” exclamă Allan dând drumul ciocanului. „Nu mai fac așa ceva. Pare pur și simplu funebru. Dar blestemata asta de ușă trebuie să se învâртеște pe țâțâni, sau alunecă pe tălpici, fie în sus, fie în jos, sau lateral. Dar nu se vede nicio urmă din care să văd cum devine cazul. Dacă șmecheria asta nu se va deschide

ca o cutie cu arc, atunci nu voi avea altceva de făcut decât s-o arunc în aer cu dinamită.” Cercetă însă zadarnic cu cea mai mare atenție intrarea, căci cimentul neted ca sticla nu arăta nicio crăpătură. Nu-i folosi deasemene la nimic faptul că apăsă răbdător fiecare colțișor în speranța că va descoperi un arc ascuns. La căderea nopții trebui să-și recunoască înfrângerea.

Abătut și gânditor începu să se dezbrace, când îi veni o idee. „Ia stai, își spuse el, ce ar fi s-o încerc și pe asta?” Reaprinzând lanterna cu acetilenă se duse grabnic la șopron și sări în puț. Începând cu pragul lovi ușor fiecare centimetru pătrat al cimentului, fără să descopere însă nici cea mai mică variație de sunet. Va avea oare un nou insucces? Continuă cercetarea în latura stângă. Pe o distanță de șaizeci de centimetri sunetul rămase același. Deodată răsună ceva gol sub ciocan. Asta-i! Allan luminează locul, dar lumina vie nu-i arăta nicio stricăciune a suprafeței. Era însă sigur că acolo se afla un gol.

Capitolul VI

A doua zi scobind mereu într-un singur loc, Allan făcuse o gaură de vreo doi centimetri adâncime, când constată, spre marea sa bucurie, că locul dedesubt era gol. După aceasta munca fu mai ușoară, iar gaura fu curând lărgită. După vreo două ore putu să treacă mâna prin ea, dar îi fu dat să aibă o nouă decepție. La vreo cinci centimetri distanță de peretele de ciment pe care-l distrusese se afla o placă de metal. Placa aceasta nu era fixă, dar nici nu putea fi îndepărtată decât după curățarea totală a cimentului.

În cele din urmă placa de metal eliberată de cimentul din jurul ei putu fi îndepărtată. Allan îndreptă imediat lumina lanternei sale în locul rămas gol și care avea aproape zece centimetri adâncime. Așezate în careu, în fund se aflau patru mici manete de metal lucitor, fiecare reflectând lumina lanternei cu acetilenă. Fiecare manetă era fixată pe o tijă, care putea fi manevrată pe niște șanțulețe care se întretaiau în cruce.

Atinsese încet în treacăt una din manete și chiar în aceeași clipă se pomeni răsturnat în fundul puțului, în mijlocul unui oribil miros de acetilenă și cu lampa stinsă sub el. Se ridică pipăindu-se spre a se asigura dacă nu și-a rupt cumva ceva.

— Manetele astea sunt electrizate, mormăi el.

Ieși afară și-și cercetă lanterna, apoi fugi în camera sa de dormit de unde reveni înarmat cu o manta de ploaie veche, de cauciuc. Tăie din ea cu ajutorul unor foarfeci o bandă de vreo opt centimetri pe care o împărți în patru

pătrate, lua un ghem de sfoară și se reîntoarce sub șopron.

— Să vedem acum cine este mai viclean.

Apucând prudent o bucată de cauciuc, înfășură cu ea una din manete reușind pe deplin, căci izolatorul acesta corespundea întocmai scopului. Legă petecul izolator de manetă cu ajutorul sforii ferindu-se să nu atingă cumva celelalte manete periculoase. Repetă manevra și cu celelalte manete și a putut în cele din urmă să le manipuleze fără nicio teamă.

Se înarmă cu răbdare și spre a proceda metodic numerotă manetele de la 1 la 4, urmând să le manevreze apoi în ordine numerică spre a evita să repete combinațiile. Era o muncă obositoare, iar foamea începu să-i chinuiască stomacul. Își dădea vag seama că trebuie să fie vremea să meargă la masă, când tresări pe neașteptate. Nu auzise nimic mișcându-se, dar instinctul său îl avertizase că s-a produs o schimbare. Întoarce puțin capul și scoase un strigăt. Ușa mare și masivă dispăruse, iar în locul ei se afla o mare gaură neagră care-l făcu să înlemnească.

Capitolul VII

În prima clipă lui Allan nici nu-i veni să creadă. Cu inima palpitând și mâini tremurătoare, luă lanterna și fără să se ridice de pe locul unde se afla îndreptă lumina spre pata de întuneric. Văzu spre marea sa uluială o sală circulară de aproape patru metri în diametru. Chiar în dreptul intrării se afla un spațiu de vreun metru pătrat de unde începea scara, protejat de o parte și de alta de o balustradă din același material obișnuit. Balustrada avea un metru înălțime, iar din cea de a treia latură pornea scara în spirală care se afunda în întunecime. Exact în fața sa, pe peretele opus, privirea îi fu atrasă de o tăbliță pe care se vedeau scrise în relief trei grupuri de caractere unele sub altele. Caracterele erau la distanțe egale unele de altele, grupul superior având trei, cel de al doilea patru, următorul patru, iar ultimul șase semne.

Îndreptând ușor lanterna lateral, Allan cercetă pragul. Ce devenise oare ușa? Căci dispăruse. N-o auzise deschizându-se, iar în interior nu se vedea nicio urmă.

Dezlegă însă misterul cu o ușoară exclamație de bucurie. În locul ușii se afla o adâncitură având treizeci de centimetri lățime. Ușa se retrăsese desigur în adâncimea peretelui, astfel încât partea ei superioară ajunsese exact la nivelul pragului.

Începu să coboare și de la prima cotitură a scării pierdu din vedere intrarea. Universul său se mărgini numai la calea cotită din fața sa și la umbra sa tremurătoare pe pereți. Pe măsură ce cobora ecoul devenea mereu mai puternic. Toate sunetele se amplificau și se denaturau

încât deveneau aproape de nerecunoscut. Loviturile ușoare date cu ranga de fier pe treptele pe care le cerceta astfel în coborâre, răsunau și bubuiau răsfângându-se de pereții metalici înconjurători. Zgomotul făcut de pași, îi dădeau iluzia că este întovărașit de o mulțime imensă, și nevăzută. Înaintarea sa înceată în acest puț uniform îi părea fără sfârșit. Îi părea că se află în mers de ore întregi, deși știa bine că nu trecuseră decât vreo câteva minute. Cu dinții strânși și gâfâind făcu un efort să înainteze. Simțea în sine că dacă se oprește va fi cuprins de panică și se va năpusti pe scări în sus. O sudoare rece, vâscoasă îi curgea pe frunte și-i păru că simte cum îi păru că-și simte părul zburlindu-i-se pe tot corpul. Oare coborâșul acesta în spirală va dura o eternitate?

— Dumnezeu! atotputernic!

Groaza îi smulse de pe buze aceste cuvinte, în clipa în care ajunsese pe ultima treaptă. Ranga de fier căzu cu zgomot la pământ, iar el se întoarse grăbit și o luă la fugă, cu un strigăt de groază care trezi un cor de ecouri diabolice. Sus... sus... să revadă cu orice preț lumina zilei. Un instinct animalic îl făcuse să păstreze în mână lanterna, dar ajuns sus nu-și mai putea aminti nimic din cele petrecute. Mai avu putere să iasă afară din șopron și lumina minunată a zilei îl vindecă de starea sa de semi-demență, în timp ce se refugia în casă. Ajuns aici, puse mâna pe pușcă, băgă un glonte pe țeavă și se adăposti pe verandă cu arma gata de a trage, supraveghind șopronul și temându-se să nu se ivească cineva dintr-acolo.

Allan intră în casă și-și turnă un pahar de whisky, apoi reveni spre verandă spre a privi gânditor șopronul care ascundea misterul și spre a-și rememora întâmplările explorării sale.

„A fost numai o spaimă... sau... nu, nu, nu mi s-a părut, a fost adevărat. Nu se poate să fi fost o iluzie optică. Și cu toate acestea este o nebunie!”

Nebunie sau nu, Allan știa că atunci când a ajuns la

ultima treaptă a acestei scări infernale, găsisse o mare platformă circulară. Exact în fața locului unde se afla, o mică deschidere prin care se proiecta un fuior de lumină pe peretele din față, iar la mijlocul petei de lumină se vedea limpede umbra unui om, care ținea mâna ridicată cu un gest amenințător.

Era ora patru. Înainte de a coborî din nou. Allan se înarmă cu un pistol automat și cu un încărcător de rezervă și-și încălță în locul bocancilor niște pantofi cu tălpi de cauciuc. Nu ținea să mai fie întovărășit de legiunea de ecouri. Cu pistolul în mână se opri în fața ușii șopronului, pentru a asculta. Nici un sunet. Înaintăși privi în puț. Lanterna cu acetilenă ardea acolo unde o lăsase în timpul fugii sale. Mai ascultă câteva clipe, apoi coborî.

Pentru a-și distra atenția începu să numere treptele ținând cât mai sus posibil lanterna, iar în mâna dreaptă pistolul gata de tras. O sută șazeci și cinci, o sută șazeci și șase... se apropia. Se opri o clipă. Aceași liniște netulburată. Mai avea încă zece trepte. La lumina lanternei văzu o întrerupere în mersul normal al coborâșului și ranga sa de fier care zăcea acolo. Călcând cu ușurința unei feline, cu nervii încordați, coborî mai departe. Ochii săi nu-l înșelaseră. Lumina și umbra mai erau acolo.

Capitolul VIII

Încordându-se cu toată emoția care-l stăpânea, Allan cercetă umbra amenințătoare, dar aceasta nu se mișca din loc. Îșiluă inima în dinți. În primul rând trebuia să rezolve problema luminii. Încet, cu băgare de seamă, înaintă pe platformă până lângă deschidere. Alte câteva trepte duceau la o altă platformă, cu vreo zece metri mai jos, într-o încăpere luminată într-un fel inexplicabil. Nu putea determina mărimea încăperii. Exact sub el era un trepied pe care se afla o minge de foc, de la care izvora lumina ce străbătea deschiderea pe care privea. Allan înțelese îndată că umbra omului de pe perete provenea direct din acest soi de proiector, al cărui scop era să sperie pe curioși. Allan recunoștea cu părere de rău că dispozitivul îl speriasse, dar se simțea oarecum bine că fuga sa nu fusese văzută de niciun martor.

Dându-și seama că nu se va putea feri de pericole decât numai cu ajutorul inteligenței sale, băgă revolverul în buzunar, luă ranga de pe jos și se înapoie lângă deschidere.

Continuă coborâșul, sondând terenul din fața sa cu mai mare grijă decât oricând. Se afla deja la ultima treime a scării și nu se întâmplase încă nimic extraordinar. Atunci lovi cu ranga cea de a zecea treaptă, socotită de jos în sus. În acea clipă trecu prin fața ochilor săi ceva cu o șuierătură amenințătoare, încât aproape că-l atinse și-i smuci cât pe ce cu o forță formidabilă ranga din mână. După aceea ceva se rostogoli în jos pe trepte, apoi pe podeaua sălii de jos. Dundas făcu un salt înapoi cu un

strigăt de furie și surprindere. Ce se întâmplase? Ranga pe care o mai ținea în mână era mai ușoară și mai scurtă. O privi de aproape. O bucată de vreo treizeci de centimetri fusese tăiată, iar bucata aceasta se rostogolise jos. Allan înțelese că a trecut foarte aproape pe lângă moarte și se simți străbătut de un fior.

— Diavolii, murmură el cu furie. Diavolii!

Se înapoie să-și ia lanterna cu acetilenă pe care o lăsase pe platformă și se reîntoarce pe scara inferioară. Înaintând cu foarte mare atenție cercetă peretele în dreptul locului periculos. Lumina albă îi arată ceea ce-i scăpase în semiobscuritatea de la început: o deschizătură îngustă și prelungă, tot atât de mare ca și lățimea treptei pe care călca. Își puse lanterna alături și se așează. Apoi, plecându-se înapoi ca nu cumva să fie atins, lovi din nou cu ranga treapta de mai jos. În aceeași clipă izbucni din perete o mare lamă albă, care lovi tăind bara de fier ca puțin mai înainte. Allan înțelese înghețat de spaimă, că fără să fi fost precaut și să fi cercetat treptele înainte de a le călca, ar fi îndurat o moarte groaznică, iar trupul său mutilat ar fi zăcut acum în deplină liniștela capătul scării. Șocul nervos îi lua puțința să gândească și tremurând din tot trupul, zăpăcit, se reîntoarce la suprafață. Afară amurgea. Închise ușa șopronului în urma sa. Era nespus de mulțumit că a scăpat numai cu atât.

Capitolul IX

Cu mâinile în fundul buzunarelor și cu capul plecat pe piept, Allan se plimba în sus și în jos pe veranda casei, gândindu-se la mijloacele de a putea trece de cuțitul ucigaș. Desigur că ar fi putut să sară de pe treapta dinaintea celei fatale, pe platforma de mai jos. Dar posibilitatea de a fi așteptat acolo de lucruri tot atât de rele dacă nu mai rele încă, îl făcu să respingă de îndată și această ipoteză. Trebuia să treacă metodic și prudent fiecare obstacol, spre a putea înainta în siguranță. După toate socotelile nu vedea decât o singură posibilitate. Forța motrice care acționa lama nu putea fi fără sfârșit. Era desigur o chestiune de mecanică. Trebuia să epuizeze mai întâi energia care făcea să cadă cuțitul ucigător, pentru a putea trece apoi fără niciun risc.

Intră în magazia cu unelte de unde luă o bucată de plumb plată, cu care se reîntoarse apoi în fața obstacolului. Aici constată, că lama ieșea din perete la vreo cinci centimetri înălțime de la treaptă. Nu avea prin urmare altceva de făcut decât să pună o greutate oarecare pe treapta periculoasă, astfel ca obiectul să fie în afara atingerii cuțitului. Fără să mai stea mult pe gânduri puse greaua bucată de plumb pe treapta din dreptul cuțitului, care în aceeași clipă ieșișuierând din perete. Dar de data aceasta în loc să se oprească el își continuă loviturile, fără a atinge însă plumbul. Repeziciunea căderilor sporea la fiecare clipă, iar după trecere de câteva ore se opri cu totul.

Pășind cu prudența unei pisici, coborî și treptele care i-

au mai rămas.

Se afla în fine jos. Lanterna lumina un admirabil desen în mozaic, pornind în rază de la grupul statuar central, care părea aranjat astfel în mijlocul unui imens covor filigranat. Lui Allan i se părea că este un sacrilegiu să-l calce și era fericit că sandalele sale cu tălpi de cauciuc nu puteau să strice nimic.

Putu atunci să privească în voie cele trei personaje. Era statuia a trei bărbați, în mărime naturală. Primul, care se afla exact în fața sa, era investmântat într-o togă, care-i ajungea până la glezne. Corpul era ușor plecat înainte, iar brațele i se odihneau pe un toiag. Obrazul care era acela al unui moșneag exprima o durere apăsătoare. Allan nu mai văzuse niciodată atâta durere, ca aceea exprimată de ochii ce se aflau sub o frunte brăzdată și chinuită. Dar buzele strânse păreau să reprime orice sentiment de slăbiciune sau de resemnare, care ar fi încercat să-l domine.

Cel de al doilea personajiu era reprezentat șezând pe un tron cu spătar înalt și privea un instrument straniu pe care-l ținea în mână. Fizionomia sa trăda o mare inteligență și bunătate.

Cel de al treilea personajiu se ținea drept și țeapăn. Toga îi cădea în cute la pământ, întreaga sa atitudine trăda o aroganță de nesuportat și autoritate. Brațul drept era întins înaintea sa cu gestul superb al unui individ, care are dreptul și puterea de a impune ascultare. Ținea capul drept în sus. Fața nu-i era crudă, ci orgolioasă și neîndurată.

— Dumnezeule, gândi el, s-ar spune că-mi poruncește să cercetez mai întâi ușa aceasta. Ei bine, aspectul dumitale nu-mi place, domnule. Îmi pare foarte rău dar voi încerca ușa de dincolo.

Se întoarse și ocolind grupul se îndreptă spre partea opusă a vestibulului. Mergea prudent, cercetând înainte de a pune piciorul. Spre fericirea lui nu devenise mai încrezător. Ajunsese la patru metri de ușa în chestiune,

când fără zgomot, în timp ce piciorul său abia atingea podeaua, o mare bucată din aceasta, de vreo trei metri în lungime și tot atâția în lățime, balansă în jurul unei axe lăsând să se întrevadă o prăpastie întunecată, după care reveni în poziția inițială. Dundas sări înapoi și ștergându-și fruntea abia își reveni de pe urma șocului nervos.

— Haidem, își spuse el, să încerc ușa spre care mă comandă majestatea sa. Voi înainta însă de-abușilea. N-aș mai vrea să am asemenea surprize. Atitudinea este poate ridicolă, dar este oarecum sigură... dacă poți fi sigur de ceva aici...

Era atât de concentrat să evite eventualele curse, încât nici nu băgă de seamă spațiul pe care înaintase. Își apropiase fața de pământ și cu ochii țintă la podeaua strălucitoare, când se dădu pe neașteptate înapoi. Nu auzise niciun zgomotși fără cel mai slab semn de avertizare se pomeni învăluit de o mare lumină. Ai fi putut crede că soarele amiezii răzbătuse pe neașteptate din nouri. Un strigăt de uimire îi scăpă depe buze. Aripile ușii se deschiseseră brusc inundând tot vestibulul în lumină și scoțând la iveală ceea ce fusese ascuns până atunci.

Capitolul X

Dundas se ridică încet și rămase în picioare privind fix înaintea sa. Se afla în pragul unei galerii de șaptezeci de metri lungime. Era inundată de lumină, iar Allan orbit, nu a putut distinge la început niciun detaliu din mulțimea splendidă de forme și culori pe care le contempla. Ceva mai târziu impresia de ordine apăru și în haosul acesta.

— Dumnezeu, ce minune! De bună seamă că aici au fost adunate toate minunile lumii!

De la podea și până la plafonul boltit înălțimea era de doisprezece metri. Pretutindeni se vedeau mese și vitrine între care fusese lăsat loc liber pentru circulație, iar fiecare din ele era câte o operă de artă desăvârșită.

Un vas mare care strălucea pe o masă apropiată îl opri. Vasul acesta părea să fie de sticlă și reprezenta o floare pe tulpina sa, iar masa sa irizată părea plină de flăcări multicolore. Îl luă în mână mirându-se de delicateța sa, căci caliciul nu era făcut dintr-o sticlă mai groasă decât hârtia. Îi era teamă să n-o spargă strângând-o între degetele sale. Deodată vasul îi scăpă și se rostogoli la pământ. Scoase un strigăt așteptându-se să-l vadă spart în mii de bucățele. Dar spre marea sa uimire obiectul lovind pământul, sări în sus cu un sunet limpede și muzical și se opri de o vitrină apropiată. Allan îl ridică. Nu se vedea nicio spărtură sau crăpătură. Spre a-l încerca îl lovi de marginea mesei. Obiectul scoase același sunet muzical și rezistă. Îl lovi mai tare, dar tot fără rezultat. Încurajat, îl lovi cu toată puterea, dar sticla fragilă rămase neatinsă. „Sticlă, murmură el, și aproape tot atât de rezistentă ca

oțelul. Mă îndoiesc chiar că oțelul ar fi putut rezista unor asemenea lovituri fără să se rupă”.

Rătăcind prin galerie cu creierul înnourat de mulțimea noilor impresii, pierdu noțiunea timpului până în clipa în care avu senzația unei oboseli grozave. Când fu gata să plece se opri pentru o clipă cu capul plecat în fața statuii imperiale din vestibul, pentru a-i aduce astfel un omagiu mut. Apoi cu membrele îndurerate începu să urce spre suprafață. Când ieși din șopron constată cu uimire că este noapte întunecoasă.

Capitolul XI

Allan se trezi uimit.

Puțin mai liniștit pentru moment se duse la puț. Lăsând lanterna pe ultima treaptă, intră în vestibulul care era acum luminat și pași pe ușa cea mare. Era hotărât să termine cu vizitarea galeriei, din care nu văzuse decât o jumătate și apoi să încerce să deschidă și celelalte uși. Dar descoperind la capătul galeriei o ușă joasă și boltită își schimbă planul. Se opri în fața ușii și o privi neîncrezător. Nu avea mai mult de doi metri înălțime și unul în lățime. Pe panou se putea vedea și aici cele trei grupuri de litere misterioase. Cât ținea ușa, se putea vedea în relief un bărbat care părea să fie păzitorul misterului de dincolo de ea.

Înaintă luând toate măsurile de prevedere pentru cazul unei surprize. Era la doi pași de forma omenească, atunci când ușa se dădu de o parte fără zgomot sau prevenire, intrând în grosimea zidului, și lăsând drum liber într-un coridor care ducea spre stânga.

Înaintă cu precauție și privi pe coridor. Acesta se îndrepta spre necunoscut într-o curbă normală. Era pustiu, luminat de sus prin mici ciorchini de globuri luminoase.

— Pare destul de sigur, își spuse el.

Pășind cu prudență străbătu încet coridorul. După câteva minute fu oprit de o altă ușă, asemenea aceleia prin care trecuse; Și de data aceasta, când se apropie, ușa se dădu în lături, fără zgomot. Socotind după distanța străbătută, Allan credea că ea ducea în galeria vecină și de la prima privire își dădu seama că a avut dreptate. Se

obișnuise în asemenea măsură cu neprevăzutul absolut, încât ar fi fost mai de grabă surprins să găsească ceva normal. Dar spectacolul care i se înfățișă ochilor îl făcu să se oprească cu respirația tăiată.

— Ce expoziție infernală, gemu el.

Din locul în care se afla își putea da seama că vizitarea noii galerii îi va pune nervii la grea încercare. Ca formă și dimensiune era asemenea aceleia pe care o părăsise, dar în afară de acest lucru și de sistemul de luminat, ele erau diametral opuse. Într-una era frumusețea, în cealaltă orori mai revoltătoare decât arătări dintr-un coșmar. Allan simțea o indispoziție mereu mai mare, pe măsură ce privirile sale fascinate pricepeau ce aveau în fața lor. S-ar fi putut spune că ușa se deschisese spre a libera intrarea într-un vast abator omenesc. Pretutindeni nu vedeai decât membre tăiate, trupuri torturate, aranjate în atitudini grotești și oribile. În depărtare, în capătul celălalt, vedea o sticlire de oțel și geam, iar în balcoanele ce se aflau mai sus vedea vitrine al căror conținut îl făcea să se cutremure de dezgust. Îi trebui câțeva vreme pentru a înțelege semnificația acestei expoziții. Un inițiat și-ar fi dat imediat seama, dar Dundas nu văzuse niciodată așa ceva iar emoția îl făcuse să-și piardă pentru moment cumpătul.

— E oribil, hidos, dar trebuia să mai aștept să găsesc un muzeu anatomic în bâlciul ăsta. Doamne! Prietenul meu doctorul Dick Barry s-ar delecta în măcelăria asta. Pe mine însă nu mă interesează. Să mergem mai departe.

Apropiindu-se apoi de ușa cea mare încercă s-o deschidă, dar toate strădaniile sale fură zadarnice, căci aripile ei rezistau, astfel încât trebui să revină la ușa din spate.

Ca și în primele dăți ușa dispăru din fața sa fără zgomot, lăsând liberă intrarea în galerie care se afla în urma ei. Dundas privi fluierând noua secțiune. Capacitatea sa de uimire fusese depășită. „Hotărât lucru, spuse el la un moment dat. Artă, biologie și acuma științele - dacă nu mă

înșel. Nici aici n-o să pricep prea multe.”

Spectacolul egala aproape ca splendoare și strălucire ceea ce se afla în galeria artelor. Tot ceea ce-l înconjura de Allan făceau dovada unui aranjament sistematic. Există însă o diferență: pereții erau acoperiți cu rafturi pe care se grămădeau casete de metal având fiecare încrustate inscripții în email. Luă una dintre ele și o deschise. Conținea o carte - o carte de aproximativ patruzeci și cinci centimetri pe treizeci și care se deschidea în lățime și nu în lungime. Filele, subțiri ca mătasea, dar perfect nestrăvezii și având un luciu frumos, erau acoperite cu semne și ilustrații, planuri, diagrame, unele mai neînțelese ca altele.

— Biblioteca, își spuse Allan. Dar hârtoagele astea nu mă vor lămuri cu nimic.

Întorcându-se apoi spre cea mai apropiată vitrină:

— ...s-ar putea spune că este secțiunea de optică. Iată, fără îndoială, un spectroscop... sau un microscop. Dar asta ce o mai fi?

„Asta” era o placă de metal fixată pe vitrină. Pe ea erau încrustate cu email un anumit număr de semne aliniate în rânduri suprapuse. În fruntea fiecărui rând era un semn făcut cu roșu. Venea întâi un punct, apoi dedesubt două, și așa mai departe până la zece. Cel de al doilea rând avea două caractere. Primul era același ca cel de mai sus, iar cel de al doilea era nou. Dedesubt se vedeau în email albastru trei semne identice. Allan le compară cu cele roșii de pe partea superioară a plăcii.

— Dacă este exact ceea ce cred eu, vitrina aceasta este numerotată 832. Dar de ce să fie numerotată?

Privi în jur, iar ochii i se opriră asupra rândurilor de cărți.

— Exact! Aceasta, este biblioteca explicativă, iar semnele de pe cărți sunt numere.

Ceasul său arăta ora trei și-i era foame. Dar curiozitatea era mai puternică decât pofta de mâncare, astfel încât se hotărî să viziteze și celelalte trei galerii în aceeași zi.

Grăbi spre ieșireși o luă pe coridor spre stânga. Era atât de sigur că va găsi ușa următoare în locul unde se aștepta, încât nici nu se mai miră atunci când ajunsese acolo.

— Aici ce-o mai fi? se întrebă el. Artă, medicină, știință și... - se apropie de ușa închisă. Admirabil, spuse el când aceasta dispăru în perete. E natural. Iată secția de mecanică a acestei expoziții blestemate și cum te pricepi în mecanică tot atâta ca și în celelalte chestiuni, Allan băiatule, ești o fântână de neștiință.

Își pierdu vreme de o oră rătăcind prin grămădeala de mecanisme, convins în fiecare clipă mai mult de uriașa sa ignoranță. Se hotărî în cele din urmă să nu-și mai spargă capul și dacă era cu putință să arunce o privire încă astăzi și în celelalte două galerii înainte de a-și termina cercetările. Nu-i fu însă dat să părăsească galeria fără o aventură și aceasta se datoră imprudenței de a pune în acțiune forțe necunoscute. La câțiva pași de ușa din spate, care dădea spre coridor, se opri ca să privească o mașină care-i mai atrăsese atenția prin aparența sa simplitate. Era formată numai dintr-o vergea de metal lustruit, care ieșea dintr-o cutie de formă cilindrică, totul fiind montat pe un postament banal, dar cu aspect masiv. Alături de cilindru se afla opârghie, care avea un mâner îmbietor. Nimic nu arăta rațiunea sa de a se afla acolo, nici rostul pe care l-ar fi avut în eventuala înlănțuire a lucrurilor. S-ar fi putut spune că este mai de grabă o piesă detașată dintr-o mașină, decât mașina întreagă. Ori aceasta era, fără îndoială, obiectul cu înfățișarea cea mai puțin complicată din întreaga galerie.

Oprindu-se lângă mașină, Allan duse inconștient mâna spre mâner. Încercă să împingă pârghia dar întâmpină rezistență. Atunci o trase încet, foarte încet spre el - atât de încet încât mai târziu socoti că-și datorează viața tocmai acestei întâmplări. Mașina nu făcu niciun zgomot, dar pe coridor, în fața ușii deschise, se produse o explozie întocmai ca aceea produsă de un obuz, și care răsună în

galerie ca și cataclismul judecății de apoi. Aerul fu întunecat pentru o clipă de fum și praf, iar zguduitura îl făcu pe Allan să cadă pe spate. Când își reveni, după zguduitură, fumul începuse să se limpezească și lăsa să se întrevadă pagubele. Coridorul și ușa erau în parte blocate de mase de ciment fărâmat smulse de forța necunoscută pe care imprudentul o dezlănțuise iar în perete se vedea o spărtură de formă neregulată, destul de mare spre a forma o mică încăpere.

Îi trebui câțeva vreme spre a-și reveni de pe urma aventurii sale. Socoti inutil pentru moment să curețe drumul și se îndreptă în direcția unde se afla ușa următoare. Câteva minute mai târziu se opri la ușa celei de a cincea galerii. Spaima sa recentă era cu totul uitată, iar în mintea sa nu mai era decât bucurie, bucuria descoperirii. Galeria a cincea era o bibliotecă. De la un capăt la altul era ordinea cea mai desăvârșită, iar rafturile erau pline cu cărți, toate închise în cutii asemenea celor pe care le văzuse deja.

Înaintă pe coridor în speranța că va găsi ultima intrare întocmai ca și pe celelalte, dar speranțele sale fură înșelate. Dincolo de coridorul în arc care ducea de la intrarea bibliotecii, gangul se termina cu un obstacol neprevăzut, un perete, în care se vedea cadrul unei uși, aceasta fiind închisă. Mai degrabă ușa decât terminarea neașteptată a gangului, îl făcu pe Allan să scoată un strigăt de uimire. Ușa nu era mare, dar era bine prinsă în perete. Era din metal, iar pe ea se vedea chipul unui bărbat, în care Allan recunoscuse fizionomia mândră a statuii din vestibul.

— După înfățișarea ta cetățene, se pare că această ultimă galerie este cea mai interesantă. Nu-ți voi cere însă să-mi lași trecerea liberă chiar acum. Sunt prea ostenit și-mi este prea foame, ca să mai stau să-ți dezleg enigmele. Pe mâine dar!

Capitolul XII

Allan reveni a doua zi în zori la misterul care-l acapara. Ajuns la țintă, cercetă cu amănunțime ușa și împrejurimile. Trecu o oră fără să afle nici cel mai vag indiciu al secretului. Singurul lucru pe care-l avea de făcut era să revină în vestibul și să încerce ușa mare a celei de a șasea galerii, prima pe dreapta de la galeria artelor.

Pășea spre marele său noroc cu cea mai mare atenție pe podeaua înșelătoare a vestibulului și nu întârzie să se convingă că are nevoie de cea mai mare prudență. La câțiva pași de ușa în chestiune un abis se deschise cu puțin mai înainte sub pașii săi, în timp ce o grea perdea de fier cădea cu zgomot, închizând complet intrarea. Rămase dezarmat în fața dublului obstacol care completa naufragiul speranțelor sale.

— Fie, șopti el, presupun că blestemata asta de perdea e merită să consacru atenția mea acestei porți din spate.

Îndreptându-se spre coridor reîncepu cu încercările de a deschide ușa, dar zadarnic.

Pe înserat recunoscă că a fost învins și reveni la suprafață iritat și obosit. În zilele care au urmat a trebuit să-și întărească răbdarea, căci încercările nu au mai conținut. În fierbințeala lucrului pe care și-l impunea singur, uita trecerea timpului, dar și a celui care trecuse de când nu mai fusese la GlenCairn. Singurul lucru care-l stingherea era nevoia de a culege peste puțin via, treabă pe care o amâna cât mai mult posibil.

Pentru un răstimp Dundas se văzu constrâns să nu se mai ocupe de marele mister. Trebui să angajeze culegători

pentru vie și să expedieze strugurii, iar vreme de cincisprezece zile se frământă alături de lucrători pe care-i făcea să muncească ca niște robi de la răsăritul la apusul soarelui, pentru a-și calma supărarea provocată de întârziere.

Când fu expediat și ultimul ciorchine de strugure, Allan plăti și-i concedie pe oameni. După aceea-i scrise lui Bryce, cerându-i să încaseze în numele său cecul de la banca cooperativei viticole. Și când grija culesului viei fu ștearsă cu totul din mintea sa socoti că se poate consacra din nou marelui mister.

Revenirea lui Dundas la problema care-l frământa, îi urmă o săptămână de cercetări exasperante și zadarnice în căutarea cheii misterului. Cum zilele treceau fără niciun rezultat, neîncrederea în succes se prefăcu într-o dârză voință de a urma până la capăt lămurirea enigmei. După cum i se mai întâmplase, victoria îi veni de acolo de unde se aștepta puțin și în clipa în care strădania sa era mai puțin încordată. Până în acea zi obișnuia să revină în locuința sa pentru a prânzi, dar dezgustul de a urca cele trei sute de trepte îl făcu să-și ia cu sine mâncarea pentru a nu mai trebui să urce.

Spre amiază căută în jurul său un scaun și negăsind niciunul, se duse în marea bibliotecă și se așeză să mănânce la masa cea mai apropiată de ușă. Când termină, își scoase pipa și rămase o vreme să fumeze aruncând în jurul său o privire de om care n-are nicio treabă. Deși această galerie îl atrăgea mai mult decât oricare alta, nu mai intrase aici din ziua în care o descoperise. Cu toate acestea de data asta, îi veni în minte să arunce o privire în câteva volume. În timp ce sta la îndoială, de ce raft să se apropie, atenția îi fu atrasă de diferența de culoare a unei singure cutii, din toate rândurile care se aflau în fața sa. În vreme ce toate celelalte cărți se aflau în cutii metalice mate, un singur raft, cel mai apropiat de ușă se distingea de celelalte prin cutia de metal alb strălucitor care

conținea un singur volum.

Diferența era atât de mare, încât era cu neputință să n-o bagi de seamă. Allan avu dreptate gândind că deosebirea aceasta nu putea fi fără motiv. Luă cartea fără ezitare și reveni la masă. Scoțând cartea din învelitoarea ei, o deschise. Prima privire pe care o aruncă conținutului îl electriză. Pagina la care deschisese reprezenta un desen, care era neîndoios o secțiune transversală a acestei clădiri subterane. Cu mâna tremurătoare deschise la prima pagină, și cercetă filă cu filă cu interes mereu crescândă. Pe măsură ce străbătea fiecare plan succesiv, găsea fiecare secțiune, de la ușa de intrare de la suprafață, care avea indicat și graficul mecanismului de deschidere. Ajuns în cele din urmă la pagina care arăta ușa închisă de pe coridor. Era reprodusă până în cele mai mici amănunte, fără să existe posibilitate de greșeală. Pe pagina din față era un desen arătând o parte din interiorul bibliotecii. Era peretele din spate unde se afla mica intrare.

Se vedea limpede fiecare dulap cu cărți care se afla sprijinit de perete, precum și cartea din cutia de metal alb, pe care o ținea în mână. Era însă o singură diferență: în cel mai depărtat colț pe stânga, pe diagrama cu rafturile din fața sa, el încercă să scoată de la locul lui unul din volumele însemnate. La început cartea rezistă, până în clipa în care în urma unui efort mai violent el reuși să scoată, nu numai cartea cum ar fi dorit, ci și o mică ușiță de vreo șaizeci de centimetri pătrați, făcută întocmai ca și volumele înconjurătoare. Dundas privi cu un strigăt de bucurie cămăruța secretă.

— În sfârșit, șopti el.

În fundul excavațiunii, prinsă în perete era o pârghie scurtă și solidă. Fără să stea să se mai gândească la urmări, puse mâna pe mâner și manevră pârghia în deschizătura în care se potrivea. În aceeași vreme răsună în coridor un surd zgomot metalic. Aruncând cartea pe care o ținea în mână Allan se duse să vadă rezultatele

gestului său. Când ajunse pe coridor, acolo unde petrecuse săptămâni de cercetări zdrobitoare, bucuria sa se manifestă printr-un „ura” răsunător. Ușa vestibulului dispăruse în podea, iar calea din fața sa era deschisă.

Luându-și bastonul rămase în prag spre a contempla cu priviri nesățioase noul său teritoriu. Dincolo de perete coridorul se lărgea formând un vestibul de aproximativ doisprezece metri pătrați. În el nu se afla nimic în afara unui obiect care nu-i făcea nicio plăcere. Era încă o statuie a personagiului poruncitor din vestibulul exterior. Îl privise prea adeseori și prea multă vreme pentru a-l mai interesa. În pofda goliciunii sale încăperea avea o frumusețe de neexplicat.

Perenii, podeaua și tavanul erau făcuți din marmură în culori îmbinate cu o piatră prețioasă decorativă. Marile globuri lucitoare care străluceau din plafon, se reflectau pe mii de suprafețe multicolore.

Sorbind din ochi această splendoare puțin barbară, dar armonioasă ce se afla în fața sa, Dundas văzu un amănunt care-i atrase atenția. În peretele din stânga al sălii se vedea o boltă, închisă în loc de ușă cu o draperie mare de stofă purpurie, care împiedica vederea spre galeria cealaltă. Totul părea să-i indice lui Allan că de acum încolo avea calea liberă spre dezlegarea misterului final și ar fi admis acest lucru, dacă n-ar fi fost statuia temută, care-l privea ținută din înălțimea pedestalului ei, cu o intensitate aproape hipnotică.

Cercetând podeaua pas cu pas, Allan înaintă spre personajși-l depăși. Când se opri în fața acestuia se afla exact în fața bolții acoperite cu perdeaua purpurie.

Ori cât de pregătit ar fi fost pentru surprize, aceea care-l emoționează acum, nici nu i-ar fi trecut prin minte. Se pomeni pe neașteptate și cu o spontaneitate uluitoare, cufundat în completă întunecime. Rămase încremenit locului. În acea clipă își dădu seama de pericolul situației sale. Își căută chibriturile dar își aminti că le lăsase pe masa din

biblioteca, acolo unde prânzise.

Fără să-și piardă sângele rece încercă să se îndrepte către intrare spre a putea să revină în coridor. Dar abia că făcuse un pas și se produse un alt fenomen. Aproape de el, atât de aproape încât strigă de uimire, se auzi un prelung și adânc suspin omenesc. Se întoarse cu vioiciune. Suspînul se repetă, de data aceasta mai depărtat, dar izbitor de real. Rămase cu simțurile încordate în această îngrozitoare liniște neagră pentru a asculta din nou zgomotul. Dar în timpul acestei așteptări își dădu seama că din cauza mișcărilor pe care le făcuse, pierduse cu totul orientarea spre coridor.

Îl se păru că au trecut secole până în clipa în care o nouă spaimă nemaipomenită îl făcu să piardă orice noțiune a timpului. Atmosfera din jurul său păru deodată plină de un tremolo înfiorător. S-ar fi spus că sunt șoaptele unei mulțimi fantomatice. Rumoarea se întări o clipă, apoi se calmă, pârând că se stinge în depărtări de nemăsurat. Apoi, străpungând liniștea, izbucni un strigăt, atât de înspăimântător, încât Dundas se simți acoperit de o sudoare rece. Strigătul se întrerupse brusc și fu urmat de un hohot de râs respingător. Urmă un tropăit și o năvală, rânjituri de bestii, hohote de râs și din nou liniște. Strângându-și convulsiv mâinile spre a nu urla, Allan nu mai îndrăznea să se miște. Un singur pas într-o direcție oarecare putea să însemne moartea și cu toate acestea știa că nervii săi nu vor mai putea rezista multă vreme încercării.

Murmurul mulțimii se auzi din nou în beznă, voci șopteau într-o limbă necunoscută și în cele din urmă izbucni un zgomot mai îngrozitor decât toate: era plânsul determinat de chinuri, care părea să fie smuls prin torturi groaznice dintr-un trup viu. Urletele se apropiau, săgetând pe ascultătorul încremenit. Allan se crezu înconjurat de o legiune de demoni. Nu mai putu rezista și fu cuprins de panică. Cu un strigăt de spaimă se năpusti în beznă și

întâlni o slabă împotrivire, care-l înconjură pentru o clipă. Se desprinse urlând. Genunchii i se tăiară și se prăbuși la pământ cu brațele întinse.

Atunci se întâmplă o mare minune. În aceeași clipă în care cădea, zgomotele încetară, lumina se reaprinse, iar Allan se găsi întins, tremurând pe podeaua celei de a șasea galerii.

Capitolul XIII

Allan rămase vreme îndelungată culcat, cu fața în jos și capul sprijinit pe brațe, pentru a-și reveni. Se ridică încet și privi în galerie. Întreaga latură din apropierea mării intrări, venind dinspre vestibul, era ocupată de ceea ce părea un mic templu în vag stil grec. construit chiar în galerie. În centrul încăperii, la circa cinci metri distanță de treptele intrării templului, se afla un fotoliu cu aspect greoi, cu spătar jos, așezat în așa fel, încât acela care-l ocupa să fie cu fața spre templu. Dar nici fotoliul și nici templul nu i-au smuls lui Allan o exclamație de surpriză făcându-l să sară în picioare.

Statuia a trei femei goale se afla sub portic. Una dintre ele sta proptită în apropierea ușii, cu brațele întinse, făcându-i semn să se apropie. Cea de a doua era culcată la picioarele acesteia pe podea, sprijinită în cot și cu celălalt braț ridicat. Cea de a treia ședea pe treptele porticului. Cu o mână își cuprinsese genunchiul, în timp ce degetul arătător al celeilalte era dus la buzele surâzătoare cu un gest de ștângărească discreție.

Pentru prima dată atenția sa fu atrasă și de aspectul ciudat al pereților. În prima clipă păreau că sunt acoperiți de un imens ecran de metal perforat. Dundas merse înapoi și în colo spre a cerceta acest ecran, apoi scoase un șuierat. Găurile erau de formă circulară, iar mărimea lor varia de la treizeci de centimetri la mai puțin de doi. Ceea ce-l făcu de Dundas să fluiera era descoperirea că aceste deschideri erau în realitate capetele a nenumărate pâlnii și pavilioane de metal.

— Mă tem că Edison n-a fost primul inventator al fonografului, șopti el, și dacă nu mă-nșel organizatorii acestui concert l-au perfecționat în oarecare măsură.

Se reîntoarce spre templu. În primul rând îl ocoli, dar în afara bolții porticului, nu văzu nicio urmă de intrare. Singurul lucru nou pe care-l constată în urma cercetării sale, fu că templul era construit în metal și că era neîndoios de o rezistență enormă. Nu încăpea nicio îndoială că trebuia să încerce să pătrundă înăuntru prin portal. După aceea mai era fotoliul, pe care-l remarcase și care era plasat atât de mult la vedere în fața treptelor. Era de o construcție masivă, fără picioare și semăna mai de grabă cu o ladă împodobită decât cu un scaun.

Se așează neîncrezător pe el, cu trupul încordat și gata să sară cât mai departe în cazul unei neplăceri. Fu plăcut surprins, deși puțin deziluzionat când nu se întâmplă nimic neobișnuit. Cu toate acestea voia să cugete, iar fotoliul fiind mai confortabil decât treptele, rămase unde se afla. Stătu vreo zece minute cu bărbia sprijinită în pumni, cufundat în gândire. Tresări deodată și privi în jur. Simțea că se produce o schimbare aproape imperceptibilă. Nici cel mai slab sunet nu întrerupea liniștea desăvârșită a galeriei. Și cu toate acestea... era ciudat. Simțea ceva ca o imperceptibilă schimbare, pe care n-ar fi putut-o preciza. O clipă îi veni să sară de pe fotoliu, apoi se hotărî să aștepte. Ceea ce-l neliniștea era straniul fel al liniștii care-l înconjură. Era o încordare, ceva silit, care-i trezea în el o amintire. Îșidădu acuma seama ce era. Cu ani de zile mai înainte se aflase de față în timpul unui mare incendiu, rătăcit în mulțimea uluită de panică și revedea ființe omenești sărind spre o moarte sigură în flăcări, iar memoria sa îi evoca liniștea care cuprinsese masa înconjurătoare. Era liniștea așteptării. Resimțea astăzi același lucru. Liniștea silită, era liniștea unei mulțimi în așteptarea unui mare eveniment. Atmosfera era plină de mister. Allan închise ochii și se prinse de fotoliu cu toate

puterile sale. Se simțea în mijlocul unei mari adunări tăcute de oameni.

Atunci se produse un susur și o undă de șoaapte stăpânite. Își îndreptă spatele, tremurând și trebui să facă apel la toată stăpânirea sa de sine pentru a rămâne locului. De la o mare depărtare auzea un zvon ușor de cântec. Zvonul acesta se întări încetul cu încetul, se apropieși deveni imnul triumfal cântat în cor de un imens cortegiul. Asculta doborât de spaimă și uimire. Nu auzise în viața sa ceva mai frumos, ca acest torent de armonie măreață, ce sporea umplând treptat galeria. Orice amintire pământească părea ștearsă din memoria sa. Sta nemișcat, îmbătat de entuziasmul care-l cuprindea. Cântarea puternică se înălță în ritm regulat, apoi se stinse în tăcere. Ceva îi spunea lui Dundas că nu se sfârșise totul. Luminile scăzuseră odată cu vocile, lăsându-l într-o vagă penumbră. O voce minunată întrerupse deodată liniștea palpitândă și făcu să izbucnească farmecul unei splendide armonii. Cânta despre viață și dragoste, moarte și război. Cânta iubirea superbă și pasionată, isprăvile care umplu sângele de fremătare și totul era străbătut de o notă de grozavă și zdrobitoare tristețe. Se făcuse întuneric. Lacrimile pe care Dundas încercase la început să și le stăpânească izvorăra din ochi. Îi părea că mâinile cântăreței invizibile îi tulburaseră chiar și coardele inimii.

Spre sfârșit, melodia glorioasă se pierdu și o lumină blândă apăru sub portic, în timp ce aerul mai vibra încă de sunetul ultimelor note. Dundas, aflându-se încă sub vraja melodiei, privea lumina fără să se miște. Raza luminoasă venea de deasupra și din spatele statuiilor, care-și proiectau umbrele pe podea la picioarele sale. Își reveni brusc, scoțând un strigăt de uimire. Observă că umbrele brațelor celor două statui se împreunau și se întâlneau într-un punct al podelei exact în fața sa. Îngenunche imediat. Scoțând un cuțit începu să scobească acel loc, care forma centrul unuia dintre desenele care se aflau pe

mozaic. În loc să fie tare ca diamantul, locul acesta era puțin rezistent, ca smoala. În timp ce lucra cu sârguință umbra se risipi puțin câte puțin, iar luminile galeriei se reînsufletea așa după cum se stinseseră.

Își dădu curând seama că porțiunea care putea fi săpată cu cuțitul n-avea mai mult de zece centimetri în diametru și trei în adâncime, după care lama cuțitului întâlnește o placă de metal. După ce a desprins din ciment și o săltă, văzu o cavitate având la centru un fel de cupă, în mijlocul căreia se afla un buton. Allan privi rând pe rând butonul și cele trei statui. Ele îi răspunseră cu un râs de o veselie provocatoare. Stătu la îndoială, cu degetul pe buton. Care să fie oare sfârșitul îndelungatei sale cercetări, acest mister păzit cu atâta strășnicie? Ce putea să fie oare mai minunat decât toate cele pe care le și descoperise? În cele din urmă se hotărî. Cu ochii țintă la poarta masivă și cu inima bătând nebunește, apăsă. În urma acestei presiuni se auzi un tunet surd și răsunător, iar aripile grele se desfăcură, dispărând de o parte și de alta în perete. Când ecoul tunetului se pierdu, calea era în sfârșit liberă.

Capitolul XIV

Dundas se ridică în picioare și se apropie de portal. Mascând golul ușii acuma deschise, se afla o draperie somptuoasă în cute lungi și lucitoare, care ascundea interiorul. Depărtă cu mâna tremurătoare perdeaua și trecu pragul. Pașii săi care se înfundau într-un covor gros nu făceau niciun zgomot. Ochii săi au rămas însă nesimțitori față de extraordinara minunăție care-l înconjura, lumina roză a plafonului răspândindu-se asupra unei scene de o frumusețe de nedescris. Gâfâind și cu pas nesigur se apropie de mijlocul templului și se opri în fața singurului obiect care-i reținea privirea, excluzând toate celelalte. Exact la mijloc se afla un mare clopot de cristal de trei metri în diametru. Era înfundat într-o margine de aur mat care se ridica la vreo douăzeci de centimetri deasupra solului. Sub cupolă se afla un divan scund de o artă minunată, pe care se odihnea o femeie.

Se odihnea cu capul pe o mare pernă albă, aproape acoperită de valul de păr auriu întunecat, care-i cădea pe umeri și sâni și care așternea un văl până aproape de genunchi pe draperia de culoarea safirului, ce-i scotea în relief trupul ei minunat.

Chiar și cupola era demnă de toată atenția. Părea făcută din aceeași materie ca și vasul din galeria artelor, pe care cu toate străduințele nu reușise să-l spargă. Avea forma unei emisfere perfecte, atât de clară și de limpede, încât s-ar fi putut spune, că enormul glob de sticlă se afla încheștat în bordura de aur care înconjura divanul. Allan înconjură încet locul și în partea opusă celei din care venise găsi o

manetă care comanda fără nicio îndoială mecanismul adaptat bordurii. Se feri însă s-o atingă. Mai erau și patru mânere care îngăduiau să ridici cupola din lăcașul ei.

Ajunse în fața unei mari mese pătrate, pe care se odihnea un cufăraș de aur masiv. Răsuci cheia care se afla în broască, se auzi o desprindere metalică, iar toată partea din față se lăsă în jos, lăsând să se vadă interiorul.

Găsise, în fine, aici, ceva precis, care ar fi putut duce eventual la dezlegarea misterului. Allan scoase cu vioiciune o casetă plată, despre care știa că are înăuntrul ei o carte. Când privi coperta, scoase un strigăt de bucurie, căci văzu în email roșu o replică a semnelor observate și pe pragul de sus al templului. Scoase volumul din cutia sa. Pe prima pagină se vedea imaginea unei femei sub cupola de cristal. Asemuirea, culoarea, toate amănuntele erau perfecte. După aceea veneau diagramele manetei adaptate la margine, arătând-o mișcată din poziția verticală în cea orizontală. După aceea urma tot femeia, dar de data aceasta cu cupola îndepărtată. Desenul următor reprezenta două obiecte și anume o fiolă plină de un lichid foarte verde și o seringă de o formă bizară. O cercetare în cufăraș îl duse la descoperirea celor două obiecte desenate.

Allan umblă cu ele cu cea mai mare atenție și după ce le-a pus la loc, continuă cercetarea cărții. Pe pagina următoare era desenul brațului drept al femeii de pe divan și exact deasupra colțului era precizat un loc circular, care putea fi văzut în mărime în pagina cealaltă, unde se vedea alături de el o mică lanțetă cu tăișul ascuțit. Urma o nouă reprezentare a brațului cu o profundă incizie care descoperea artera brahială, după care venea un amănunt precis și foarte minuțios și anume injectarea lichidului verde din fiolă. Imaginea următoare era a unui ceas de nisip și pe măsură ce Allan vedea un nou obiect îl confrunta cu originalul din cufăraș. Ceasul de nisip era reprezentat mai întâi cu cavitatea superioară plină și apoi

cu cea inferioară. Venea o nouă fiolă, al cărei conținut era de data aceasta de un rubiniu închis și pentru a doua oară urma imaginea injectării lichidului în arteră. Aceasta a doua injecție era urmată de închiderea îngrijită și detaliată a inciziei și de pansamentul ei ulterior. O grijulie cercetare a conținutului cufărașului îi arătă lui Allan că fiecare obiect, începând cu fiola și până la cele necesare pansamentului se găseau în dublu exemplar, atât de mare fusese grija de a se preveni orice accident. Ultima pagină arăta minunea minunilor, pe femeia de pe divan trează și privind din mijlocul paginii cu ochii ei surâzători. Iar ochii ei erau de un cenușiu adânc și miraculos.

Ajungând la el acasă, constată nu puțin surprins, că lăsase acolo dimineța, iar acum era trecut de miezul nopții. Mănâncă puțin și se duse în camera de culcare. Trecând prin fața ușii care da spre verandă, atenția îi fu atrasă de ceva alb care se afla pe jos. Era o scrisoare care fusese strecurată aici, fără îndoială de omul care-i adusese mărfurile din oraș. Allan puse lampa pe masă și deschise scrisoarea fără să dea atenție scrisului. Conținutul era acesta:

Dragă domnule Dundas,

De ce să fugi în felul acesta de prietenii dumitale? Mr. Bryce îmi spune că studiezi din greu pentru nu știu ce examen (de n-ar fi ridicol, n-ar mai fi examen). Va veni împreună cu Doris să ia masa la noi. Sper că-ți va fi posibil să vii și dumneata și cum astăzi este numai miercuri, vei avea toată vremea să inventezi o scuză plauzibilă. Am anunțat-o pe Doris că-ți scriu și m-a rugat să-ți spun, că ești un mizerabil cum n-a mai pomenit, dar am refuzat energic să transmit o veste atât de aspră. Te rog să vii.

*A dumitale,
Mariana Seymour.*

Allan citi scrisoarea până la capăt și un vag surâs îi jucă

în jurul buzelor, în timp ce fără să-și dea seama îi dădea drumul pe jos.

Capitolul XV

Dundas se trezi a doua zi de dimineată, dându-și perfect de bine seama de greaua sarcină pe care trebuia să și-o ia asupra sa. Adevărata problemă era să știe ce va face cu doamna visurilor sale atunci când o va fi readus-o la viață. În ceea ce privea operația și secretul său, putea să aibă deplină încredere în Dick Barry.

Billy Blue Blazes, al cărui caracter poznaș nu-și pierduse nimic din vioiciunea sa, în aceste săptămâni de inactivitate, observă în acea dimineată că stăpânul său nu era dispus să glumească și mai înainte de a ajunge la GlenCairn avu toată vremea să mediteze asupra firii schimbăcioase a oamenilor.

În ciuda preocupărilor sale, Dundas nu uită să se oprească în fața singurului cofetar din GlenCairn. După aceea îl încredință pe Billy unui servitor al clubului și se duse la locuința prietenului său. O placă de alamă strălucitoare anunța că Richard Barry, doctor în medicină, își da consultațiile de la ora zece la unsprezece dimineată și de la opt la nouă seara. Cum era tocmai ora unsprezece, Allan știa că-l va găsi pe Barry înainte de a pleca să-și viziteze clienții. Când intră pe ușă un ciripit vesel de copil anunță mamei care se afla pe verandă sosirea sa. Allan și-l urcă pe micul Barry pe umeri și se apropie de doamna Kitty, care recunoscându-l îi strigase că nu poate primi străini. Dundas puse la picioarele mamei pe copilul care nu mai avea astâmpăr și protestă că vizita sa îl privește numai pe fiu, care nu făcea caz de oribilele prejudecăți mondene.

— Se poate doamnă Kitty! În ultima vreme m-am omorât

muncind și în loc să mă compătimești, mă mai mustri. E supărător... În buzunarul celălalt, tâlharule; în ăsta nu găsești decât mănușile...

Aceste ultime cuvinte erau adresate copiei copilărești a gazdei sale, care-i răscolea buzunarele în căutarea rezultatului vizitei făcute la cofetar.

— Nu numai că ne neglijezi într-un chip rușinos, Allan, dar îți mai sporești crimele răsfățându-mi copilul. Dă mămişii, Dickie, spuse Kitty aruncând o privire de muștrare lui Dundas și apoi o otheadă seducătoare copilului, care strângea la piept un pachet mare cu praline.

În timp ce mai vorbeau intră Barry. Văzându-l pe Dundas fața lui se luminează de plăcere. Era un om voinic, sanguin, cu părul roșcat și ochi albaștri. Fără a fi frumos avea una din acele figuri, care câștigă de îndată simpatia tuturor celor pe care îi întâlnește.

— Credeam, dragul meu, că ai intrat în vreo mănăstire sau ceva în genul acesta. Comitetul clubului are de gând să deschidă o anchetă cu privire la purtarea ta. Care este „ultima”?

— Ultima lui ispravă, interveni doamna Kitty, este că abia acum trei minute a încercat să-l îmbolnăvească pe fiul tău cu bomboane determinându-l să nu-și asculte nici mama.

Amândoi bărbații au râs auzind acest act de acuzație.

— E o expunere tendențioasă a faptelor mele, Dick,... dar care are totuși un vag fond de adevăr. La drept vorbind am venit aici spre a avea cu tine o întrevedere profesională, dacă vrei să-mi consacri puțin timp. Dar te previn că va dura cel puțin o oră.

Barry îl privi repede pe prietenul său. După aceea se depărtă sprinten și strigă servitorului să bage înapoi în garaj automobilul:

— Am tot timpul la dispoziția mea, Allan. Să intrăm în cabinetul de consultații.

Cei doi bărbați au intrat în casă. În cabinet Barry oferi

un fotoliu lui Allan, în timp ce el lua loc pe altul, în fața biroului.

— Ce ți s-a întâmplat Allan, întrebă el serios. Sper că nu ești bolnav, deși ai aerul unui om puțin tulburat.

Dundas clătină capul.

— Mă simt minunat de bine, Dicky, dar... adevărul este că nu prea știu cum să încep.

Se ridică și începu să se plimbe în lungul și în latul camerei. Barry, care era un cunosător al sufletului omenesc, nu-i puse nicio întrebare.

— Nu te grăbi, Dun.

Allan se opri în biroului.

— Ascultă-mă, Dick! Dacă nu te-aș cunoaște de când ne-am ros alături fundul pantalonilor pe băncile școlii, nu ți-aș spune ce am să-ți spun. Nu este numai o chestiune profesională, dar Dumnezeu știe ce mai poate ieși de aici. În mod obișnuit nu te-aș jigni cerându-ți să-mi făgăduiești, că în niciun caz nu vei divulga fără îngăduința mea expresă ceea ce-ți voi spune.

Barry îl privi ținând vreme îndelungată pe prietenul său.

— Allan, băiatule, dacă un altul decât tine mi-ar cere un asemenea lucru, m-aș vedea nevoit să-l dau afară cu lovituri de picior în spate. În cazul tău accept însă condițiile, deși nu este deloc nevoie.

— Nu te supăra Dick. Vei înțelege imediat totul. Iată ce vreau acum: să vii la Cootamundrași să faci o delicată operație unei tinere femei.

Dick se ridică în picioare și cu mâinile sprijinite de birou se plecă spre Allan. În ochi îi străluci o scânteieși-i spuse:

— Vrei să vin la Cootamundrași să fac unei tinere femei o operație delicată? Bine! Iată-mi și răspunsul, Dundas. Poți să crapi!

Spusese cuvintele acestea cu voce groasă și fără răsunet, dar își accentuă răspunsul cu o lovitură puternică cu pumnul dată în birou, care făcu să sară în sus tocurile și creioanele.

Izbucnirea aceasta îl făcu pe Allan să-și privească prietenul cu gura căscată. Dându-și apoi imediat seama, izbucni în râs, văzând fața severă a lui Dick.

— Oh, Dick! Ce gând urât; Ar fi acuma rândul meu să mă înfurii. Prin urmare ai putut crede, că eu... Richard, roșesc din pricina ta și a puținei cunoașteri a sufletului omenesc.

— Dă-o dracului de inimă omenească! mormăi Barry, înfundându-se din nou în fotoliu, mai potolit. O muscă inteligentă din camera asta ar ști mai mult în această chestiune după două luni de zile decât ai afla tu după o viață de om. Dă-i din nou drumul!

— E vina mea. Am început de unde nu trebuie, spuse Dundas surâzător amintindu-și de ciondăneala de odinioară.

După aceea se reaseză și el în fotoliu și sprijinindu-și coatele pe birou, își începu istorisirea. Barry îl ascultă mai întâi în tăcere, dar în cele din urmă nemaiputându-se stăpâni, izbucni:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Allan, sau îți bați joc de mine sau ai un sticlete în cap. Vrei să mă faci să te cred că atunci când ai ajuns la capătul scării ai găsit luminile aprinse?

Ochii săi albaștri aveau o lucire de furie. Allan îl privi gânditor. Își aminti că cele văzute de el însuși încetul cu încetul și chiar la fața locului, trebuiau să fie acceptate de Barry toate deodată și numai în urma unei povestiri și că prin urmare trebuia să facă unele concesii.

— Dick băiatule, nu prea știu cum să-ți explic, spuse el foarte grav, dar te rog să mă crezi că nu am fost vreodată în viața mea mai serios ca acum. Te rog să mă ascuți și să mă lași să vorbesc până la capăt. După aceea voi răspunde tuturor întrebărilor pe care mi le vei pune. Află numai, oricât de nebunesc ți s-ar părea acest lucru, că nu spun decât adevărul și că ți-l voi dovedi mai devreme sau mai târziu...

Dick se așează din nou.

— Te rog să mă ierți dragul meu, dar imaginația mea n-are rezistența oțelului și nici elasticitatea cauciucului. Continuă, nu te voi mai întrerupe.

Cu toate acestea, pe măsură ce Allan își continua istorisirea, spiritul lui Barry alterna între crize de iritare și gânduri prudente cu privire la starea mintală a lui Allan. În cele din urmă, în pofida judecății sale, sinceritatea prietenului său și mulțimea amănuntelor, îl făcură să se convingă. Când îi povesti despre descoperirea galeriei biologice sări în picioare.

— Dun, dacă nu mi-ai spus adevărul, să știi că te ucid, fiindcă m-ai făcut să cred într-o imagine înșelătoare a paradisului.

— Îți făgăduiesc Dick, că te vei putea plimba în voie prin acea galerie, dar socoate că vei vrea să o vezi cât mai repede, când vei afla sfârșitul, răspunse Allan surâzând la vederea flăcării pe care o aprinsese în prietenul său.

Își reluă firul povestirii. Nu mai trebuia să se teamă de neîncredere, deoarece unele amănunte îl convinseseră pe Dick, că un necunoscător n-ar fi putut să imagineze toată povestea. Din această clipă urmări povestirea cu un viu interes, până în clipa în care Allan, încins și el, îi povesti aventura cu deschiderea templului și viziunea femeii întinsă pe divan. Atunci nu se mai putu stăpâni.

— Dumnezeule mare...e...e...

Nu putea exprima cuvântul.

— Dick băiatule, spuse Dundas solemn, pe cât de sigur sunt că noi doi trăim, tot atât de sigur sunt că e și ea în viață. Când o vei vedea vei spune același lucru și când îi vei contempla frumusețea îmi vei înțelege entuziasmul. Prietene, dacă aș fi putut face singur totul n-aș fi îngăduit niciodată unui alt bărbat s-o privească. Nu pot avea încredere în nimeni.

Barry se sculase în picioare și străbătea camera cu pași nervoși:

— Dragul meu, oare am înnebunit amândoi? E de

necrezut, e monstruos. Allan nu mă îndoiesc de nimic din câte mi ai spus, dar în chestiunea aceasta cu siguranță că te înșeli. Nu poate să trăiască. E o statuie minunată, dar în niciun caz o femeie. E imposibil!

Fără să se miște de pe scaun, Allan urmărea cu privirea agitația prietenului său.

— Nu, dragul meu, e vie. Dacă ar fi fost o statuie, acei străvechi constructori de minuni nu și-ar fi dat atâta osteneală ca s-o păzească. Trăiește Dick. Vrei să faci operația?

Barry se opri fremătând.

— Dacă vreau? Desigur! Mi-aș vinde sufletul numai ca s-o văd. Și apoi să vezi ce mai articol trântesc pentru revista medicală... ce mai comunicare făcută academiei...

— Gândește-te la făgăduiala făcută, îl întrerupse cu răceală Allan. Nu vreau să te lipsesc de onoruri și glorie, dar trebuie să aștepți. Pentru moment este un secret profesional.

Mustrarea aceasta îl readuse pe Barry pe pământ.

— Ai dreptate, Allan. În surescitarea mea, am uitat. Singura mea condiție este să-mi lași pe seamă galeria anatomică. În schimb, eu mă voi ocupa de dânsa din punct de vedere profesional atâta vreme cât va avea nevoie de asistența mea.

Capitolul XVI

Dundas făcu cumpărăturile la farmacist, apoi puse ca Billy să fie înhămat fără nicio întârziere, reîntorcându-se acasă cu douăzeci de kilometri pe oră. Prima sa grijă fu să prepare de mâncare pentru Barry, după care se duse la șopron. Coborî scara cu vioiciune până ce ajunse în vestibul și fugi spre galeria a șasea. Găsi toate așa cum le părăsise. Dar nici de data aceasta nu putu să treacă pragul templului fără un sentiment de teama respectuoasă pentru ceea ce conținea. Urmând instrucțiunilor lui Barry cronometra ceasul de nisip. După ce l-a întors notând ora exactă, se apropie de cupola de cristal și rămase în contemplare în fața femeii fără cunoștință. Atunci când Allan închise capacul ceasului său știa că intervalul între cele două injecții trebuiau să fie de o oră și un sfert.

Cum Barry putea sosi dintr-un moment în altul, Dundas se înapoie acasă, pentru a-și putea primi prietenul. Automobilul doctorului nu se vedea încă pe șosea. Atunci avu o inspirație. Reintră în camera sa de culcare și se privi imparțial în oglindă. În afara grijilor igienice nu prea dădea deobicei atenție ținutei sale generale. De data aceasta cercetarea imaginii sale părea să-l fi satisfăcut foarte puțin. Încruntă sprâncenele văzându-se îmbrăcat în dril albastru foarte uzat și amintindu-și că are un costum de tenis nou de tot, schimbă drilul cu stofa albă. Ezita între o cravată de un albastru închis și alta roșie întunecată, când claxonul anunță sosirea lui Barry. Hotărându-se grabnic pentru cea albastră, îi strigă lui Barry să se simtă ca la el acasă și-și termină toaleta. Apăru în fața oaspetelui

sau, foarte mulțumit de schimbarea costumului, amănunt care nu scăpă de loc necruțătorului prieten din copilărie, care-l zeflemisi.

După ce doctorul se satură, porniră amândoi spre șopron, ducând într-un coș sticle cu lapte preparate concentrate de nutriție, pe care le prescrisese Barry, precum și geanta acestuia cu instrumente. Urmat de Barry, Allan coborî până la scara care ducea în vestibul, nu fără să se fi oprit în drum spre a arăta prietenului său locul unde calea sa fusese blocată de cuțit și mijlocul prin care a reușit să treacă peste această piedică.

Din acest loc înaintarea lor fu întovărășită de zgomote. Barry, uluit și entuziasmat de toate câte-l înconjurau, nu dorea altceva decât să mai stea și să-și satisfacă curiozitatea, în timp ce Allan iritat de orice întârziere, se străduia să-l facă să înainteze. Cu toate spusele și insistențele sale, trecerea prin galeria artelor le luă un sfert de oră. În cele din urmă Allan se jură pe toate cele sfinte, că dacă Dick nu avea de gând să meargă direct în galeria a șasea, atunci va rezilia înțelegerea și se va adresa lui Walton. Amenințarea își făcu efectul și în trecere prin fața galeriei anatomice, Dundas a trebuit să i se așeze în cale și nu a putut să-l treacă de zona periculoasă decât recurgând la forță.

Au ajuns în cele din urmă la intrarea anticamerei. Deși era prevenit și cu toată lumina salvatoare a lanternei de acetilenă, obscuritatea subită și concertul de urlete înspăimântătoare îl zguduiră pe doctor, care ajunsese palid și distrus în ultima galerie.

— Drace! spuse el ștergându-și fruntea de sudoare, dacă aș fi știut în ce loc blestemat mă aduci Allan, cred că te-aș fi lăsat să te adresezi confratelui meu.

Era atât de emoționat încât nu-și dădu imediat seama de toate cele care-l înconjurau. Privirea sa urmând-o însă pe aceea a lui Dundas se opri curând asupra templului și a grupului realist din fața portalului. De unde se aflau ei, nu

se putea distinge dacă acest trio puțin banal avea drept autor arta sau natura. Fidel prejudecăților sale Barry își întoarse grabnic privirile și-l trase de o parte pe Dundas.

— Pentru Dumnezeu, dragul meu, spuse el, credeam că mi-ai spus că nu este decât o singură persoană.

În fața chipului roșu al prietenului său, Allan, ricană:

— Îmi pare rău că pudoarea ta a fost jignită, Dicky, dar pacienta este înăuntru. Domnișoarele din portal nu sunt decât îngerii păzitori.

Puse mâna pe umărul lui Barry, îl atrase spre trepte și apoi ridicând perdeaua îl introduse în templu. Când greaua draperie căzu, atmosfera de mister a templului îi cuprinse pe amândoi. Se descoperiră mecanic și nu mai vorbiră decât cu glas scăzut.

— E adevărat, Doamne, totul e adevărat! spuse Barry.

După o clipă se smulse din contemplare și apucându-l pe Allan de braț îi spuse cu glas tremurând de emoție:

— Aveai dreptate Dundas. Până în ultima clipă am crezut că mă duci să vizitez un mormânt. Înțelegi tu Dun ce însemnează toate acestea? Trăiește! Femeia aceasta este vie.

— Eram sigur de asta Dick, răspunse Allan liniștit, întorcându-și privirile spre a vedea din nou divanul. Nu mai înțeleg decât atâta. Spune-mi Dick, crezi că vom putea să...

Barry rămase tăcut o vreme, apoi luându-și inima în dinți spuse:

— Arată-mi cartea, Dundas!

Allan îl conduse fără să spună un cuvânt lângă cufărași scoțând volumul din cutia sa, îl puse pe masă în fața lui Barry. După aceea apropiie două scaune. Vreme de o oră au rămas absorbiți, muți, Barry studiind paginile, iar Allan privind-l fără să spună nimic, atunci când celălalt mergea de la carte la cufăr. Compara diagramele cu fiecare obiect pe care-l mânuia cu îndemânare. Dick fu primul care rupse tăcerea.

- Ai cronometrat ceasul de nisip?
- Da! O oră și cincisprezece minute exact!

Barry, care terminase tocmai cu cercetarea unei seringi, înainte de a o pune pe masă, făcu un semn de aprobare cu capul.

— Atunci sunt de părere că am face bine să începem imediat.

Luă fiola care conținea lichidul verde. Nu era închisă cu niciun dop. Gâtul fusese alungit și topit la flacără, astfel încât evaporarea era cu neputință, iar singurul mijloc de a ajunge la lichid era să rupi gâtul fiolei. Dick se ridică și se duse să-și ia trusa, din care scoase un cuțit special mititel. O linie trasă pe sticlă și sub ușoara apăsare gâtul se rupse precis la vreun centimetru de corpul fiolei. Allan urmări lucrurile neliștite. Un accident al prețioaselor fiole ar fi fost fără remediu. Când văzu că operația a reușit, scoase un oftat de ușurare și cum Barry mirosea conținutul fiolei, îl întrebă:

— A ce miroase?

— N-am idee, răspunse doctorul repezit. N-am mirosit în viața mea ceva asemănător. Îmi face impresia însă că este ceva foarte volatil. Mai bine să astup la loc până în momentul în care mă voi folosi de conținut.

Astupă gâtul fiolei cu un ghemotoc de vată.

— Acuma Dun, să ridicăm cupola de sticlă. Presupun că este fixată prin maneta aceasta.

Amândoi se apropiară de globul de cristal.

— N-ar fi avut niciun sens să fi închis, lăsând cheia în broască. Cred că maneta servește la cu totul altceva. În orice caz, funcționează.

Îngenuncheși mișcă maneta. Se auzi un șuierat, ca acela al vaporilor care scapă pe o supapă și care se liniște în câteva secunde. Cei doi se priviră uluiți.

— Ce să fie asta, Dun? întrebă Barry.

Allan se ridică și privi în cupolă.

— Nu poate fi decât un singur lucru Dick. Sub cupolă

fusesse făcut vid, iar maneta a lăsat din nou aerul să pătrundă înăuntru.

— Las-o încolo, spuse doctorul ironic. Sticla asta este subțire ca o foaie de hârtie. Presiunea exterioară ar fi pulverizat-o.

Dundas dădu din cap.

— Te înșeli Dick, nu este sticlă... cel puțin nu aceea pe care o știm noi. Eu am și încercat-o. E o materie mai rezistentă ca oțelul. Presiunea era desigur formidabilă, dar tocmai ea era aceea care menținea cupola în ramă. Cu siguranță că acum a vom putea ridica cu ușurință. Du-te și apucă de celelalte două mânere.

Barry ascultă și la semnalul lui Allan ridicară deodată clopotul. Marea cupolă putu fi ridicată cu o ușurință care-i uimi. N-ar fi fost mai ușoară nici de ar fi fost de hârtie. Dar pe când ei se așteptau să ridice numai domul de sticlă, în timp ce cercul de metal ar fi trebuit să rămână la locul lui pe podea, se mai uimică și de faptul, că clopotul era făcut dintr-o singură piesă, care se adapta unei adâncituri circulare care înconjura divanul. Ridică cupola cu toată atenția spre a nu face rău persoanei culcate dedesubt și ducând-o de o parte au pus-o jos pe podea. Apoi, dintr-o singură mișcare au revenit lângă divan. Stând în picioare, fiecare de o parte, se pleacă spre necunoscută. Conduc de instinctul pur profesional, Barry apucă încheietura mâinii femeii. O ținu astfel o clipă, apoi rupse tăcerea solemnă.

— Nici urmă de puls Allan! După cum mă și așteptam de altfel. (Apoi adaugă cu glas scăzut): privește, articulațiile sunt tot atât de suple, ca și cum ar dormi. Dă-mi trusa, te rog.

Dundas dădu din cap fără să răspundă. Ascultă mașinal ordinele doctorului și-l ajută să apropie o masă de divan. După aceea aranjă instrumentele scoase din cufăraș, în ordinea în care aveau să fie întrebuințate. Dick privi îngrijorat mâna lui Allan, care tremura deschizând fiola cu lichid volatil.

— Lasă-mă pe mine Allan, dacă tu nu te poți stăpâni. Dar, dragul meu, nu uita că am nevoie de tine. Sper că nu te vei codi!

Dundas se stăpâni cu greutate și răspunse:

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, Dick, dar nu uita că nu sunt de lemn. Trebuie neapărat să stau aici? Toate acestea îmi par un sacrilegiu.

Acuma însă, când sosise momentul acțiunii, sentimentul profesional înlăturase pe oricare altul în Barry. Perfect calm începu să sterilizeze instrumentele și partea brațului pe care urma să-l opereze. Nimic nu lăsa să se vadă în atitudinea sa imensa emoție pe care o resimțea.

— Ascultă-mă Allan, m-aș putea lipsi de tine în caz extrem, dar aceasta ar atrage după sine o serie de riscuri inutile. Nu privi dacă vrei, dar trebuie să stai aici, în cazul când voi avea nevoie de ceva.

Vorbind, umplu seringă cu lichidul verde ca smaragdul și i-o întinse lui Allan.

— Ține-o și atunci când ți-o voi cere să mi-o dai!

Luând apoi de pe masă lanțeta ingenunche lângă divan. Liniștea era atât de adâncă, încât Allan își auzea bătăile inimii.

— S-a făcut, Dun! Dă-mi seringă! spuse Barry cu glas limpede.

Allan puse în mâna doctorului obiectul cerut. Urmă o nouă liniște, după care Dick se ridică, întrebând:

— Spune-mi ora exactă Allan!

— E patru și zece, spuse Allan punându-și ceasul pe masă.

— Bine! Prin urmare acum n-avem altceva de tăcut, decât să așteptăm până la ora cinci și treizeci și cinci pentru a continua. Dragul meu, ora aceasta și un sfert ni se va părea teribil de lungă. Știi, dacă vrei te poți uita; am pus un pansament peste locul injectiei.

Allan privi lacom într-acolo și resimți oarecare uimire văzând că pe chipul aceleia care odihnea pe pernă nu

survenise nicioschimbare. Barry îi citi nedumerirea pe față.

— Nu fi deziluzionat; nu mă aștept la nicio schimbare înainte de cea de a doua injecție, spuse el cu ton liniștitor. (După ce mai ascultă cu stetoscopul, continuă): Știi, Allan că nu constat nici cea mai vagă urmă de hemoragie? Lucrul acesta nu-ți spune ție, care ești un profan, nimic. Mie îmi cam turbură însă unele dintre ideile mele fundamentale.

În cele din urmă acele ceasornicului se opriă la ora așteptată. Dick se apucă din nou de treabă. În ciuda dezgustului său, Dun urmări cu priviri fascinate ultima fază a operației. Ea fu terminată în câteva minute, iar pansamentul fu pus de mâini sigure și îndemânatece.

— Acum, spuse Barry, dacă crezul nostru are oarecare bază reală, o vom afla curând.

Stând de o parte și de cealaltă a divanului, cei doi priveau cu inima palpitând. Au trecut minute într-o liniște apăsătoare. După aceea, de pe buzele doctorului scăpă o exclamație. El se plecă imediat cu stetoscopul în mână.

— Dumnezeu bun, Dun, bolborosi el ridicându-se. Nu mai încape nicio îndoială acum... are pulsații limpezi.

În aceeași clipă buzele palide se desfăcură puțin, descoperind lucirea dinților albi, iar în liniștea din jur se putea auzi zvonul aproape imperceptibil al unei respirații, în timp ce o ușoară mișcare înălța pânda care acoperea pieptul femeii. Cei doi bărbați au rămas încremeniți. Miracolul se împlinea în fața lor. Încet, întocmai ca o vagă auroră, o roșeață ușoară se întinse peste obrajii palizi, iar o nuanță mai vie acoperi buzele cu linie perfectă. S-ar fi putut spune că un vâl era ridicat de peste obraz, că sufletul reintrase în corp, reluându-și locul. Primului suspin îi urmă o respirație înceată și regulată, iar pieptul, care umfla pânda rochiei, palpita în ritm. Cu toată frumusețea sa, femeia de odinioară nu era decât umbra acesteia, care îmbobocea întocmai unei flori într-o viață strălucitoare.

Dundas apusă deodată mâna lui Barry și-i șopti:

— Să nu rămânem atât de aproape Dick. S-ar putea s-o speriem dacă deschide brusc ochii.

Barry îl aprobă dând din cap și amândoi se retraseră la câțiva pași.

— Privește, Dick! Uită-te la mâna ei! spuse Dundas apucând ca într-o menghină brațul prietenului său.

Mâna albă se întinse încet, recăzând pe mantia de păr auriu. După o clipă urmă un suspin mai adânc decât cel de odinioară, iar capul se întoarse puțin pe pernă. Pleoapele tremurară o vreme, după care ochii se deschiseră minunați și adânci, iar femeia păru să-și dea seama fulgerător de cele din jur. Mâna albă fu dusă la frunte, după care ea înălță capul și privi în jur. Când îi văzu pe cei doi bărbați tăcuți, un strigăt îi scăpă de pe buze, se ridică în cot și-i privi cu uimire neascunsă, dar fără nicio teamă.

Eliberat pentru o clipă din intensitatea privirii ei, Barry șopti emoționat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește-i Allan; spune-i ceva, fă ceva!

Allan se calmă cu greutate și se îndreptă spre femeie cu brațele întinse. Nu a știut niciodată cum a reușit să-și stăpânească glasul, dar reuși să spună cu o voce calmă și senină:

— Nu vă temeți de noi, vă rog. Suntem prieteni care dorim să vă venim în ajutor.

La sunetul glasului său ea ridică privirile spre mâinile lui, după care privi din nou pata întunecată din podul palmei. Se ridică încet și privi în jur. Privirea ei străbătu sala de la un capăt la altul și se opri în cele din urmă asupra mesei pe care se aflau aranjate fiolele și instrumentele. Ca și cum ar fi bănuیت rostul lor își privi brațul pansat, pe care nu-l observase până atunci și pipăi tifoanele cu degete nervoase. Fără să apuce mâinile care-i erau întinse, trecu încet prin fața lui Dundas și se duse drept în sala în care se aflau tablourile de distribuție. Cei doi bărbați s-au dat înapoi spre a o lăsa să treacă,

supraveghindu-i cu atenție fiecare gest. În ciuda uluirii lor, au remarcat totuși mersul ei de o grație regală. Femeia atinse într-un scop precis manetele, unele după altele. Odată obținu drept răspuns un sunet profund și muzical de clopot.

Oricare ar fi fost rostul acestei manevre, perfectul ei sânge rece nu le îngădui să-și dea seama dacă rezultatul era așteptat sau nu. Fără nicioșovăire se întoarse traversând sala și se opri în fața unuia dintre dulapurile pe care Allan se străduise zadarnic să-l descuie. Partea din afară, se desprinsese deîndată cu atingerea degetelor ei, lăsând să se vadă o cavitate unde se găseau o sumedenie de cadrane înconjurate de hieroglife, fiecare cadran având un indicator. Necunoscuta le cercetă îndeaproape o vreme și de-abia atunci pentru prima dată dădu semnele unei emoții adânci. Ceea ce aflase din cuprinsul dulapului părea s-o fi tulburat nespus de mult. Când se întoarse spre cei doi bărbați care o priviseră în liniște, fața ei purta expresia unei uimiri neîncrezătoare. De vreo câteva ori, ca și cum ar fi voit să se convingă de propria ei judecată, privi mai întâi grupele de cadrane din dulap, apoi din nou chipurile celor doi bărbați.

— Ce părere ai, Dun? întrebă Barry agitat.

—Mi se pare că dispozitivul acesta de orologerie a ajutat-o să afle câtă vreme a petrecut dormind, răspunse Allan fără să-și ia privirile. Dacă este așa, nu mă miră că este uluită. Dick, mai încerc odată să-i vorbesc!

Ca și cum ar fi înțeles cele ce se petreceau în spatele ei, ea se depărtă de dulap și se apropie de cei doi. Pe fața ei nu se putea citi nici urmă de teamă. Își plimba privirile de la unul la altul, cu interes și curiozitate. Allan se îndreptă încet spre dânsa, iar Barry nu se putu reține să nu admire frumoasa ținută pe care i-o dădeau statura și linia sa athletică. Se opriră la un pas unul de altul. Se priviră o clipă cu seriozitate, după care un surâs blând și împăciuitor se ivi pe buzele femeii, ceea ce aduse un surâs asemuiitor pe

buzele lui Allan, care-i întinse mâinile. De data aceasta nu există ezitare, căci ea-i apucă de îndată mâna întinsă cu sinceritate și au rămas astfel câteva clipe privindu-se drept în ochi, fără să-și spună însă niciun cuvânt. După aceea mâinile lor se despărțiră parcă cu părere de rău, iar ea-și îndreptă privirile spre Barry, care rămăsese la locul lui surâzând visător.

Urmă o scurtă pauză, după aceea Dundas luă conducerea lucrurilor. Întorcându-se spre Barry și arătându-l cu un gest, el pronunță încet și răspicat: „Richard Barry”. Fără cea mai mică greutate ea repetă numele și înaintând întinse mâna lui Dick, care i-o apucă îndată. După aceea îndreptă o privire întrebătoare spre Allan, care înaintă la rândul său și arătându-se, își spuse numele. Și acesta fu repetat, nu odată ci de mai multe ori, iar auzului fermecat al lui Allan i se părea că nu mai exista pe lume o voce mai încântătoare.

— Dun, spuse atunci Barry râzând, ai câștigat partida... eu nu sunt decât un bătrân outsider. Felicitările mele!

Allan roși și-i spuse cu brutalitate:

— Termină cu prostiile, măgar bătrân!

Dar Barry încurajat de prezența unei femei, continuă:

— Pentru asta n-ai nevoie de mătase albastră și galoane de aur, bătrâne. Dar lăsând prostiile, nu crezi că ar fi politicos să oferim doamnei un răcoritor?

Mormăind amenințări de răzbunare, Allan se apropie de masă și turnă un pahar de lapte. Femeia îl privi și-i înțelese îndată intenția. Când ridică paharul, ea se apropie, îl luă fără ezitare și ducându-l la buze bău cea mai mare parte a conținutului dintr-o singură sorbitură. Dar când el voi să-l umple din nou, ea-l refuză clătinând capul.

Cei doi bărbați o supravegheau cu cel mai mare interes. Femeia rămase o clipă lângă masă părând că stă pe gânduri. După aceea, ca și cum ar fi luat o hotărâre, se așeză lângă unul din scaune, îl privi pe Dick și-l chemă pe nume, făcându-i semn să se așeze. Dick o ascultă. Atunci

împinse încă un scaun în fața lui, refuzând ajutorul pe care Allan voia să i-l dea din politețe și-l așează pe Dick exact în fața prietenului său, astfel încât genunchii lor se atingeau. Cei doi bărbați se privesc zăpăciți.

— Ce o fi voind, spuse Dick puțin neliniștit.

— N-am idee, răspunse prietenul său, dar sunt sigur că știe ce vrea. S-o lăsăm în voie.

— Bine, dacă tu n-ai nimic împotriva, atunci nu mă opun nici eu!, continuă Barry resemnat.

Femeia îi ascultă în timp ce ei vorbeau și ca și cum ar fi înțeles nedumerirea lor, le surâse liniștitor. Se plecă apoi și luând mâna dreaptă a lui Dick o puse în stânga lui Allan; după aceea împreună și celelalte două mâini. Atingerea degetelor ei îl făcu pe Allan să se înfioare.

— Ai crede că este un joc de societate, spuse Dick râzând de figura uluită a prietenului său.

Femeia se apropie de doctor, în timp ce acesta vorbea și trecând în spatele scaunului lui, îl atrase spre ea, până ce capul i se odihnea pe spătar. Pronunță apoi câteva cuvinte armonioase și-și puse mâinile pe fruntea lui Dick, privindu-l țintă pe Allan.

— Stai liniștit Dick și las-o să facă ce vrea, șopti Allan.

După câteva minute, Allan văzu cum privirile lui Dick căpătată o lucire stranie.

— Ce ai Dick? Întrebă el imediat.

Celălalt păru că vrea să răspundă, dar mai înainte de a putea spune un cuvânt, ochii i se închiseră, iar mușchii i se înmuiară. Allan era pe cale să se ridice, dar o promptă privire de avertisment a ochilor cenușii îl împiedică. Femeia începu să vorbească fără să înceteze o clipă să-l privească pe Allan drept în ochi. Acesta asculta fascinat cuvintele străine, spuse cu glas curgător și încet. Când femeia tăcu, Barry se întinse la rândul său și începu să vorbească cu glas monoton.

— Allan Dundas, îți vorbesc prin intermediul prietenului tău Richard Barry și tot cu ajutorul său îmi poți comunica

ideile tale. Vrei să răspunzi întrebărilor pe care ți le voi pune?

— Cu dragă inimă, răspunse imediat Allan.

Următorul dialog a avut loc cu ajutorul unui interpret lipsit de cunoștință:

— Cine a găsit intrarea marii sfere?

— Eu, dar nu știam că este o sferă.

Întrebarea următoare fu pusă cu un aer mirat:

— Cum de n-ai știut? N-ai putut-o vedea?

— Nu! Locul unde ne aflăm acum este îngropat în pământ. Am descoperit intrarea săpând.

Femeia se opri spre a se gândi și continuă:

— Ai descoperit singur drumul care duce la lăcașul meu de odihnă sau ai mai fost ajutat și de altcineva?

— Singur! Locuiesc la oarecare distanță de ceilalți și am ținut secretul numai pentru mine.

— Cine mai cunoaște în afară de tine existența mea?

— Numai Richard Barry. Știam că nu voi fi în stare să vă readuc la viață și de aceea i-am cerut ajutorul; l-am pus însă să se jure că va tăcea până ce voi socoti eu că este momentul să vorbească. În această privință ne vom supune dorinței duminale.

Strălucitorul surâs care-l primi drept răspuns a fost mai mult decât o răsplată pentru toate caznele sale și pericolele înfruntate.

— Îți mulțumesc Allan Dundas. Spune-mi te rog, câți oameni există pe lume?

— Multe milioane. Mai mult de o mie cinci sute, cred.

— Mi-ai putea spune, de câtă vreme cunoașteți istoria rasei omenesti, și de când există oamenii după părerea contemporanilor?

— Cunoaștem mai bine istoria omenirii de vreo două mii cincisute de ani încoace. Avem unele date imprecise și asupra întâmplărilor cu câteva mii de ani mai înainte, vreo trei sau patru mii de ani.

Răspunsul acesta păru s-o fi interesat mult, deoarece

trecu câțeva vreme până să reînceapă conversația:

— Cele ce-mi spui, mă indispun grozav, căci îmi amintește o nenorocire întâmplată de multă, multă vreme. Îți voi mai vorbi despre asta. Vrei să fi prietenul meu?

— Desigur că da, răspunse el cu sinceritate neîndoielnică.

— Spune-mi atunci dacă poți ține secretul existenței mele până voi socoti eu că poate să fie cunoscut?

— Vreau și pot! Răspund de Richard Barry ca de mine!

— Atunci Allan Dundas, iată care este dorința mea. Vreau să rămân necunoscută până ce voi cunoaște limba voastră. Există mai multe limbi pe lume?

— Există multe. Dar aceea pe care o vorbesc eu este cea mai răspândită. Te voi învăța cu plăcere!

— În cazul acesta mă încred în tine. Afară de aceasta mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să le învăț mai înainte de a mă arăta printre contemporanii tăi. Trebuie să mă înveți și aceste lucruri.

— Voi face cu bucurie tot ce se poate.

Un nou surâs îi fu răsplata.

— Acuma trebuie să-l readuc în fire pe prietenul tău. Nu este bine să fie menținut în această stare.

— Stai puțin, spuse cu vioiciune Allan. Nu mi-ai spus cum te cheamă!

— Mă numesc Hierania, adică „*Floarea Vieții*”.

Allan repetă încetinel numele, iar ea dădu înțeleghătoare din cap, surâzând amuzată.

— Numele de floare ți se potrivește, spuse el cu inima înfiorată; nu există floare mai frumoasă ca floarea vieții.

Hierania roși și-și plecă pentru prima dată privirile. Barry se agită sub mâinile ei.

— Iată îl obosim pe prietenul tău.

— O clipă numai... nu mi-ai spus ce ai nevoie de mâncare. Trebuie să mă ocup și de asta.

— Nu te neliniști. Am aici de mâncare pentru câțiva ani de zile.

— Richard Barry poate veni și el spre a mă ajuta în timpul lecțiilor?

Ea-i înțelese gândul.

— Da, poate veni, dar nu-ți voi mai vorbi, înainte de a nu fi învățat limba ta. Acumtrebuie să terminăm. Spune-mi totuși înainte de toate dacă este zi sau noapte.

— Amurgește!

— Îi vei povesti atunci lui Richard Barry tot ce am discutat. După aceea mă veți lăsa singură și veți reveni mâine dimineață.

— Voi face așa cum dorești, dar nu cred că îi voi spune absolut toate lui Barry.

— Dacă mi-ai spus prostii, atunci este într-adevăr mai bine ca prietenul tău să nu le afle.

Și fără să-i mai dea timp să răspundă, ea-și luă mâinile de pe fruntea lui Barry și trecând în față le desfăcu mâinile. Barry care stătuse inert până atunci în fotoliul său, deschise ochii cu priviri șterse și adormite și se uită întrebător la Allan care surâdea.

— Ce s-a întâmplat Dun? Mă simt ca și cum aș fi luat un stupefiant.

Își apăsă mâinile pe ochi. Hierania care-i rămăsese alături, îi atinse ușor fruntea cu mâna, iar el se ridică în aceeași clipă privindu-i rând pe rând pe cei doi.

— N-am mai văzut așa ceva niciodată în viața mea, Dick, dar ai fost magnetizat și eu am putut afla dorințele Hieraniei prin intermediul tău.

— Magnetizat! Drace! Și, socotind că discuția voastră n-a fost prea confidențială, n-aș putea să știu și eu despre ce a fost vorba?

— Nu te supăra Dick, îi răspunse Allan. Nu știam ce avea să se întâmple și chiar dacă aș fi știut, nu te-aș fi prevenit. A fost foarte interesant.

Atunci începu să-i povestească lui Dick, care se îmbunase cum a decurs ședința.

Capitolul XVII

Cei doi trebuiră să urce scara orbăcăind prin întunec, căci Allan uitase lanterna de acetilenă, astfel încât drumul acesta obositor, lung pe orice vreme, le păru acuma fără sfârșit.

Ieșiră în cele din urmă abia trăgându-și sufletul, în noaptea rece și dușmană. În casă, Allan rupse tăcerea întrebând:

— Ei bine Dick?

Lui Barry îi trebuiră câteva secunde până să poată răspunde:

— Dun, din moment ce mă întrebi și vrei să fiu sincer, voi fi. În afară de Hierania, galeriile acestea conțin lucruri care ar putea să tulbure lumea. Din puținul pe care-l știu, trebuie să recunoști că omul sau națiunea care ar dispune de aceste lucruri, ar avea totodată supremația în lume. Iar absoluta supremație este atât pentru un individ, ca și pentru un popor, cel mai rău lucru care poate exista, atât pentru ei ca și pentru omenire. Poți crede că există un guvern care să îngăduie unui individ să pună mâna pe toate aceste resurse? Sau crezi că alte popoare ar admite ca un guvern să pună stăpânire pe ele, dacă ar exista numai o vagă posibilitate pentru ele să i le răpească? Dun, sub pașii noștri există destul de multe blesteme puternice, care ar putea transforma proprietatea ta în centrul tuturor furtunilor iadului.

— Chiar după tine atunci, Dick, singura armă de apărare ar fi păstrarea secretului, îl întrerupse Allan.

— Da, dar se pune întrebarea dacă este asigurat,

continuă Dick. Gândește-te că la un moment dat zvonul se va răspândi! Dun dragă, n-am nimic cu Hierania, dar cred că ea constituie pericolul cel mai mare... Lasă-mă să vorbesc. Nu sunt orb. Se crede că un medic nu poate vedea în jurul său decât pacienți și nimic altceva, dar atunci când am văzut-o culcată, splendoarea care o înconjură ca un nimb, mi-a tăiat respirația. Vor fi oameni care nu vor ezita să ucidă pentru ea.

— Te cred asta, spuse Allan. Nu prea există ceva de la care să mă dau înapoi, dacă mi-ar cere-o ea.

— Tocmai la asta mă refeream, Dun, te înțeleg. Dar nu asta este totul. Judecând după înfățișare, ea este tot atât de bine dotată din punct de vedere mintal ca și fizic și dacă nu mă înșel, nu cred să existe ceva în galeriile acestea, care să nu fie știut de ea. De ce vrea atunci să rămână ascunsă? Numai spre a obține cunoștințe suficiente despre lumea noastră, iar după aceea să uzeze de ele pentru folosul ei personal. De ar da numai Dumnezeu ca aceste scopuri să fie favorabile și nu defavorabile oamenilor.

Allan îl ascultă pe Barry cu ochii pe jumătate închiși. Rămase tăcut vreme de o clipă.

— Presupunând că toate cele pe care le spui tu Dick, sunt adevărate, noi nu putem schimba nimic. Admitând că ți-aș îngădui să vorbești, dacă găsești pe cineva care să te creadă, socoți oare că aceasta ar putea schimba mersul evenimentelor? Mă îndoiesc. Noi am pierdut conducerea din clipa în care am trezit-o pe Hierania. Nu, Dick, este inutil să mai discutăm. N-aș putea crede că o ființă atât de frumoasă ar putea face ceva care să fie rău.

Barry se ridică în picioare:

— Mă înapoiez acasă. I-am făgăduit doctorului Walton că voi arunca o privire la spital, când voi trece înapoi.

— Ah! bine că-mi aduc aminte, spuse și Allan. Trebuie să scriu o scrisoare. Vrei s-o pui tu la poștă? Nu te voi reține mult.

— Dă-i drumul, băiete; nu mai contează zece minute,

aprobă Barry reaşezându-se.

Dundas luă cele necesare pentru scris şi aşternu câteva rânduri. Se simţea scuzat, având în vedere împrejurările, că nu avea decât foarte puţină vreme spre a se gândi la ceea ce scria. Simţea totuşi o strângere de inimă. Iată scrisoarea pe care Barry o luă cu dânsul spre a o expedia:

Dragă Miss Seymour,

Ai fost foarte amabilă că m-ai invitat la masă şi-mi pare foarte rău că nu sunt pentru moment deplin stăpân pe timpul meu. De bună seamă că eu port întreaga vină. Dar, aşa cum stau lucrurile sunt legat de Cootamundraşi probabil că tot astfel va mai fi câţeva vreme. Lucrul pe care l-am întreprins cere o izolare deplinăşi sper că-mi vei ierta refuzul, pe care-l vei înţelege ceva mai târziu. Dacă vrei să vorbeşti cu doctorul Barry, sunt sigur că te va convinge, că nici nu-mi trece prin minte să mă călugăresc.

Al dumatile cu toată sinceritatea

Allan Dundas.

Împături scrisoarea fără s-o mai citească şi i-o dădu lui Barry.

*

A doua zi de dimineată Allan fu în picioare încă din zori. Îşi făcu toaleta cu mai multă grijă decât de obicei şi pentru prima dată după multă vreme, vechea locuinţă răsună din nou de cântece. După ce a luat masa şi şi-a făcut ordine în gospodărie, intră în bibliotecă şi alese de aici o jumătate duzină de volume, cele mai nimerite pentru misiunea sa: un atlas frumos, o carte veche cuprinzând reproducerile după fotografiile principalelor monumente din lume şi patru cărţi de călătorii care conţineau ilustraţii reprezentând lumea sub diferite aspecte. Când termină era aproape ora zece. Socotind că era momentul potrivit

pentru a-și face prima vizită, adună hârtoagele legându-le cu o curea se duse spre șopron. După ce a luat cea de a doua lanternă a cabrioletei, pentru a înlocui-o pe aceea pe care o uitase jos cu o seară mai înainte, coborî în adâncime cu inima ușoară și palpitând de așteptare. Marele vestibul era inundat de lumină. Liniștea nu era tulburată de niciun zgomot. I se întâmplase oare ceva tinerei femei? Ascultă vreme de un minut, stând nemișcat, apoi pentru a-i atrage atenția asupra prezenței sale, o strigă cu glas tare: „Hierania! Hierania!” Inima îi tresări imediat de bucurie când auzi răspunsul dat cu o voce limpede și suavă: „Allan Dundas”.

Allan alergă spre cea de a șasea galerie. Ea-l aștepta în pragul templului, ținând perdeaua cu o mână ridicată. Dundas fu impresionat de strălucirea proaspătă a frumuseții ei, mai radioasă încă decât cu o seară mai înainte. Rochia azurie fusese înlocuită cu una de culoarea aurului vechi, iar în jurul taliei era prinsă de o bandă metalică suplă și lucitoare.

Allan își dădu seama din prima clipă că Hierania își întrebuințase timpul spre a aduce unele schimbări în jurul ei. Apropiindu-se de masa de care se serviseră cu o seară mai înainte, el văzu aranjate aici un mare număr de volume în cutiile lor, care proveneau fără nicio îndoială din bibliotecă și înțelese că ea s-a gândit la același lucru ca și dânsul când a adus cărțile.

După ce le-a scos din curea, Hierania le luă înfrigurată și le răsfoi grabnic, făcând neconținut comentarii în limba ei melodioasă. Asupra atlasului se opri însă mai îndelung. După o cercetare atentă a hărților se ridică și-i făcu semn să rămână locului, ieșind vioaie din sală. Reapăru după numai câteva minute, ținând în mână un volum din bibliotecă, pe care-l puse deschis alături de atlas. Fu rândul lui Allan să scoată exclamații de uimire, căci Hierania îi arăta întorcând paginile, hărți ale lumii, care pentru el erau noi și totuși familiare în unele amănunte.

Ele arătau uscat acolo unde el era obicinuit să vadă apa, iar continentele luau pe ici pe colo contururi necunoscute. Există însă o deosebire fundamentală. Ordinea lucrurilor părea să fie cu totul schimbată în raport cu latitudinea. Sudul Australiei, spre exemplu, era situat aproape de ecuator, iar alte deplasări și dislocări provocară între Allan și Hierania o năvală de întrebări. Hierania poseda într-adevăr cheia misterului dar se afla în imposibilitate de a o comunica lui Allan. Pentru a termina, ea luă răsând cele două volume, le închise zgomotos și le puse de o parte.

Plictisindu-se în cele din urmă cu cărțile, merse cu el afară în galerie, nu fără a se opri, spre marea stingherire a lui Allan, în fața celor trei statui de lângă portal, unde Hierania adăugă capitalului ei de cuvinte engleze nou material, printr-o analiză rece și dezinteresată a anatomiei femeilor.

Au trecut apoi în anticamera de marmură, unde Allan constată că Hierania suprimase prin mijloace care ei îi erau bine cunoscute, zgomotele înspăimântătoare, ce făceau ca simpla trecere prin acest loc să fie o grea încercare. Se opri când a ajuns în fața ușii, dar femeia trecu fără grijă dincolo, după care se întoarse surâzătoare și făcându-i semn să o urmeze. Ea se opri vreme de câteva minute în fața statuii și o privi gânditoare; după aceea trecu în coridor. Ajunși acolo unde curiozitatea lui Allan provocase rezultate atât de brutale, sub forma unor dărâmături de ciment, văzu că Hierania cunoștea cauza acestor stricăciuni prin aceea că-l conduse drept la aparatul cu aspect nepericulos, care provocase tot răul. Allan îi arată aici printr-o pantomină expresivă ce se întâmplase și după chipul ei îngrijorat înțelese că pericolul din care scăpase, era mult mai mare decât își închipuia chiar și el.

Hierania se ocupă apoi de alte lucruri și în primul rând de trapele din vestibul, pe care le-a vizitat rând pe rând, făcându-le nepericuloase, datorită manevrării scrupuloase

a mecanismelor ascunse. Au mers astfel din galerie în galerie, iar ea-și sporea pretutindeni capitalul de cuvinte noi. Dundas îi încercă în câteva rânduri memoria și de fiecare dată răspunsul la întrebările sale fu dat fără greșalăși fără ezitare.

Când au revenit în marele vestibul, Allan îi arăta scara, invitând-o să urce. Ea se opri însă în capul treptelor și au mai trecut multe zile până ce să se aventureze sus. S-au reîntors prin urmare în templu, iar Allan își continuă profesoratul.

Era târziu după amiază atunci când el o părăsi în cele din urmă, mai fermecat ca niciodată de vraja și frumusețea ei. A fost prima zi dintr-o serie de multe altele asemuitoare, iar timpul părea să zboare pe aripi de aur pentru Dundas. Barry era un oaspete obișnuit la Cootamundra. Îi aduse lui Allan cărțile cerute de acesta, iar scurtul răstimp între vizitele sale, era marcat pentru elevă printr-un progres care constituia pentru cei doi prieteni un motiv nesecat de uimire. Nu le trebui mult ca să constate că inteligența Hieraniei era cu totul superioară. Memoria ei fenomenală nu era decât cea mai neînsemnată calitate a ei. În cincisprezece zile reușise să se facă înțeleasă limpede, iar după o lună cunoștea atât de bine limba engleză, încât un neștiutor al împrejurărilor adevărate ar fi socotit, că a avut nevoie de cel puțin un an sau doi de studii. Învățase între altele să scrie și să citească - ce-i drept nu cu ușurință - dar cu un succes care-i uimea pe cei doi profesori. Cu toate acestea Hierania rămânea neînduplecată asupra unui singur punct al hotărârilor ei. Le spusese că mai înainte de a cunoaște perfect limba lor, nu le va povesti nimic asupra misterului ce-o înconjură și nici nu le va îngădui să pătrundă misterul galeriilor.

Allan îi făcuse într-o zi o scurtă expunere a istoriei constituției Angliei și trecuse apoi la constituția Australiei. Hierania făcuse după cum îi era obiceiul foarte puține

comentarii, mulțumindu-se să întrerupă numai cu câte o întrebare foarte pătrunzătoare în punctele care i se păreau ei că nu sunt destul de limpezi.

— Așa trebuie să fie, Allan, spuse ea în cele din urmă. E bine ca un popor să-și aleagă singur conducătorii, după cum este drept ca poporul cuminte să aleagă spiritele cele mai înalte și mai nobile pentru a ocupa o situație atât de înaltă.

Allan socoti că aceasta este mai mult un comentariu decât o întrebare, astfel că nu mai insistă și o lăasă să creadă astfel. A doua zi, se întâmplă însă ca o revistă să fi publicat o pagină dublă cu portretele membrilor camerelor federale. Aduse revista ca o curiozitate Hieranieși-i arătă portretele. Ea rămase vreme îndelungată în contemplarea figurilor pe care le examină unele după altele. În cele din urmă ridică privirile:

— Nu-i așa că glumești, prietene Allan? Nu sunt aceștia conducătorii unei națiuni!

Allan dădu din umeri și-i aruncă o privire lui Barry, care sosise tocmai atunci.

— Ba da, Hierania, răspuse Barry, aceștia sunt oamenii care au fost aleși de poporul suveran drept conducători.

— De ce nu crezi, Hierania, spuse Allan văzând că ea-i privește pe amândoi cu aer neîncrezător.

Ea răspuse calmă:

— Am darul de a citi pe chipurile oamenilor și nu mă pot înșela. Îmi arătați canalii și imbecilii. Printre toți aceștia, abia dacă există câțiva ale căror trăsături să aibă unele urme de distincție, singura care poate da dreptul la o asemenea situație și voi îmi spuneți că aceștia sunt conducătorii voștri!

Luă revista care-i căzuse pe genunchi și o întinse în fața ei pe masă:

— Priviți, spuse ea, în timp ce cei doi bărbați îi urmăreau degetul care trecea de la o imagine la alta, în timp ce glasul îi condamna. Aici puteți vedea lăcomia de putere și

zgârcenia; cestălalt este un criminal. Spiritul acestuia depășește cu foarte puțin pe acela al unei vite. Va știe oare să distingă binele de rău și ce-i drept de nedrept? (Continuă astfel trecând de la un chip la altul. Odată se opri). Totuși nu sunt toți la fel. Iată unul care este un om și un conducător. Dacă i s-ar asemana toții, poporul ar fi făcut foarte bine să-i aleagă. Cum îl cheamă, Allan?

— E sir Miles Glover și-i primul ministru al acestei țări.

Hierania privi fața aceea deschisă cu trăsături limpezi, în timp ce Barry spunea:

— I se spune uneori „omul de oțel”. Are puțini prieteni, dar și aceia care nu-l iubesc îi apreciază spiritul de dreptate.

Hierania continuă:

— Probabil! Un asemenea om nu se leagă cu ușurință și mai ales de oameni de felul acestora. (Arată cu un gest disprețuitor spre legislatori). Îmi voi aminti de acest nume. Voi avea nevoie de el mai târziu. (Aruncă departe de ea revista). Oare națiunea voastră a înnebunit sau nu se găsesc oameni mai destoinici în această țară, decât lepădăturile astea?

Barry se distra văzând figura tristă a lui Allan.

— Dun, explică-i Hieraniei frumusețile regimului parlamentar și vorbește-i despre înțelepciunea democrației!

Allan, pe jumătate uimit și pe jumătate supărat, explică felul în care sunt aleși candidații.

— Prin urmare, trase concluzia Hierania, presupunând că trebuie să se facă alegerea între un om destoinic și altul care ar fi păpușa unui partid, acesta din urmă ar fi alesul?

— Din nenorocire lucrurile se petrec astfel mai totdeauna, replică Barry. Preferința poporului este pentru candidatul partidului.

— E preferința porcului pentru gunoaie, încheie răspicat discuția Hierania.

Cu mâinile întinse pe masă privea țintă în fața ei fără să

vadă nimic, fără să țină seama de plăcerea pe care o făceau cuvintele ei asupra lui Barry. Spuse apoi cu glas scăzut, ca și cum s-ar fi gândit cu glas tare:

— Ah! va fi un mare masacru... un foarte mare masacru! După aceea se ridică. Haide, Dick, mai sunt o groază de lucruri pe care trebuie să mi le mai spui înainte de a pleca.

Îl conduse în galeria biologică. Aceste câteva cuvinte spuse cu glas absent, făcuseră o foarte puternică impresie asupra celor doi ascultători și deși Allan a insistat apoi în mai multe rânduri ca ea să-i explice care era însemnătatea lor, femeiaștiu totdeauna să se ferească cu îndemânare din calea întrebării.

În cursul acestor excursiuni făcute în galeria biologică, Barry era în elementul lui. De îndată ce cunoscuseră nomenclatura științifică Hierania se dovedea atât de cunoscătoare în materie, încât îl uluia pe doctor. Dar dacă Allan era redus în aceste momente la rolul foarte puțin strălucit de auditor nepriceput, avea în schimb plăcerea să-și vadă prietenul înfundat de câte o întrebare vicleană a Hieraniei.

În ziua în care ea le arăta pentru prima dată, ceea ce ea numea „luneta lui Maxi”, doctorul nu-i acordă la început decât o atenție mică. Era un mic cilindru de metal legat prin două fire de un cerc, care se aplica pe fruntea observatorului. Punând cilindrul pe braț, spre exemplu, și închizând ochii, puteai vedea de îndată interiorul membrului, cu oasele, vinele și arterele, dar șterse și nedeslușite.

— Și noi avem așa ceva, spuse Barry, razele X.

Hierania surâse arătându-i un mic șurup pe o latură a cilindrului și-l învăță să-l pună la punct. Din acel moment fiecare amănunt organic apărea cu o limpezime absolută și-l puteai cerceta unul câte unul, mai bine decât chiar la microscop. Barry se entuziasma pentru această minune, în care Allan nu vedea decât o jucărie ingenioasă.

Vizitele acestea în galeria biologică îl lăsa pe Barry

într-o stare de ciudată tulburare. Într-o seară, când Allan își lua revanșa ironizându-l pentru o înfrângere pe care o suferise din partea Hieraniei, el se întoarse spre călăul său.

— Dragă Dun, nu ai mai râde de mine, dacă ai înțelege toată însemnătatea acelor lucruri. Dacă aş expune în public numai o mică parte din ceea ce mă face Hierania să cred sau să sper, confrății mei în medicină ar începe prin a mă rupe în bucăți, după care mi-ar închide rămășițele mele sângerânde într-o casă de nebuni!

Capitolul XVIII

Pe măsură ce timpul trecea, Allan era mereu mai mult sub dominația personalității prodigioase ale Hieraniei. Barry era singurul său vizitator, iar el ieșea foarte rar afară din via sa.

Spre sfârșitul celei de a treia luni, Hierania începu să le povestească misterul existenței ei, căci ea așteptă aceste dezvăluiri pentru timpul când Barry fu cu ei împreună. Era într-o după amiază, pe când se aflau toți trei în templu. Discuția ajunsese tocmai la geologie, iar Barry lansase o părere pe care o scosese din manualele obișnuite asupra lungimii timpului de la începutul vieții sub o formă oarecare pe pământ.

— Ah! Dick, dragul meu, (luase acest fel de a vorbi al lui Allan) ce presupuneri prostești fac savanții voștri. Veniți cu mine să vă arăt ceva.

Luă de pe masă atlasul lui Allan, precum și un volum din bibliotecă. După aceea, cu cărțile pe genunchi, se așeză pe divan între cei doi prieteni și le vorbi despre trecutul lumii.

— Îți amintești Allan, că a doua zi după ce m-ai trezit la viață, mi-ai arătat această hartă? (Deschise atlasul la mapamondul terestru). Ei bine, iată harta de care mă foloseam eu. (Deschise celălalt volum). Înainte ca ochii mei să se fi închis pentru somnul cel lung în care m-ai găsit, așa era lumea pe care o cunoșteam. După cum vedeți, deși s-a schimbat, foarte multe contururi vă sunt cunoscute.

Cele trei capete se plecară împreună asupra hărților urmărind degetul subțire al Hieraniei, care arăta când pe o hartă, când pe cealaltă numeroasele locuri care nu s-au

schimbat.

— Cu toate acestea, bătrânul pământ s-a schimbat. Care dintre voi, învățații mei prieteni îmi poate spune, cum a fost distrusă lumea veche pentru a face loc celei noi?

Îi privi rînd pe rînd surâzătoare.

Dick dădu din cap.

— Eu declar că nu pot răspunde!

— Dar tu Allan?

Allan făcu la rîndu-i un gest spre a arăta că nu știe, dar mai înainte ca Hierania să fi reînceput să vorbească, se răzgîndi:

— Stai puțin. Poate că ghicesc. Unii dintre savanții noștri susțin că la un moment dat pământul a basculat pe axa sa și că zguduirea ar fi putut deplasa suprafața lui. Am socotit totdeauna că ipoteza asta este fantezistă, dar cine știe?

Hierania rîse cu glas cristalin și dînd din cap se întoarse spre Barry:

— Ah! Dick! Vezi că Allan știe să se servească de creierul său tot atît de bine ca și de trupul său mare și voinic? Profesorul meu este demn de funcția pe care o are.

— Aceasta a fost într-adevăr cauza, Hierania? întrebare cei doi bărbați într-un singur glas.

— Aceasta a fost într-adevăr. Cu multe secole în urmă pământul era locuit de o rasă omenească întocmai ca și astăzi. Într-altă zi vă voi vorbi despre încercările și luptele pe care a trebuit să le îndure. Astăzi aflați numai, că rasa aceasta atinsese cele mai înalte culmi de care sunt capabili oamenii, atunci când s-a produs catastrofa.

Tăcu un moment, întristată parcă de imaginea acestui mare trecut pierdut. După aceea continuă cu o voce care nu mai era decât ca o suflare.

— Poporul meu cunoștea amenințarea de mai multă vreme. Erau prea nobili spre a se teme pentru ei și știau că din cenușa lumii va naște o altă lume. Ceea ce-i întrista, era că marile opere ale minților și ale brațelor lor ar fi

putut pieri în întregime. Se hotărî să facă totul pentru păstrarea cunoștințelor lor spre folosul poporului care avea să nască. Nu mai aveau decât două sute de ani pentru această lucrare. Era puțin, dar au reușit. În trei puncte diferite ale globului au fost construite sfere mari, ca aceasta în interiorul căreia ne aflăm noi acum. Întreaga lor știință a contribuit pentru a face invulnerabile aceste refugii, față de marea catastrofă. În fiecare sferă, atunci când fură gata au fost adunate exemple ale artei și științei lor. Mijlocul de a menține viața suspendată era cunoscut de generații, deși era foarte puțin întrebuințat. Se decretă atunci ca în fiecare sferă să fie pusă o ființă, care să formeze legătura între lumea veche și cea nouă.

— De ce în fiecare câte o singură persoană? întrebă Allan, care urmărea povestirea cu un interes viu.

— Secolele care aveau să se scurgă făceau ca reînsuflețirea să fie oarecum nesigură. Poporul nostru nu a vrut să expună acestui pericol mai multe persoane decât era necesar. Prin urmare au fost alese trei persoane.

— Alese? În ce fel? întrerupse Barry cu vioiciune.

— În primul rând se făcu apel la voluntari, răspunse ea. S-au prezentat cu miile. Pe întreaga față a pământului au fost instituite comisii pentru a-i cerceta pe candidați, iar cei mai apti au fost trimiși în fața comitetului central, care decidea în ultima instanță. Se întâmplă astfel ca eu, Hierania, să fiu socotită demnă de această mare onoare. De ce? Era soarta mea, cred, căci dintre toți cei de față, nu era decât o foarte mică diferență de calitate.

— Hierania, fi bună și ne lămurește, întrerupse din nou Barry. Spuneai că au fost trei sfere. Ce au devenit celelalte?

Hierania se ridică și se duse la tabloul de distribuire, către care s-a îndreptat primul ei gând atunci când s-a trezit. Se întoarse cu fața spre ei:

— Maestrii constructori care au luat asupra lor această sarcină n-au lăsat nimic la voia întâmplării. Clapele acestea

sunt în permanent contact cu ocupanții celorlalte două sfere. Numai distrugerea lor completă ar putea rupe legătura. Ascultați!

Degetele ei se agitară repede pe o parte a claviaturii. Rămase apoi nemișcată, privind neconținut. Nici un sunet nu întrerupse tăcerea. Hierania vorbi după o clipă:

— La chemarea mea n-am primit niciun răspuns. În felul acesta știu că sfera nu a rezistat cataclismului.

Puse din nou mâna pe manete și de data aceasta un sunet limpede și sonor de clopot răspunse gestului ei.

— Auziți, strigă ea, prin urmare Andax trăiește și-și așteaptă eliberarea.

Allan întrebă:

— Spune-mi Hierania, Andax despre care vorbești, este un bărbat sau o femeie din neamul tău?

Hierania se depărtă de tabloul de distribuire și se apropie de cei doi:

— Andax spuse ea gânditoare, ei bine Andax este un bărbat! Dar, (îi privi pe rând surâzătoare)... este un bărbat pe care poate îl veți înțelege greu fără să-l cunoașteți. (Se așează într-un fotoliu mare din fața lor). Când v-am spus că s-au cerut voluntari pentru marele somn, nu m-am exprimat bine. O sută de ani înaintea marii catastrofe s-a hotărât ca un reprezentant demn al rasei noastre să ocupe fiecare sferă. Procrearea a fost supravegheată cu cea mai mare grijă, căci noi cunoșteam toate regulile îmbinării sângelui omenesc, astfel cum veți face și voi odată, și știind ce fel de indivizi ne sunt necesari am lucrat în această direcție. (Nemișcându-se din fotoliu își întoarse privirile spre capătul templului, a cărui draperie de la intrare era ridicată, și arătă spre statuia din anticameră).Iată omul care a dat primele legi pentru perfecționarea rasei. Andax este urmașul său direct. Ah! era un om perfect, iar Andax îi este superior. E îmbunătățit prin douăzeci de generații de selecționare. De ce ești atât de supărat, Allan?

Allan tresări.

— La drept vorbind, Hierania, nu-mi prea place chipul său; arată a fi absolut neînduplecat.

Îl aprobă înclinând capul.

— Poate că ai dreptate. Nimeni din neamul său n-a avut vreodată inimă. Toți erau numai inteligență și logică pură. Andax mai mult ca oricare altul. A fost profesorul meu de anatomie vreme de un an și mi-a predat mecanica vreme de alți doi ani. Mă considera proastă fiindcă studiam literatura și dreptul. (Tăcu o clipă). Da, Allan, neîndurat este poate cuvântul cel mai potrivit. Rece, fără patimă, socotit, ca toată familia sa. Absolut neînduplecat. Dacă-și stabilea o țintă, atunci mergea spre ea pe drumul cel mai drept. Ar fi făcut vivisecții pe oricine fără anestezic, dacă ar fi crezut că în cele din urmă rasa ar fi câștigat de pe urma experienței, și cu siguranță că s-ar fi sacrificat și pe sine la nevoie. Luați seama, dragii mei, Andax are la activul său fapte pe care aș putea să vi le povestesc, dar care nu sunt deloc plăcute să fie ascultate. Nu există însă niciuna dintre faptele sale, chiar cele mai îngrozitoare, care să nu fi adus după sine o mare binefacere.

O vreme domni tăcerea, fiecare fiind cufundat în propriile sale gânduri. Imaginea celei de a doua ființe care-și aștepta eliberarea, și pe care o zugrăvisse Hieranie, îi mârâia pe cei doi. Barry vorbi atunci:

— Știi unde este sfera cealaltă, Hierania?

— Da, răspunse ea, chestiunea aceasta nu reprezintă nicio greutate. Iată, vă voi arăta! (Luă cele două hărți care se aflau pe masă și se plecă asupra lor). Comparând mapamondul nostru și al vostru, am determinat modificarea axei; restul este simplu. Iată, cam pe aici trebuie să se afle, pe la 74 grade longitudine estică și 34 grade latitudine nordică.

Degetul ei indica un punct din nordul Indiei. Allan cercetă harta din atlas și fluieră.

— Nostim ținut, nu-i așa Dick? În plin centru al

Himalaiei, la vreo 700 kilometri nord-vest de Simla.

— Ce fel de ținut este acela? întrebă Hierania.

— E situat în mijlocul celui mai înalt șir de munți ai lumii. E un ținut aproape impracticabil, în mijlocul zăpezilor veșnice. O explorare pe acolo ar fi fără rost, Hierania, continuă Dundas însuflețindu-se. Cine știe dacă sfera nu este îngropată la cinci sute de metri în munte?

— Probabil că ai dreptate, răspunse ea neclintită; înaintea cataclismului exista aici un mare platou. Cu toate acestea sarcina noastră va fi ușoară. De îndată ce vom fi la fața locului și după ce vom fi stabilit poziția sferei cu absolută precizie, restul va merge de la sine.

— Chiar dacă este îngropată?

— Adâncimea n-are importanță. Dispun de mijloace pe care le veți înțelege mai târziu. (Cu un gest al mâinii păru că vrea să îndepărteze această discuție). Mai avem tot timpul să mai discutăm despre Andax. În primul rând trebuie să fiu pregătită spre a-i putea răspunde la toate câte va voi să știe și vă rog să mă credeți că setea lui de a ști va fi mare. Ce s-a întâmplat Dick? Ce ai?

— Mă întreb ce vârstă are acest Andax, sau mai degrabă ce vârstă avea atunci când a început marele somn.

— Ne-am născut în același an, răspunse Hierania. Are exact 25 de ani. Cele treizeci și șapte de milioane de ani nu contează, adăugă ea râzând. Nu-mi arăt vârsta, nu-i așa?

Cei doi bărbați scoaseră un strigăt de uimire. Cifrele acestea îi uluiau, dar după trecerea primei uimiri, nu acest punct fu acela care le dădu de gândit. În această seară înainte de a se despărți, amândoi erau tăcuți și gânditori. Dundas așteptă ultima clipă spre a spune:

— Dick, mie nu-mi place Andax. S-ar putea să se ivească mari neplăceri dacă-i dăm drumul asupra omenirii.

Barry înțelese adevărata cauză a antipatiei lui Allan, dar nu făcu niciun comentariu.

— Mie îmi place și mai puțin, Allan, cred însă că nu va ține nimeni seama de dorințele noastre în această privință.

Singura noastră datorie este să căutăm să facem uz cât mai bine cu putință de influența noastră. În ceea ce privește restul aceasta depinde de zei. Noapte bună!

Capitolul XIX

— Povestindu-vă istoria acestor trei statui, vei afla un rezumat al istoriei rasei, spuse Hierania răspunzând unei întrebări a lui Dundas. Acești trei bărbați au lăsat urmele cele mai adânci asupra dezvoltării ei și fiecare dintre ei într-o direcție cu totul deosebită.

— Pe dumnezeul meu, spuse Barry, după înfățișarea acestui bătrân domn îmbrăcat în zdrențe, așa spune mai degrabă că rasa i-a lăsat lui unele urme.

Se aflau în picioare în marele vestibul, în fața grupului sculptural și din locul unde stăteau fința cu umerii încovoiați părea vie, covârșită din pricina unei supărări și unei suferințe de neîndurat.

— Da, spuse Hierania, a fost judecat și condamnat ca cel mai mare criminal care a existat vreodată în lumea noastră.

Îi conduse în templu spre a continua istorisirea ei.

— Se numea Odiși până în ziua în care a comis fapta care avea să schimbe cu totul evoluția omenirii, a fost un sărman și necunoscut profesor de școală. În epoca în care a trăit, adică cu trei mii de ani înaintea mării catastrofe, lumea noastră depășise deja pe a voastră în dezvoltare și grație progresului științei medicale sporirea populației pământului devenise îngrijorătoare. Dar marea problemă era aceea a raselor de culoare. Din punct de vedere intelectual ca și în toate celelalte domenii ne erau inferioare. Puteau imita, dar nu puteau crea. Se înmulțeau cu mult mai repede ca noi și fiind conduse de oameni ambițioși amenințau să extermine rasa albă numai prin

forța numărului. În unele țări, unde cele două rase trăiau laolaltă, situația devenea critică și pretutindeni negri cereau egalitatea ca un drept, pentru care nu erau însă pregătiți. Sper că pricepeți ceea ce vreau să spun?

— Înțelegem Hierania, căci problema nu ne este necunoscută.

Hierania dădu din cap.

— Am citit cărțile voastre cu privire la această problemă, Dick, dar ea nu înseamnă nimic față de aceea pe care a trebuit s-o înfrunte lumea noastră pe atunci și pe care numai Odi a rezolvat-o. Globul avea atunci mai mult de trei miliarde de locuitori, dintre care mai bine de două treimi erau de rasă inferioară. Aceștia se bucurau de toate foloasele științei noastre, și erau protejați delegile noastre, dar pe măsură ce timpul trecea, amărăciunea sporea de o parte și de alta, iar situația devenea de nesuportat. Negrii au înțeles ce înseamnă forța numărului și au devenit aroganți și dominatori. Într-una din țări gelozia reciprocă se transformă într-un război scurt și sălbatec, urmarea lui fiind distrugerea unui avantpost al rasei albe cu mai bine de două milioane de locuitori. Ceea ce era straniu, era că foarte puțini oameni în afara celor care se aflau în contact direct cu rasele de culoare, își dădeau seama de pericolul care exista pentru albi.

Dundas surâse puțin și întrerupse:

— Presupun Hierano, că se predica doctrina ridicării negrilor și a considerării lor drept frați?

— Exact! Preoții vorbeau despre evoluție, educație și dragoste frățească. „De ce să aruncați din nou omenirea în crima războiului”, strigau ei... Există însă un om care vedea limpede. Acesta era Odi, obscurul profesor, care locuia la capătul locurilor raselor albe. Întreaga sa viață studiasse chestiunea în tăcere. Se întâmplă apoi ca unele dintre invențiile sale să-i fi adus mijloacele spre a trăi după placul lui și atunci își consacră toată vremea cercetărilor.

Nu s-a știut niciodată dacă marea sa descoperire s-a

datorat întâmplării sau unei experiențe pregătite. Tot ce i-a aparținut lui Odi a fost distrus mai apoi nepăstrându-se decât numele secretului: era numit „Raza Morții”.

Primul semn al puterii acestei raze, care a fost aflat de omenire, a fost că o boală necunoscută și înspăimântătoare a izbucnit printre rasele negre din districtul cu populația cea mai deasă a pământului. S-a ivit mai întâi într-un oraș din acest centru s-a întins ca o pată mereu mai mare. S-a constatat aproape imediat că albi sunt absolut imuni. Dar oamenii care munceau spre a combate epidemia n-aveau nicio bănuială, că ei erau feriți cu dinadinsul. Aflați totodată, că atunci când izbucnea boala, nu erau nevoie de săptămâni sau luni pentru a-și arăta efectele. Era o chestie de zile. Populația de culoare, bărbați, femei, tineri și bătrâni, îi cădeau pradă cu o precizie fulgerătoare. Moartea invizibilă nu ierta pe niciunul. Se întindea asupra țării ca o undă mereu mai largă, al cărei progres putea fi însemnat pe măsură cu o linie precisă. Toate resursele științei se dovediră neputincioase. N-a existat un singur caz ca unul dintre bolnavi să se fi însănătoșit și în cuprinsul marginilor valului care urca, nu s-a pomenit exemplu ca vreun singur negru să scape, sau ca un alb să se fi îmbolnăvit. Numai cu ajutorul statisticilor v-aș putea face să vă dați mai bine seama de grozăvia flagelului. În primele opt săptămâni de la apariția bolii, au pierit mai mult de o sută douăzeci de milioane de oameni.

Cei doi prieteni, care ascultaseră cu atenție, o priviră neîncredători pe Hierania. Barry obiectă:

— Hierania, fără a mai vorbi de altele, dar n-ar fi fost timp suficient pentru îndepărtarea unui atât de mare număr de cadavre, iar această întârziere ar fi provocat pe lume un flagel tot atât de funest ca și acela care ucidea pe negri.

— Exact, Dick! Istoria vremurilor acelea ne arată că pericolul a fost înțeles. Da, rasa neagră a fost lăsată să lupte singură pentru salvarea ei, pentru ca albi să nu se

mai ocupe decât de flagelul care amenința. S-au ivit câteva focare trecătoare de ciumă, dar omenirea era pregătită și au fost înăbușite fără a li se lăsa timp să se dezvolte. Atunci se întâmpla ceva curios. Epidemia se opri tot atât de brusc pe cât apăruse, iar lumea putu să respire. Pericolul părea să fi trecut. A urmat o lună de liniște, după care spre spaima tuturor re izbucni cu puteri noi în alt ținut. De data aceasta era chiar în inima ținuturilor locuite de negri. Ceea ce se petrecuse nu însemna nimic față de noua epidemie. De cinci ori încetă spre a re izbucni și în cele din urmă se răspândi printre rasele de culoare zvonul, că albi erau pe cale să-i extermine. Nici un protest de nevinovăție, nicio încercare spre a liniști masele înspăimântate nu folosi la nimic, iar nenorocirea mai spori prin revolte sângeroase, în timpul cărora rasa condamnată pierdea sub loviturile albilor, întocmai ca și din pricina epidemiei.

Vremea celor șaisprezece luni cât a durat teroarea sunt faimoase ca fiind cea mai sinistă a istoriei noastre. După trecerea ei, rasele de culoare nu mai existau. Din cele două miliarde abia de mai erau vreo cincisute de mii răspândiți spre extremul nord și extremul sud al lumii, unde flagelul nu pătrunsese.

— Dumnezeule bun, Hierania! strigă Allan. Nu vrei poate să spui că masacrul acesta hidos a fost opera acestui Odi!

— Chiar așa, Allan: numai opera lui și până la urmă rolul său ar fi rămas necunoscut, dacă savanții nu s-ar fi hotărât să limpezească lucrurile.

S-au remarcat mai multe amănunte curioase. În toate cazurile flagelul pornea dintr-un singur centru de unde se întindea cu repeziciune. Când s-au făcut statisticile s-a constatat pe hărțile țărilor atinse, că limitele influenței formau un cerc bine trasat. Apoi se mai observă că răstimpurile între izbucniri erau supuse unei anumite periodicități. Totalizând toate aceste indicii vagi, anchetatorii au ajuns la concluzia că răstimpurile acestea

îngăduiau organizatorului acestei tragedii să se deplaseze de la un centru la altul. Toate acestea păreau chiar și atunci trase de păr, mai ales ipoteza unei acțiuni omenești voite. Cu toate acestea, încetul cu încetul, dovezile se înmulțiră, iar întrebarea care se punea nu mai era „A fost oare opera unui om?”, ci „cine era acest om?”.

Odi vorbi atunci. Declară deschis și fără teamă că el este autorul fărădelegii. Lumea rămase chiar și atunci neîncrezătoare, dar în cele din urmă nu mai fu posibilă nicio îndoială. Odi dovedi anchetatorilor uluiți, mijloacele de care se servise. Descoperise o rază electrică, ce străbătea pielea albilor fără să le facă vreun rău și nu acționa decât asupra epidermei pigmentate a negrilor. După o scurtă trecere de timp, influența acestor unde provoca o paralizie generală a sistemului nervos, iar moartea se producea în următoarele douăzeci și patru de ore. Slăbirea treptată a flagelului, pornind de la centru, provenea din cauza scăderii intensității razelor, în raport direct cu distanța. După ce distrugea tot ce se afla în apropiere, Odi transporta pur și simplu aparatul în alt loc și reîncepea. Raza tăcută și invizibilă străbătea toate obstacolele materiale.

Hierania tăcu, iar Barry spuse:

— A fost o fărădelege diavolească, o faptă odioasă și cu toate acestea spui că semenii tăi îl venerau ca pe un binefăcător. Nu înțeleg asta Hierania; e cu neputință!

Tânăra femeie surâse privindu-l pe Barry, așa cum privește un om matur un copil înfuriat.

— Nu s-a întâmplat imediat, Dick. Nu l-au venerat imediat, judecau fapta lui Odi întocmai ca voi astăzi. Adică atunci când au avut vreme s-o facă, căci la început au trebuit să ocupe noile teritorii. Marile confederații erau cât pe aici să se încaiere...

— Care a fost însă soarta lui Odi, întrerupse Allan.

— A fost soarta tuturor reformatorilor îndrăzneți. De la un capăt la celălalt al lumii, preoții au scos un singur

strigăt. Pe vremea aceea noi nu mai pedepsim crima. Blestemam criminalul. Fu scos afară din lege, excomunicat în adevăratul sens al cuvântului. Cu toate acestea rămânea cu fruntea în sus în mijlocul oprobiului universal. Sărăcia și injuriile i-au fost hărăzite de atunci, dar curajul său a rămas neatins până la sfârșit. Moartea i-a fost demnă de viața sa; a murit ucis cu pietre de preoți, în fața tribunii de unde le vorbise încăodată. Statuia din vestibul a fost făcută după singurul portret care ne-a rămas de la el și care a fost făcut în timp ce-și rostea ultimele cuvinte.

— Și când a fost glorificat?

— La vreo două sute de ani după moartea sa.

Barry se ridică în picioare și începu să umble în sus și în jos. Neliniștea din sine luase o formă precisă în timpul povestirii.

— Poate să ai dreptate, Hierania, dar - după părerea mea, scopul nu poate justifica mijloacele. Crima era de neiertat.

Hierania îl privi liniștită, cu cotul sprijinit pe brațul fotoliului și bărbia în mână. Privindu-l pe Barry, i se adresă lui Dun:

— Allan, spune-i lui Dick ce faci cu buruienile care cresc pe ogor!

— Le smulgi, răspunse scurt Allan.

— Exact, le smulgi, repetă Hierania. Dick, lumea voastră n-a recunoscut încă existența buruienilor omenești, ca și a celor vegetale.

— Nu se poate face o comparație, Hierania!

— Nu poți găsi o scuză faptei lui Odi?

Calmul ei statuar contrasta bizar cu agitația lui Barry.

— Niciuna. E de neadmis!

Rămânând mereu calmă, Hierania continuă liniștită:

— Spune-mi Dick, țara asta de care ești atât de mândru... cui aparținea înainte de sosirea compatrioților voștri?

Barry se opri brusc, ca și cum întrebarea l-ar fi

transformat într-o stană de piatră. Ridicându-se de pe scaunul ei, Hierania arătă spre dânsul cu gest acuzator:

— Răspunde-mi cinstit Dick, te-ai gândit măcar o singură dată cu părere de rău la miile de băştinaşi nevinovaţi, deşi inutili, care au fost distruşi de invaziunea albilor? Nici nu poţi admite să li se fi lăsat proprietăţile. Din punct de vedere moral, strămoşii tăi şi chiar tu, vă plasaţi pe acelaşi plan ca şi Odi.

Barry îşi dădu capul pe spate şi răspunse cu un ton de sfidare:

— Îţi repet Hierania, că nu este o comparaţie dreaptă. În cazul acesta a fost vorba de supravieţuirea celui mai apt.

— Sofisme, Dick, sofisme! Raza morţii sau alcoolul şi bolile... sau chiar armele de foc, care este diferenţa? Rezultatul este acelaşi. Compatrioţii voştri sunt liniştiţii posesori ai pământurilor celor care au fost ucişi. Reciteşte istoria lumii voastre! Morala voastră internaţională este aceea a junglei. Numai forţa brutală îţi dă siguranţă. Tu ce părere ai Allan?

— Pe cuvântul meu, spuse Dundas care ascultase pe jumătate serios, pe jumătate amuzat, cred că noi cei din Australia n-am putea arunca piatra asupra lui Odi pe chestia asta, după cum n-ar putea-o face nici cei din America de Nord.

Dundas se ridică de pe fotoliu.

Hierania îl întrerupse:

— N-aţi putea să-mi spuneţi care este proporţia actuală între negri şi albi?

— Eu n-o pot spune, dar putem să ne uităm în „Schrader”. (Scoase un volum şi-l răsfoi repede). Hm! Ah! Iată! Totalul aproximativ al populaţiei pământului: 1.600 milioane. Rasa caucaziană, 650 milioane, rămânând prin urmare circa 950 milioane pentru rasele de culoare. Prin urmare aproape raportul de trei la cinci.

Hierania ridică privirile.

— Vezi prin urmare, Dick, că de pe acum sunt cinci

contra trei albi, iar inegalitatea nu va face decât să crească.

Barry o privi.

— Pentru numele lui Dumnezeu Hierania, ce-ți trece prin minte!

Ea răspunse calmă:

— Deocamdată nimic, Dick... știi însă... dacă ar trebui să repet gestul lui Odi, crezi că ar fi mai bine s-o fac acum, sau când cifrele vor fi dublate și când chiar și voi veți fi de părere că nu mai este loc pe lume pentru nepregătiți?

Barry înălță capul.

— Profesia mea este să păstrez viața, nu s-o distrug! Printre albi nu există oare inapți? Dacă ai trage ultimele consecințe din teoria ta, unde am ajunge?

— Noi am descoperit mijloacele de a distruge pe inapți, chiar și în sânul raselor albe. Pentru acesta a fost însă nevoie de un om care să-și impună voința lumii... Dick, ideile tale îmi par absurde. Onorați ca pe un mare cetățean pe soldatul care își duce compatrioții la masacrarea cu sutele de mii a străinilor și la moartea a tot atâtor dintre ei, numai la simpla ivire a unei neînțelegeri internaționale. E însă oare mai bun ca Odi, sau oricare altul care încearcă să salveze civilizația? Eu din parte-mi îl prefer pe Odi!

— Nu mă predau Hierania. Dar nu voi mai discuta cu tine, spuse Barry întorcându-se în fotoliu și ținându-și buzele cu amărăciune.

Tânăra femeie se apropie de el și-i puse mâna pe umeri.

— Fii cuminte micul, meu Dick, spuse ea cu dragălașenie. Te voi face să fii mai bine dispus. De ce să ne certăm, din pricina unor oameni care au murit acum multe milioane de ani? Ascultă asta și uită-ți necazul!

Se apropie de tabloul de distribuire și după o clipă un val de muzică dumnezeiască străbătea galeria. Câtă vreme a durat, a ținut sub farmecul ei grupul celor care ascultau, iar când ultimele tonuri mărețe s-au stins, cei doi bărbați aveau ochii plini de lacrimi. Urmă un lung răstimp de

tăcere, ca și cum nimeni n-ar fi vrut să rupă farmecul. Hierania vorbi în cele din urmă.

— Acesta a fost unul dintre cele mai frumoase imnuri ale noastre și opera unuia dintre marii noștri compozitori. Spune-mi Dick, oare prețul pe care l-am plătit pentru aceasta, e prea mare? Și când te gândești că este numai o infimă parte din tot ceea ce-i datorăm lui Odi!

Fără să răspundă Barry se ridică spre a-și lua rămas bun, iar în urma unui gest al Hieraniei Allan îi urmă exemplul.

Capitolul XX

Dacă Allan Dundas își uitase semenii, aceștia nu-l uitaseră pe el.

Barry nu era nici surd și nici orb față de tot ceea ce se petrecea.

— Când ai fost pentru ultima oară la GlenCairn, Dun? întrebă el.

Allan își reveni tresărind.

— Dracu știe, Dick. E atât de mult că aproape am uitat. Vreo opt sau zece săptămâni.

— Perfect, Dun. Vezi tu însă eu știu de ce te ascunzi aici, în timp ce ceilalți n-au idee. Lumea bârfește!

Allan se încruntă îngrijorat.

— Într-adevăr, chestia asta trebuie să dea loc la tot felul de ipoteze. (Se ridică și luă de pe cămin un bilet pe care-l întinse lui Barry).Iată ce am găsit prins cu un ac de ușă, zilele trecute.

Dick citi pe o foaie ruptă dintr-un carnet, următoarele rânduri scrise cu creionul:

*Dragă Dun,
E vinul sau femeia? Richardson și cu mine suntem
adânc mâhniți. De ce dracu și unde dracu te ascunzi?
Revino și vom uita totul!*

George Mac Arthur.

Citind rândurile acestea Barry surâse.

— A încercat de curând să mă tragă de limbă. Mi-a părut rău că l-am deziluzionat, căci arăta într-adevăr foarte

îngrijorat.

— E un băiat bun, Mac ăsta. Dar lăsând astea la o parte, ce trebuiesă fac?

— Trebuie să ieși puțin în lume; îmi pare că n-ar fi de loc rău.

Allan se gândi vreme îndelungată la această chestiune după plecarea lui Barry. A doua zi el îi spuse Hieraniei, că existau motive care-i cereau să lipsească pentru moment de acasă. La auzul acestui lucru, ea arătă o căință atât de blândă a ceea ce numea ea, egoismul ei de a-l ține mereu lângă dânsa, încât Allan fu tentat să refuze libertatea pe care ea i-o oferea cu atâta bună voie. Îi spuse de teama sa de nechemați, iar ea-i făgădui, surâzând, să nu înfrunte lumina zilei în timpul lipsei sale. Ba mai mult, îi spuse că la plecare să încheie cu cheia ușa șopronului.

A doua zi prin urmare, Billy fu rechiziționat spre a duce cabrioletași pe stăpânul său la GlenCairn. Allan îi salută pe cei pe care îi întâlnește cu banalul salut de fiecare zi, ca și cum o lipsă de trei, patru luni nici nu merita osteneala să se vorbească despre ea. El irupse în biroul lui Richardson și-l invită pe omul legilor să calce propriile sale reguli și să-l întovărășească la club. Aici l-au găsit pe Mac Arthur care se ridică roșu ca focul de pe o sofa, dar fără să pună vreo întrebare, prea fericit de a-l vedea pe Dundas reapărând la lumina zilei, pentru a se mai informa asupra cauzelor dispariției sale.

După câteva glume pe socoteala lui JohnHarvey Pook, care a socotit nimerit să facă de la amvon câteva aluzii, transparente la adresa lui Mac Arthur, acesta se așeză să joace un pichet cu Allan, în timp ce Rickardson îi critica vesel cu spirit caustic. Apoi, cum după amiaza era pe sfârșite, s-au dus să facă o plimbare la terenul de tenis, unde Allan fu imediat acaparat de Doris Bryce, care l-a supus unui interogatoriu. Doris se măgulea că este energică și diplomată, astfel că încercă metodic să-l facă să vorbească. Dar Allan se măgulea și el, că e și mai energic

și mai diplomat, astfel că în concluzie, Doris n-a obținut nimic spre a-și satisface curiozitatea; dar Allan era pus la zid și fu obligat să făgăduiască, că va juca la un concurs de tenis, în sâmbăta următoare.

Allan se bucură de sosirea lui Barry, care trecu pe acolo în drum de la spital și profită de acest prilej pentru a pleca.

— Ce s-a întâmplat, Dick? Se citește pe fața ta că te bucuri de ceva!

— Să mă ierte Dumnezeu Allan, aș trebui însă să fiu mai degrabă rușinat și nu sunt. M-am făcut vinovat de proastă purtare în meserie. Am riscat viața unei ființe omenеști, cel puțin moralmente și l-am năucit pe bietul Walton. Ceea ce-i mai grav, e că n-aș putea să-i spun nimic lui Walton, chiar dacă mi-ar fi îngăduit.

— Văd că ți-ai făcut datoria pe ziua de azi, Dick. Cum de ai reușit toate acestea?

— Îți amintești de discuția pe care am avut-o cu Hierania, ieri după amiază?

— Hm! Ei și? Îmi amintesc numai că discutai cu ea unul din neplăcutele tale subiecte medicale. Amănuntele îmi scăpau.

— Discutam acest subiect fiindcă aveam un caz la spital. Caracterizat și foarte bine definit. Absolut disperat. Nici un tratament n-a fost vreodată eficace.

— Îmi amintesc mai ales, spuse Allan râzând, că Hierania te-a contrazis amabil și ți-a spulberat toate argumentele... Dar ce-i cu cazul tău disperat?

— Iată. Mi-a dat un lichid oarecare și mi-a spus să-l injectez, garantându-mi că atâta vreme cât pacientul nu e mort, remediul va suprima boala în șase ore.

— Ei și?

— Iată Dundas: aici intervine reaua mea purtare profesională. Bolnava este în serviciul lui Walton. Azi dimineață m-am strecurat în spital, am îndepărtat-o pe infirmieră și am injectat drogul. Notează că n-am nici cea mai vagă idee despre natura produsului, iar dacă bolnava

ar fi murit, aş fi fost moralmente răspunzător de acest lucru. Dar mai gândeşte-te că în momentul în care i-am injectat lichidul era muribundă şi că după toate aparenţele, nu mai avea decât trei sau patru ore de trăit. Cu toate acestea ar fi un scandal al dracului, dacă s-ar afla.

Sosind astăseară la spital îl găsesc pe Walton nebun de uimire. Femeia se ridicase din pat spre ora zece şi acum jumătate oră când am părăsit-o, deşi era încă foarte slabă, nu mai prezenta niciun semn al bolii. Walton nu ştie dacă ne-am înşelat în privinţa diagnosticului (sunt absolut sigur că era just) s-au dacă s-a produs o minune. Ar vrea să facă o comunicare asupra cazului şi în acelaşitimp se teme. Înţelegi că dacă vorbeşte de o vindecare i se va cere să o repete, sau ceea ce este mai probabil, i se va spune că s-a înşelat asupra bolii.

Allan râse.

— E o poveste încurcată pentru Walton. Dar judecând după rezultate, cred că nu ai păreri de rău.

Se opriseră la uşa casei lui Barry, iar Allan îi refuză invitaţia de a intra.

— Chiar aşa Dun, nu-mi pare rău de nimic. Spune-i acelei făcătoare de minuni, că voi veni mâine s-o văd. Am să-i pun mii de întrebări. Sunt fericit că ai fost văzut din nou în lume. Pe mâine!

Allan se reîntoarce la club de unde cu Billy la cabrioletă, porni în goană spre locuinţa sa, fericit că a tăiat scurt pentru moment toate bârfelile.

Capitolul XXI

— Prin urmare femeiatrăiește, spuse Hierania. Nu este nicio minune, Dick. Viața voastră de toate zilele cuprinde multe lucruri, care ar fi fost socotite minuni acum o sută de ani și cărora astăzi abia de le mai dați atenție. Știința voastră medicală este în ajunul marilor descoperiri, pe care nu le veți realiza însă fără ajutorul lunetei lui Maxi.

— Avem razele X, spuse timid Barry. E un început!

— Nu este deloc același lucru și ai constatat-o singur, doctore! Razele voastre X nu vă lasă să vedeți, și aceasta foarte vag, conturul organelor din interiorul corpului; cu luneta lui Maxi vedeți chiar organele în toate amănuntele lor, ca un preparat pentru microscop. Lăsând de o parte razele X, noi ne aflăm în același punct ca și voi, atunci când a apărut luneta lui Maxi, care determină un mare salt înainte în fiziologie și medicină.

— În cazul acesta Maxi a fost cel de al doilea om mare al vostru? întrebă Allan.

— Da, și după părerea mea cel mai mare dintre toți trei. Și-a consacrat viața unei singure opere și a reușit. La început a fost socotit nebun. Știa că organismul emite raze invizibile pentru ochiul omenesc. Luneta sa este în realitate un ochi artificial, care prinde aceste raze și le transmite direct creierului. I-au trebuit douăzeci și opt de ani de muncă pentru a realiza aparatul. Nimeni nu credea în el. Era batjocorit pretutindeni, luat în derâdere, dar nu s-a clintit niciodată. Absolut singur, fără ajutorul vreunei mâini prietene a dobândit victoria. Gloria i-a fost hărăzită încă în viață fiind și și-a suportat triumful cu tot atâta

simplicitate, ca și fața lui cealaltă. A respins cu un surâs toate onorurile care i se ofereau. „Nu doresc decât odihna pe care mi-am câștigat-o cu opera mea”, răspunse el atunci când se insista ca să-și fixeze răsplata.

— N-avea nevoie de un monument, Hierania, o întrerupse Barry.

Ea dădu din cap.

— Exact! Atâta timp cât opera lui există. Gândiți-vă la rezultate. Până în epoca invenției sale media vieții omenеști era de 48 de ani. Mai puțin de două sute de ani după aceea, media depășea o sută douăzeci de ani cu un maximum de o sută șaizeci de ani. Iar un om de o sută de ani, departe de a fi o ruină tremurătoare, își păstra din punct de vedere mintal și fizic toată vigoarea unui om de patruzeci de ani, dinaintea invenției lui Maxi. Fără această invenție opera lui Eukary ar fi fost imposibilă.

— Ah! prin urmare Eukary este cel de al treilea personajiu din trinitatea voastră, spuse Barry.

— Da, continuă Hierania. A trăit la două sute de ani după bătrânul medic. (Adresându-se lui Allan): era unul dintre acei oameni pe care natura îi „naște” odată la o mie de ani, așa cum a fost Napoleon al vostru. A guvernat neînduplecat și murind a lăsat o lume nouă și o religie nouă: religia umanității care avea să vină!

— Cum a devenit însă stăpânul globului pământesc? întrebă Barry.

— Toate acestea nu s-au întâmplat într-o zi, iar vreme de treizeci de ani omenirea n-a știut de existența lui Eukary. În răstimpul acestor treizeci de ani a lucrat în liniște în vederea planului său formidabil. Astăzi pare de necrezut, că ceea ce s-a numit „marele complot” a putut fi pregătit în secret, dar așa a fost.

— O societate secretă, spuse Allan.

— Exact! recunosc și Hierania. Iar membrii ei reprezentau toate neamurile și toate religiile de pe pământ, fără niciun trădător. Trebuie să înțelegeți că

atunci când Eukary a dat marea lovitură, condițiile de viață erau diferite de acelea pe care le cunoașteți astăzi. Războiul încetase și odată cu el nevoia de a ține armate. Fiecare confederație nu întreținea decât o mică forță armată, mai de grabă decorativă. Printre conspiratori se aflau cele mai luminate minți ale secolului, iar aceștia au inventat o armă care a făcut mișcarea de neînvinc. Într-o noapte, corpurile conducătoare ale confederațiilor au fost dizolvate și înlocuite printr-o nouă administrație.

— Fără nici-o rezistență? întrebă Barry.

Hierania ridică umerii.

— Eukary nu era omul care să îngăduie sentimentelor să stea în calea planurilor sale și cum micile miliții ar fi putut să fie întrebuințate ca nucleele unei rezistențe organizate, a început prin a le extermina până la ultimul om.

— Se pare că Eukary l-a luat pe Odi drept exemplu, comentă Dick.

— Ce face? strigă Barry înfuriat. Dar Eukary era un scelerat mai rău decât Odi!

Hierania îl privi gânditoare.

— Dick, profesiunea ta te-a făcut prea sentimental. În cele din urmă voi crede că plânger pentru fiecare tumoră pe care trebuie-o tai.

Dick surâse în pofida furiei sale.

— N-are nicio legătură una cu alta, Hierania, spuse el. Eu vreau să salvez viața nu s-o distrug.

Ea dădu din cap.

— Orizontul vostru este prea strâmt. La ce bun să salvezi viața unei ființe care n-o merită? La ce bun viața fără civilizație? Indivizii care au fost distruși de Eukary nu erau decât o tumoră primejdioasă pentru civilizație.

— Dar rezultatul? întrebă Allan.

— Eficacitatea operei lui Eukarys-a dovedit curând, iar modelul umanității s-a ridicat pe culmi, care au depășit chiar și prevederile fondatorului mișcării. Procentul de degenerație a scăzut încetul cu încetul, iar sentimentul că

este o rușine să dai naștere unui copil socotit ca inapt, se generalizează. Din acest sentiment a luat ființă cultul Omenirii care avea să vină. Legea eredității lui Eukary a devenit religia lumii.

Capitolul XXII

Era în dimineața sâmbetei următoare. Allan și Hierania discutau în templu și pentru prima dată se ivise o neînțelegere între ei. Întins în fotoliul său Dundas privea tavanul, iar ochii ca și fruntea încruntată arătau că are griji serioase. Hierania era pe jumătate întinsă pe un divan apropiat. Impasibilă în aparență, privirile ochilor ei erau neliniștite, când se îndreptau asupra lui Dun.

— Nu te înțeleg Allan. Spui că n-ar fi bine pentru mine să te însoțesc astăzi, dar nu-mi explici din care motive. Ce joc este acela la care vei lua parte și la care nu pot să fiu de față.

— Ah! Hierania! Nu este vorba de asta. Vor fi de față și femei; dar....

Cum Dun tăcea ea continuă:

— Vor fi prin urmare și femei!

— Vreo douăzeci sau mai multe chiar, răspunse Allan cu amărăciune.

Vedea în mintea sa imaginea.

— Bine Allan, spuse ea cu ton convingător, deaceea doresc să te însoțesc. Aș vrea să întâlnesc femei din neamul tău și să stau de vorbă cu ele. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui s-o fac. De ce nu astăzi prin urmare?

— Hierania, ai toată încrederea în mine. Chiar și Barry este de părerea mea. Primirea ta trebuie să fie pregătită înainte de a te arăta tu. Nimeni n-ar înțelege.

Îi era de două ori mai greu să refuze o favoare pe care ea i-o cerea rugându-l.

— Allan te socot crud, spuse ca cu blândețe.

Asta era prea mult pentru Dundas.

— Hierania, Hierania, spuse el cu amărăciune în glas, cu toată știința ta și cu toate generațiile voastre de eugenism, Eukaryn-a reușit să facă astfel ca o femeie să nu fie o femeie.

Hierania se ridică și-l privi de sus. Apoi izbucni într-un râs suav și îndelungat.

— Ah! Allan, ai dreptate. Îmi face impresia ca și cum ar fi abiaieri când Andax îmi făcea același reproș. „La urma urmei, la ce bun să vi se dea un creier de bărbat, dacă nu sunteți decât femei?” Ar fi trebuit să auzi ce accent de dispreț punea în acest cuvânt. (Izbucni într-un râs voios). Spune-mi Allan, dar răspunzându-mi uită-te la mine: ai vrea să fiu altceva?

Allan se plecă ușor înainte. Era în gestul ei, o știa, cochetărie bine gândită, și nu era pentru prima oară că ea o întrebuintă, dar împotriva voinței sale își duse mâinile pentru o clipă în fața ochilor cașicum privirile sale n-ar fi putut îndura o înfățișare atât de orbitoare.

— Dea Domnul să nu fii altceva decât ești, Hierania, răspunse el blând, cu glas aproape stins.

Dispoziția ei se schimbă atunci brusc, iar un surâs strengăresc îi înflori pe buze.

Spuse:

— De fapt nu vreau să te supăr, Allan. Voi citi astăzi, poate, sau voi sta aici spre a mă gândi la ce trebuie să fac. Tu du-te însă și nu te mai gândi la toanele mele.

Sâmbăta era ziua de întâlnire prin excelență pe terenurile de tenis din GlenCairn. Când Allan sosi în tovărășia lui Richardson, prezența sa fu salutată printr-o năvală de glume prietenești, care nu-l tulburară de fel. Mariana îl primi pe Allan fără stinghereală dar pe de altă parte și fără cea mai slabă căldură. Nu încerca să ascundă că a fost adânc mâhnită de purtarea lui, dar mai bine ar fi murit decât să-i arate cât suferă.

— Doamnă Bryce, spuse Richardson punând mâna pe umărul lui Allan, l-am prins pe acest domn în sala de lectură a clubului. O pasăre rară, nu este așa? Veți mai remarca de asemenea, că nu poartă nici măcar penele care se cuvin acestui sezon. L-am întrebat de ceși mi-a răspuns că a renunțat la tenis. Miss Seymour, crezi că leopardul își poate schimba pielea?

Mariana dădu din cap.

— Mister Dundas lipsește de atâta vreme încât aproape că am uitat dacă știe sau nu să joace. Oare știți să jucați? spuse ea adresându-se lui Allan.

Cuvintele acestea nu aveau nimic special în ele, dar glasul ei avu o intonație care izbi pe cei de față și provocă între ceilalți doi un repede schimb de priviri. Allan păru că nu ia în seamă întrebarea.

Rămași singuri, Mariana privi tăcută în gol. Îl fixă apoi cu un aer plin de reproșuri și-i spuse cu glas scăzut:

— Ai fost bolnav?

Dundas clătină capul.

— Nu, răspunse el serios, nu bolnav, dar puțin plictisit.

— Doctorul Barry a fost adesea la Cootamundrași cum noi nu știam nimic despre tine, credeam că poate această interpretare lămurea lucrurile, spuse liniștită tânăra fată.

Dundas se feri de frumoșii ochi acuzatori.

— Am fost pela voi, spuse el nesigur, dar nu erai acolo.

— Ah! dar de atunci au trecut secole. Era chiar după seara... când te-am văzut la bancă, adăugă ea cu vioiciune. Desigur că nu-mi faci un reproș că n-am fost acasă? Cum puteam ști?

Se opri brusc.

Nici unul nici celălalt nu băgase de seamă liniștea stranie care cuprinsese adunarea gălăgioasă, dar când Mariana ridică privirile, ea rămase uluită, cu ochii ținți spre cealaltă parte a terenului.

— Doamne, cât este de frumoasă! Minunată!

Aproape simultan se auzi glasul lui Mac Arthur în

spatele lor.

— Dumnezeule bun și mare, Ricky! Un înger în exil!

Ca și cum ar fi fost atrasă de intensitatea privirilor lui Allan, ea-și întoarse privirile spre el, iar ochii i se luminară de un surâs strălucitor. Făcându-i semn cu mâna ei albă, glasul cristalin răsună în mijlocul uluielii.

— Allan, m-am temut o clipă, că nu ești aici!

Toate privirile se fixară vreme de o secundă asupra lui Dun, apoi se întoarseră fără putință de rezistentă spre Hierania, care se apropie acum de el și-i spuse cu glas scăzut:

— Am voit să vin și am venit! Nu fi supărat pe mine. Prezintă-mi pe prietenii tăi.

Allan râse sarcastic. Fie! Nimeni nu-l va vedea ezitând. În pofida propriei sale consternări lăuntrice, Barry nu se putu stăpâni să nu-i spună cu glas scăzut un „bravo”, atunci când perechea se îndreptă spre verandă. Hierania îl văzuse și ea pe Dick și se duse drept spre el cu mâna întinsă, spunându-i:

— Ia te uită, tu ești Dick, băiete dragă? Sunt fericită că te văd și pe tine. Nu mă așteptai?

Barry îi aruncă lui Dundas o privire disperată, auzind alături de sine suspinul de uimire al Kittey. Allan se grăbi să-i vie în ajutor:

— Doamnă Barry, permiteți-mi să vă prezint pe miss Hierania. E o bună prietenă a mea, care l-a cunoscut pe Dick. Hierania, îți prezint pe soția doctorului Barry.

— Doream de mult să vă cunosc, spuse ea surâzătoare și cu glas prietenos. Allan mi-a vorbit mult despre dumneata.

— Nu-mi amintesc ca doctorul să-mi fi vorbit despre dumneata miss... Hierania! răspunse ea.

— Ah! continuă Hierania, aceasta este o dovadă că mă pot încrede în el, căci l-am pus să-mi făgăduiască că nu va vorbi nimănui despre mine și după cum vedeți m-a ascultat.

Cuvântul era foarte prost ales, iar roșeața care se urcă

în obraji și fulgerele care scăpărară în ochii doamnei Kitty, îl arătară lui Allan, că Hierania nu va putea s-o facă să înțeleagă cele întâmplate. Dar o intervenție neașteptată puse capăt acestui moment de tensiune, căci reverendul John Pook își strecură masa sa neagră în arenă, în întâmpinarea soartei care-l aștepta.

— Dragul meu Dundas, spuse el pe tonul cel mai prefăcut, vrei să-mi faci onoarea să mă prezinți încântătoarei dumitale prietene?

Hierania se întoarse brusc spre cel care întrerupse discuția și-l măsură din cap până în picioare. Fără să se întoarcă spuse: „Cine este omul acesta?”

Sesizând prilejul care dădea timp de respirat lui Barry, Allan îl prezentă pe reverend cu tot numele său, fără să sară o singură silabă.

— Voi adăuga miss Hierania, pronunță Pook, că sunt pastorul parohiei din GlenCairn. Fără îndoială că vă aflați de puțină vreme în regiune, altfel v-aș fi văzut.

— Din contră, mă aflu aici de foarte multă vreme. Locuiesc împreună cu prietenul meu Allan. Dar lucrul acesta nu trebuia să-l știți!

Allan nu-și îndepărtă privirile nici de la Pook și nici de la Hierania, dar un al șaselea simț îl avertiză de emoția pe care o stârni în mulțime această recunoaștere atât de sinceră. Înțelese că este în pragul catastrofei, care nu mai putea fi înlăturată.

Năucit, pastorul bâlbâi:

— Oh! În cazul acesta miss Hierania mama dumneavoastră vă însoțește?

— Nu, răspunse ea simplu, mama mea a murit de... mulți ani. Allan și cu mine suntem absolut singuri împreună, în afară de Dick, care vine să ne vadă din când în când.

— Nu înțeleg, mai spuse reverendul, aveți desigur pe cineva care vă însoțește?

Dar Hierania care nu înțelegea ce vrea, simțea totuși dușmănia rece care o înconjură și-i întrerupse:

— Allan, ce este aceea un pastor?

— Un pastor, spuse Allan stăpânindu-și cu greu râsul stârnit de efectul acestei simple întrebări pe fața lui Pook, un pastor este un preot!

Hierania îl privi pe reverend cu interes milostiv. Asta era prea din cale afară pentru Pook.

— Tânăra doamnă, o muștră el agitându-și fără vlagă pumnul, sunt ministrul lui Dumnezeu de peste douăzeci și cinci de ani...

Urmarea îi fu întreruptă de vocea limpede și biciuitoare a Hieraniei:

— Omule, ești ministrul stomacului tău de și mai multă vreme încă!

Un „ah!” uluit din pricina acestei generalizări brutale izbucni și ici și colo se auziră râsete greu stăpânite. Dundas înspăimântat încercă să intervină.

— Hierania, nu este bine...

— Allan, eu spun adevărul, insistă ea; privește-l: mănâncă prea mult. Până și creierul îi este năvălit de grăsime.

Mai înainte ca Allan să fi putut spune un cuvânt, doamna Pook se năpusti la atac, purpurie de furie;

— Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să vorbești astfel soțului meu?

— Tu ești soția lui? Întrebă liniștită Hierania.

Buna doamnă rămase gură cască.

— Soția lui? Desigur că sunt soția lui...

— În cazul acesta Dumnezeu să aibă milă de copiii voștri. Ar fi o crimă să se îngăduie unor astfel de oameni să aibă urmași. Allan, oamenii ăștia au înnebunit? Ce am făcut ca femeile acestea să mă disprețuiască? Simt că mă disprețuiesc, chiar și soția lui Dick!

— Rămâi locului, mă voi înapoia pe unde am venit.

Se depărtă în grabă și mai înainte ca el să fi putut face un gest, cotise după casa clubului. O clipă mai târziu, când Dundas fugi după ea, ajuns la colț, nu o mai văzu.

Capitolul XXIII

Allan ajunse la Cootamundra, puțin mai liniștit de drum și hotărât să-i lase pe cei din GlenCairn să se gândească ce vor voi, chiar și de ar fi fost să-i scoată din fire. Apropiindu-se însă de verandă, observă că Hierania îl așteaptă în umbră.

— M-ai iertat? întrebă ea întinzând brațele spre el.

— Oh, Hierania, strigă el, ce am oare să-ți iert? Eu sunt singurul vinovat. Aș fi trebuit să te previn să te fac să înțelegi. Spune-mi, mă ierți?

O mână îi strânse blând brațul.

— Să uităm Allan! Oare o noapte ca aceasta este făcută să ne certăm? Privește!

Dundas rămase zăpăcit de cele ce citi în ochii ei. Apoi îi murmură numele.

— Hierania, oh, Hierania, oare....

Tăcu, fiindu-i cu neputință să pronunțe cuvintele de care atârna soarta sa. Ea-l privea, având în ochi o lumină nouă, splendidă.

— Allan, de ce te temi să spui ceea ce-ți poruncește inima? Sau la voi se obișnuiește ca fecioarele să-și declare dragostea bărbaților?

El îi luă mâna albă într-ale sale, în timp ce ea-i cuprindea gâtul cu brațul liber, iar ochii ei cenușii își acopereau tulburarea cu vălul genelor lungi. Târziu, Hierania râse ușor și-i cuprinse gâtul cu ambele brațe, plecându-se puțin spre spate spre a-i privi drept în ochi.

— Ți-am dat inima mea, dar pentru dragostea care ți-o port, ar fi fost poate mai bine să nu ne fi spus nimic.

— N-au existat vreodată doi îndrăgostiți mai cuminți ca noi, Hierania, răspunse el luându-i mâna, care-i mângâia creștetul, pentru a o duce la buze. Faptul de a ne îndoii de dreptul nostru la fericire ar fi aproape un păcat.

— Și cu toate acestea, Allan...

Ea tăcu suspinând ușor.

— Și cu toate acestea?

— Am darul care s-a dezvoltat cu multe generații înaintea mea de a citi în mintea semenilor. Astăzi am citit în sufletul unei femei care se afla alături de tine, o dragoste tot atât de puternică și de adâncă, ca a mea. Oh! Allan, dragostea mea! Poate că ar fi fost mai bine să fi tăcut. Poate că ai fi fost mai fericit alături de ea. Spune-mi ce a fost între voi?

Drept răspuns, Allan povesti întreaga întâmplare, fără să lase nimic de o parte și fără să se menajeze.

— Așa a fost scris, iar noi trebuie să ne urmăm calea. (Ea-i surâse). Ai avut dreptate atunci când ai spus că noi nu suntem altceva decât niște femei, căci așa fi ucis-o cu dragă inimă atunci când mi-am dat seama de dragostea ei pentru tine, deși știam de la început de dragostea ta pentru mine.

Allan surâse la rîndul lui.

— Dragostea noastră pare să ne ducă la începutul începuturilor, căci și eu gândesc la fel despre Andax, care-și așteaptă eliberarea. Ce va spune oare atunci când va afla că ești logodnica mea?

Hierania se plecă și mai tare spre el, continuând să surâdă.

— Nu știu. Vom vedea.

— Trebuie să așteptăm până atunci?

O mână blândă îi mângâie obraji.

— Dragostea mea, sunt legată. N-ai vrea oare să-mi calc marea misiune ce mi-a fost impusă de milioanele de oameni care au dispărut?

Allan suspină.

— Ai dreptate. Trebuie să am răbdare. Dar nu va dura prea mult?

— Nu, cred că nu va fi prea mult. Nici o clipă mai mult decât va trebui neapărat. În această privință inima mea este de acord cu a ta.

— Vom avea însă nevoie de ajutor, Hierania! Pentru a ajunge la Andax, va trebui să se organizeze o expediție cu mii de lucrători, dacă marea sferă este îngropată în pământ. Chiar locul unde se află e aproape inaccesibil.

Ea surâse liniștită și-i spuse:

— Expediția va consta din două persoane: Allan și Hierania, poate trei, dacă vei dori tu ca Dick să ne întovărășească.

— Vrei să spui oare că noi doi îl vom putea elibera pe Andax?

— Aș reuși și singură dacă n-ar fi nimeni să mă ajute. Gândește-te Allan, după toate cele pe câte le-ai văzut, crezi că există ceva care să fi fost lăsat la întâmplare? Sub picioarele noastre există o navă aeriană, gata numai să fie montată, spre a ne duce în mod sigur și repede în orice punct al pământului. Nava aceasta va transporta mijloacele cu ajutorul cărora vom putea la nevoie să despărțim munții și toate acestea acționând numai un simplu buton.

— Și nu te temi oare că nu vei putea descoperi locul?

— Chiar mai înainte de a porni la drum, voi fi stabilit locul cu atâta precizie, încât atunci când va sosi momentul, vom ateriza exact acolo.

— Și după ce-l vom readuce la viață?

— Atunci va trebui să rămânem lângă el pentru o vreme. (Ea citi în ochii lui dezamăgire). Nu Allan, nu va dura mult. Ceea ce mie mi-a luat luni de zile spre a învăța, lui nu-i va trebui decât câteva săptămâni. Iar noi avem viața întreagă înaintea noastră.

Capitolul XXIV

Hierania era culcată pe marele divan din templu, pe care dormise tot timpul marelui somn. Capul și umerii i se odihneau pe o grămadă de perne pufoase, iar Dundas, care stătea alături de ea, se lăsa fermecat de acest tablou. Vorbiseră tocmai despre femei și despre situația lor actuală în lume, atunci când Dundas aruncă drept răspuns la o remarcă, puțin încântătoare, a Hieraniei pentru sexul frumos, următoarele:

— Asta ar face plăcere lui Barry. Regret că nu este aici ca să audă și el.

— I-o vei putea repeta, căci sosește tocmai.

— De unde știi?

— Știu fiindcă simt că se gândește la tine!

— Îi pot vorbi oare despre căsătoria noastră apropiată? întrebă Dundas apropiindu-se în timp ce ea se înălța în capul oaselor.

Hierania îl privi gânditoare și-i spuse:

— Știi prea bine Allan că-i pun la îndoială discreția. (Îl opri cu un gest atunci când ei încercă să protesteze). Iubitul meu, nu mă îndoiesc de sinceritatea sa față de noi. Nici nu încapă discuție. Dar de puțină vreme încoace și-a schimbat atitudinea față de mine. Știi prea bine acest lucru.

În clipa aceea se auzi glasul lui Dick pe galerie. După câteva clipe apărură și el în pragul templului. Când privi perechea din fața sa se opri, renunțând să spună ceea ce avea pe buze. Dundas nu mai avea nevoie să-i povestească tot ceea ce se petrecuse între ei doi. Doctorul își dădu

seama fulgerător că întâmplarea de cu o zi mai înainte grăbise lucrurile și fu pătruns de un neașteptat sentiment de nenorocire.

— Dragul meu Dundas, nu mai este nevoie să-mi spui nimic. Vă doresc toate fericirile... amândurora, continuă el adresându-se Hieraniei. Sper că nu v-ați fi așteptat să mă vedeți mirat!

Hierania surâse mai întâi unuia apoi celuilalt.

— Ești prea amabil că-mi dorești fericire Dick, după ce m-am purtat atât de rău ieri. Allan mi-a explicat totul și mă temeam că nu mă vei ierta.

Allan îi făcu lui Barry un scurt expozeu al planurilor lor și-l întrebă dacă vrea să meargă împreună cu el și Hierania în căutarea lui Andax. Barry fu cuprins pentru a doua oară în acea zi de un sentiment de tristețe. Faptul că intra în joc această nouă necunoscută îl umplea de neliniște, și prevedea că în scurtă vreme se va ivi o criză care va duce la catastrofă pe toți cei interesați.

Se feri să dea pentru moment un răspuns precis, spunând că se va gândi. Există însă o chestiune pe care ar fi voit s-o lămurească deoarece spera să găsească un punct vulnerabil în ambițiile Hieraniei. Ea se reasezase pe divan. Dick luă loc și o întrebă:

— Mi se pare că ai uitat un singur lucru Hierania, și anume partea financiară a întregii întreprinderi. Toată știința voastră nu vă va folosi la nimic fără aur.

— Pentru ce să avem nevoie de aur, Allan? spuse Hierania adresându-se lui Dundas.

— Mă tem că Dick are dreptate. Nu m-am gândit încă la chestia aceasta. Vom avea nevoie de aur de la început de tot. Nu putem face nimic fără el.

— Trebuie neapărat să fie aur? continuă ea.

— E mijlocul de schimb recunoscut pe întreaga față a pământului.

Hierania surâse către cei doi.

— Am considerat totdeauna aurul ca un metal util, dar

nu m-am gândit niciodată la el ca la o bogăție. Uneori îmi vine greu să împac, ideile mele cu ale voastre. Spune-mi cât aur v-ar trebui.

Cei doi bărbați își aruncară o privire fugară, iar Barry spuse că atât cât vor avea nu va fi niciodată de ajuns.

Hierania păru intrigată.

— Îl putem obține foarte ușor. Locuința aceasta a mea, pe care voi o numiți templul, este în întregime de aur. Marea poartă care se află la intrarea sferei și pe care voi ați găsit că este atât de greu de deschis este și ea de aur... aur călit ce este drept printr-un procedeu special.

Fu rândul celor doi prieteni să fie uluiți.

— Hierania, exclamă atunci Dick, în cazul acesta ar trebui să găsim mii de tone de metal în templu. Numai o parte a aurului acesta ți-ar da o putere nemăsurată.

Căutară să-i explice puterea de cumpărare a metalului minunat. Ea îi ascultă în tăcere, apoi se adresă lui Barry:

— Recunoști prin urmare Dick, că aceasta elimină toate greutatea amintite de voi. Dealtfel, dacă aurul templului nu va fi îndestulător, cunosc mijloacele pe care le întrebuițăm noi pe vremuri spre a extrage aurul din apa mărilor în cantități nemăsurate... făceam deasemenea și diamante.

Barry o privi uimit.

Hierania se ridică și drept orice răspuns se duse la un dulap pe care-l deschise.

— Iată Dick, aceasta este dovada. Servește-te de ea spre a încerca să faci pace cu soția ta. Spune-i că nu sunt atât de rea pe cât mă crede și sper că într-o bună zi o va recunoaște.

Spunând aceste cuvinte puse pe masă o mare centură, compusă dintr-o duzină de lănțișoare, fiecare fiind format dintr-un mare diamant alb. Fiecare piatră avea opt centimetri în diametru și reflecta luminile templului în miliarde de lumini.

— Nu pot primi un asemenea dar Hierania. Centura

aceasta valorează cât răscumpărarea unui rege... ba ce spun... a unui regat.

Hierania surâse.

— Nu este decât un mic dar pentru un prieten, Dick.

După terminarea acestui incident Dundas se reazează.

— Iată dar că am rezolvat și partea financiară. Mai ai vreo obiecție de ridicat, Dick?

Barry clătină capul.

— Nu, Dun! Singurul obstacol pe care vor trebui să-l învingă Hiraniași Andax este elementul omenesc.

Hierania îl privi o clipă înainte de a răspunde.

— Factorul necunoscut, Dick?

Barry dădu afirmativ din cap.

— Nu uita că atunci când Eukary a pornit să-și realizeze reforma a avut la dispoziție un material uman mult mai inteligent și mai suplu decât acela pe care va trebui să-l mânuiți. Trebuie să contați cu rezistența cea mai înverșunată și cea mai feroce, de la un capăt la celălalt al pământului.

— Se vor pleca sau se vor frânge, răspunse Hierania tăios. Nu-ți dai seama Dick cât de inutilă este orice rezistență. Va trebui poate să depopulăm jumătate din globul pământesc; e mai mult ca sigur chiar că vom fi constrânși s-o facem; va fi însă rezistența unui copil de fașă față de un om în toată puterea cuvântului. Nu Dick, nu poate exista niciun fel de rezistență. Lumea va înțelege acest lucru cu repeziciune. Va fi metoda cea mai blândă.

Barry rămase tăcut.

Hierania continuă:

— Andax și cu mine putem face ca lumea voastră să progreseze într-un secol mai mult decât a progresat în ultimii două mii de ani. Avem această putere. Suntem siguri că avem dreptate. Vom uza prin urmare de această putere și nu vom îngădui să ne reziste nimic.

Hierania îi ură prietenește noapte bună. Cei doi bărbați sosiră la suprafață și se îndreptară în tăcere spre

automobilul lui Dick. Acesta se opri o clipă spre a pune motorul în mișcare, se răzgândi și se întoarse Spre Allan.

— Dun, mi-e teamă că nu voi mai putea veni atât de des pe aici.

Dundas tăcu o clipă.

— Ești neliniștit din cauza lui Andax?

Fața lui Barry se întunecă.

— Nu pot face nimic împotriva acestui lucru, Allan. Îmi pare rău că ne-am lansat în această aventură singuri, sau chiar că m-am amestecat cu totul în ea. Dumnezeu știe când va lua sfârșit. E o mare povară pentru conștiință.

Capitolul XXV

Luna cerută de Hierania înainte de a porni în căutarea lui Andax trecea cu repeziciune.

Își pregăteau călătoria prin ore de muncă înmarea galerie a mașinilor, unde sub direcția Hieraniei, adunau spre a transporta la suprafață bucățile aparatului aerian, care avea să-i ducă la destinație. Munca aceasta îl fascina și-l uluia pe Allan. Îi părea că această navă aeriană este una dintre cele mai mari minuni a galeriei.

Când avea să fie terminată, lungimea urma să fie de 30 metri și cu toate acestea fiecare bucată era astfel alcătuită, încât putea fi mânuită de două persoane, iar la caz de nevoie, cu oarecare greutate, chiar de una singură. Partea din față, în forma unei torpile, era o minune de forță și de zveltețe. Planurile întregului aparat nu indicau nicio elice, nici vreo altă ieșire a părții din față. Generatorii de energie nu ocupau decât un spațiu redus din interior. Hierania îi arătă lui Allan cum se neutraliza la început efectul atracției pământului, pânăcând nava și cuprinsul ei, cântărind poate optzeci de tone, putea fi ridicată cu o singură mână. Atunci, forța de atracție a astrelor situate la milioane de kilometri departe de orbita pământească era suficientă spre a se obține mișcarea verticală ca și pe cea orizontală, astfel încât se realizau viteze fantastice, schimbate numai de încălzirea provocată de frecarea aerului atmosferei de pereții exteriori ai navei. Îi spuse că drumul va fi parcurs cu o viteză medie de 1000 km de oră.

Fixaseră deja ziua plecării, iar Hierania își petrecuse multă vreme în calcule, plecată deasupra hărților, când îl

chemă pe Allan. Avea în fața ei o hartă a Indiei nordice, pe care însemnase un loc cu o mică cruce roșie.

— Allan, spuse ea, dacă hărțile tale sunt bune, crucea aceasta indică țința noastră, adică 36 grade 32' latitudine nordică și 74 grade 18' longitudine estică. Ce știi despre aceste locuri?

Dundas se plecă asupra hărții și suspină.

— Pe cuvântul meu Hierania, că aș fi preferat ca prietenii tăi să fi ales un alt punct. Știu ceva despre locurile acestea. E unul dintre ținuturile cele mai sălbatice și mai pustii din lume. Altitudinea trebuie să treacă de șase mii cinci sute de metri în mijlocul ghețurilor veșnice. (Cercetă mai îndeaproape harta). Iată, este la 100 kilometri nord de Oilgit. Probabil că englezii au acolo sus un post. De ce Dumnezeu a fost ales un asemenea loc?

— Locul acesta, răspunse Hierania surâzând, a fost pe vremea noastră un podiș înalt, ușor de urcat și una dintre regiunile cele mai populate ale pământului. Clima era încântătoare. (Împături harta și o puse de o parte). Dar lucrul acesta are foarte puțină însemnătate. Din pricina aceasta vom mai întârzia câteva ore și la urma urmei a așteptat atât de mult, încât nu mai contează.

— Ești sigură Hierania că socotelile tale sunt exacte? întrebă Dundas.

— Absolut sigură. Vom ateriza exact pe locul indicat și chiar de ar fi să mă abat puțin din drum, acesta (puse mâna pe un instrument care se afla alături de ea) mă va face să-mi dau seama de greșeală și-mi va îndrepta nava în locul meu.

Allan se apropieși o strânse cu drag la piept.

— Scumpa mea, inima încetează să mai bata uneori, când mă gândesc cu ce ușurință aș fi putut să nu te întâlnesc, îi spuse el ținându-i mâinile într-ale sale. Mă gândeam uneori, că de nu aș fi fost eu, s-ar fi putut ivi un altul. Ce ar fi fost dacă nu ai fi fost găsită de mine, ci într-o epocă cu totul deosebită a lumii și de o rasă inaptă să

primească ajutorul? Oh! Știu că este absurd. Cu toate acestea...

Ea-și deprinse una din mâini dintr-ale lui și o lăsă să recadă pe marginea divanului.

— Și riscul acesta a fost prevăzut și aveam mijloacele să-i fac față. Privește aici Allan!

El se întoarse și privi. În locul unde pusese ea mâna se deschisese în latura divanului un mic capac de câțiva centimetri pătrați.

— Ce-i asta? întrebă el privind-o.

Ea surâse ținând mereu mâna alături de deschizătură.

— Vezi ceva înăuntru, Allan?

— Nimic afară de buton, răspunse el.

Hierania înclină aprobatoare capul.

— Ei bine, continuă ea, peste capetele noastre se află în interiorul sferei două rezervoare pline cu un fluid. Dacă aş apăsa pe acest buton, conținutul rezervoarelor s-ar revărsa într-un al treilea și în acea clipă întreaga sferă s-ar transforma într-o masă în fuziune, cu tot ceea ce este cuprins în ea. Totular lua sfârșit în mai puțin de trei secunde.

— Fără îndoială că ai dreptate Hierania. Ar fi cu adevărat o catastrofă să încredințezi energii ca acelea despre care-mi vorbești tuunei națiuni, sau chiar tuturor, fără să existe o forță moderatoare. Tentația de alupta pentru supremație ar fi irezistibilă dacă forțele acestea ar aparține unei singure națiuni, iar dacă ar aparține mai multor, aceasta ar însemna pieirea tuturor care ar începe lupta.

Capitolul XXVI

Sir Miles Glover sta la masa sa de lucru din biroul palatului parlamentului federal. Secretarul său stătea în picioare alături.

— Am socotit că este mai bine să vă arăt aceasta, spuse secretarul. (Și cum sir Miles Glover continua să-și mângâie bărbia fixând peretele din fața sa, urmă): Îmi face impresia pe alocuri că este din nou vorba despre o poveste cu nebuni și cu toate acestea...

— Cu toate acestea, îi luă vorba ministrul, în nebunia sa există o indiscutabilă metodă logică... După cum ai spus, ar putea să fie un dram de adevăr în toate acestea. Ai vorbit cu profesorul Gordon?

— Nu, răspunse secretarul, am crezut că doriți să-i vorbiți chiar dumneavoastră.

— Foarte bine, îi aprobă sir Miles, cheamă-l la telefon.

Secretarul puse mâna pe telefonul care se afla pe birou, în timp ce primul ministru privea gânditor scrisoarea.

— Domnul profesor este la aparat,- spuse după puțin secretarul dând receptorul lui sir Miles.

Primul ministru vorbi:

— Alo, tu ești Gordon?... da, mulțumesc, dar tu?... Bine. Voiam să te întreb dacă cunoști pe un oarecare... stai puțin... un oarecare Richard Barry, doctor în medicină din GlenCairn. Cred cel puțin că așa îl cheamă. Are un scris mizerabil. Ah, un om de valoare? Nu-i de fel un farsor? Mi-a scris ca să-i acord o întrevedere care se pare că este urgentă. Extrem de misterios. Nu-mi arată nici cel mai vag motiv. Mă înțelegi că sunt prea ocupat spre a-mi pierde

vremea cu toți zănatecii, dar scrisoarea sa are aspectul să fie foarte serioasă... Ah... tu l-ai primi? Bine. Te-a dat drept referință. M-a rugat să mă pun în legătură cutine înainte, de a refuza să-l primesc. Foarte bine, dragul meu. Mulțumesc și la revedere.

Închise telefonul și se întoarse spre secretarul său care rămăsese tăcut:

— Foarte bine. Telegrafiază domnului acesta și spune-i că-l voi primi mâine la ora două după amiază. Pentru moment nu mai am nevoie de dumneata.

În după amiaza aceea, Barry reveni acasă după o serie de vizite făcute în silă. Kitty stabilise regula că soțul ei trebuia să-ți ia în fiecare după-amiază ceaiul fără să fie deranjat, iar ea așteptă ca să termine spre a-i înmâna o telegramă.

— A sosit cu puțin mai înainte de reîntoarcerea ta.
Dick deschise depeșă.

*Sir Miles Glover îl va primi pe doctorul Barry, mâine
23, la ora două după amiază. Sunteți rugat să fiți exact.*

— Cât vei lipsi, întrebă Kitty suspinând.

— Fi liniștită, Kit. Voi fi în măsură să reiau trenul de noapte care pornește mâine seară. Poimâine dis de dimineață voi fi prin urmare aici. Nu a mai întrebat nimeni de mine?

Soția sa deveni deodată foarte atentă.

— Oh, Dick, sunt o proastă că am uitat. Mariana Seymour este aici.

Barry privi în jurul său.

— Aici... unde?

— ...

— Ad-o în cabinetul meu de consultații.

Barry intră în odaia alăturată. După câteva minute sosi și Kitty cu Mariana, iar la un discret semn cu ochiul făcut

de Barry se retrase, lăsându-i pe cei doi singuri.

— Mariano, spuse Dick, greșesc oare atunci când cred că ai mai degrabă de sfatul unui prieten decât de consultația unui medic?

Fata rămase tăcută o clipă.

— I-am spus Kittyei că ești un prieten înțeleghător, doctor Barry și am nevoie de sfatul unui prieten. Sunt într-o dilemă disperată. Voiam să-ți vorbesc despre Allan Dundas... mă îngrijorează nespuse de mult. Mi-e greu să explic, dar simt, că este în mare pericol. Oh, sunt sigură. N-am dreptul să mă amestec și nici nu știu ce vei gândi despre mine doctore Barry, dar simt că dumneata știi mai mult decât oricare altul și că ai putea să mă bănuiești. Spune-mi l-ai văzut de mult?

— M-aș fi mirat ca nu aceasta să-ți fie îngrijorarea Mariano, și nu știu ce ți-aș putea spune spre a te liniști. L-am văzut de curând pe Allan, dar n-am mai fost la Cootamundra de câțeva vreme. Tot ce-ți pot spune este că în aceste ultime zile era sănătos.

Ea-și ridică privirile spre el.

— Dă-ți cuvântul de onoare că dumneata nu ești îngrijorat de soarta sa și te voi crede.

Barry blestemă în gând teribila intuiție a sexului frumos. Nu exista puțință de scăpare de sub privirile acestea limpezi și precise. Dealtfel, Mariana nici nu-i așteptă răspunsul.

— Știam aceasta. Te temi din cauza acelei femei. Oh! E îngrozitor. O urăsc. O urăsc!

Suspină și rămase pe gânduri o clipă înaintede a vorbi.

— Dick, am văzut-o noaptea trecută și i-am vorbit.

— Ai văzut-o și i-ai vorbit? Întrebă el neîncrezător. Unde?

— La mine acasă, chiar în odaia mea, spuse tânăra fată foarte liniștită. (Neînțeleghând apoi privirile lui Barry, protestă): Nu cumva să-ți treacă prin minte că am visatsau că mi-am închipuit totul. Era ea în cazne și oase.

Dick îi înlătură protestul cu un gest.

— Înțeleg Mariano și sunt cât se poate de sigur că n-ai visat.

Tânăra fată îl privi gânditor.

— Îți povestesc toate acestea numai fiindcă ocunoști. Naș îndrăzni s-o spun nimănui altcineva. Chiar și în clipa de față lucrurile mi se par prea fantastice spre a fi adevărate. Noaptea trecută m-am retras târziu în camera mea. Cunoști casa noastră cu ușile care dau spre terasă. Dorm totdeauna ferestrele deschise. Stinsesem lampa, dar păstrasem aprinsă o lămpiță. Am stat multă vreme fără să pot adormi. Mă gândeam la această femeie. Probabil că dormitam, când m-am trezit deodată. Nu făcui niciun zgomot și am rămas absolut nemișcată. În clipa aceea Dick, perdelele din fața terestrii mele se agitară, nu ca atunci când sunt bătute de un curent de aer, ci așa când le atinge cineva. Puteam vedea însă prin ele noaptea limpede, căci nu era nimeni în dosul lor. Apoi se dădură de o parte. Era pur și simplu înspăimântător! Le văzui date de o parte ca apucate dedouă mâini nevăzute și au rămas despărțite, vreme de un secol, mi se păru mie. Părea că cineva stă în fereastră și mă privește prin perdelele date de o parte. Vedeam însă neconținut cerul și nu era nimeni. Perdelele se lăsară apoi, dar toate fibrele corpului meu îmi spuneau că în cameră mai este cineva. Am rămas culcată privind prin genele întredeschise și mă simțeam înghețată. Nu aveam putere nici să strig. Mă afluam ca într-un coșmar.

Ea ezită o clipă.

— Atunci Dick, îmi apăru pe neașteptate. Cu o clipă mai înainte fusesem singură în cameră, iar în clipa următoare aceea femeie sta în picioare alături de patul meu și mă privea. În primul moment am fost prea uluită spre a face orice mișcare, deși mi-am dat imediat seama cine este... apoi?... poate să-ți pară ciudat... toată frica mea dispăru. Am așteptat ca să-mi vorbească. Atunci îmi spuse cât se poate de liniștită, ca și cum ar fi fost un lucru natural:

— Nu credeam ca o femeie să poată urî pe alta așa cum mă urăști dumneata! Speram că vom fi prietene!

Tânăra fată continuă cu glas monoton.

— Era atât de sigură de sine, atât de trufașă, încât îmi făcea impresia că nu face parte din lumea noastră și că eu sunt o umilă muritoare care lupt cu o nemuritoare. Îmi spuse: „Cu toate acestea îți sunt prietenă și am venit să te ajut!”

I-am răspuns: „Să mă ajuți pe mine? Dumneata?”

— Te pot face să uiți. Da, pot face astfel ca să nu-ți mai amintești de nimic și să nu mai suferi... deși mă urăști atât.

Nu voiam să accept nimic din partea ei, nici chiar asta, deși eram convinsă că ar fi putut împlini ceea ce făgăduise. M-am ridicat: „Nu, nu-ți primesc darurile! Nu știu cine ești, dar simt în inima mea că-i aduci nenorociri și tristețe. Dragostea lui pentru dumneata și a dumatăle pentru el, vă va frânge existențele. Chiar de ar fi să-mi trăiesc întreaga viață în durere, prefer acest lucru, decât să-ți primesc prietenia!”

Dădu atunci gânditoare din cap și dispăru.

Barry dădu trist din cap.

— Aș vrea să-l pot salva pe Allan, Mariano. Dar trebuie să mă crezi, dacă ți-o spun, că amândoi suntem neputincioși. Nu-ți pot spune încă nimic despre ea. Povestea ei este de necrezut, dar te rog crede-mă că după părerea mea este cu mult mai periculoasă decât îți imaginezi.

Apoi după un răstimp:

— Îți pot spune numai ție acest lucru, deoarece o cunoști... și aș dori puțin să te previn împotriva ei. Sunt sigur că ar ucide, dacă ar socoti-o necesar, iar noi suntem cu totul neputincioși în fața ei!

Capitolul XXVII

În dimineața următoare, la Cootamundra, Hierania și Allan se sculară din zori. În această zi urmau să termine lucrările preliminare în galerii, iar în ziua următoare socoteau să ducă la suprafață bucățile navei lor aeriene spre a o monta. În realitate preparativele lor erau terminate, iar pentru ziua aceea nu le mai rămăsese altceva de făcut, decât să inspecteze și să verifice totul.

— Dacă vom avea mâine spor la lucru, Allan, spuse Hierania, socot că vom putea porni poimâine seara. De astăzi în patru zile vom putea să ne bizuim pe Andax ca pe un prieten și un aliat.

Dundas suspină.

— Sunt ridicol poate draga mea, dar mă tem de acest Andax necunoscut. Vreau să spun că mi-e frică să nu ni se pună în cale.

— Ce naiv ești, spuse ea râzând. Andax va privi poate dragostea noastră cu ironie - aceasta i s-ar potrivi - dar o va tolera pentru a se servi de ea. Lasă orice teamă. Vrei să-l vezi acuma pe Andax?

Dundas o privi neliniștit.

— Cum aş putea oare să-l văd acuma, Hierania?

— Ah, ți-l pot arăta, răspunse ea veselă. Nu mai departe de ieri i-am aruncat o privire. Tot magie, bineînțeles... Vino să-l privim pe marele Andax așa cum ne așteaptă, (îi luă mâna). Repede! Repede!

Râzând întocmai ca o școlărită, îl trase după ea prin vestibul până în cea de a treia galerie.

— Acum vei vedea adevărata magie, spuse Hierania

arătând discul. Atenție!

Mâinile ei albe se plimbară în zbor atingând manetele și apăsară pe un buton. Hierania se întoarse spre Allan:

— Aceasta este „oglinnda lumii”. Privește! (Mâinile sale atinseră acele cadranului). 36 grade 32' nord și 74 grade 18' est, spuse ea cu glas tare.

Suprafața de metal se însufleți și pe ea apărură umbre nehotărâte. Se vedeau culmi măturate de nori și văi pline de ghețari, iar peste toate bătea un uragan înfricoșător. Hierania se întoarse spre a-i surăde.

— Vom avea nevoie de veștmintele noastre termice, Allan. Ai avut dreptate vorbind despre acest ținut. S-a schimbat depe vremea când l-am cunoscut eu.

— Dar ce este aici?

— E locul unde se află Andax, răspunse ea. E pe aici undeva, dedesubt. Nu departe. Privește acolo unde se vede umflătura aceea pe faleza inferioară. E o latură a sferei care este în parte îngropată. Vom pătrunde însă mai adânc.

Puse din nou în mișcare manetele. De data aceasta însă mai delicat decât puțin mai înainte. În acelașitimp discul se întunecă din nou apoi redeveni luminos.

— Iată! exclamă ea. L-am prins! Privește.

Umbrele nelămurite de pe disc căpătară formă, mai întâi vagi ca văzute printr-o lunetă care nu este încă pusă la punct. După aceea imaginea apăru limpede, iar Dundas scoase un strigăt de uimire, apoi tăcu. Reflectat pe disc, dar atât de limpede încât ai fi putut crede că privești printr-un geam de sticlă transparentă, se vedea interiorul unei mari săli. În multe amănunte era asemănătoare templului pe care tocmai îl părăsiseră, dar era templul așa cum îl văzuse Allan în primele clipe. Exact în fața lor, în mijlocul tabloului, apărea domul de cristal, iar sub el un personaj nemișcat și majestuos.

— Admirabil, draga mea, spuse atunci Dundas ridicându-și privirile spre ea. Îmi face impresia aproape că ne-ar

putea auzi vorbind atât de reale sunt imaginile.

Hierania apăsă drept răspuns pe o manetă și spuse:

— Acum ar putea s-o facă, Allan, dacă ar fi treaz și mai mult, dacă ar vorbi l-am putea auzi și noi.

— Cred fiindcă îmi spui tu, iubita mea, dar totuși lucrurile acestea mi se par de necrezut.

— De ce de necrezut? Strămoșii tăi ar fi avut acum o sută de ani, tot atât de mult motiv să se îndoiască de telegraf, dacă s-ar fi găsit cineva care să li-l descrie. Același lucru s-ar fi întâmplat acum treizeci de ani cu telegrafia fără fir. E o chestie de știință aplicată... știință mai înaintată ca a voastră. Vei vedea!

Ea manevră din nou manetele, discul se întunecă iar peisajul bătut de furtuna de zăpadă reapăru pe el. Era fantastic să te afli în calma atmosferă a galeriei văzând și auzind uraganul - auzindu-l tot atât de bine, încât atunci când voi să vorbească, glasul lui Allan se pierdu în huiet. Hierania trebui să domolească zgomotul cu o mișcare a mâinii.

— Am fi putut auzi chiar și un cuvânt șoptit, dar furtuna a fost singurul sunet pe care ți-l puteam oferi de data aceasta.

Vorbind ea manevră manetele, iar o clipă mai târziu nu se mai vedea decât discul lucitor.

— Spune-mi Hierano, întrebă atunci Allan, ai putea să-mi arăți cu aceeași ușurință oricare alt colț al pământului?

— Cu aceeași ușurință. Mai aproape sau mai departe aceasta este indiferent, din moment ce noi numeam acest aparat „oglindea lumii”. Doi prieteni ar putea să se vadă și să-și vorbească stând față în față, chiar de ar fi la o distanță de douăzeci de mii de kilometri.

Dundas râse.

— Ar fi comic să-l putem găsi pe Barry și să-i vorbim. Oare ne-ar putea auzi?

Hierania înclină afirmativ capul.

Dundas râse din nou.

— Dick va crede că aude fantome. Ar fi o glumă strașnică să-l găsim. Poți, draga mea?

— Desigur că da. Pune mâna pe asta. (Îi puse mâna pe o manetă). Acuma apucă-mi mâna mea stângă cu dreapta ta... așa... și concentrează-ți cu putere gândurile asupra lui Dick, fără să te gândești la nimic altceva.

Hierania rămase un timp cu ochii fixați asupra discului, apoi se întoarse deodată spre Dundas:

— Allan, știai că Dick va părăsi GlenCairn-ul?

— Nu l-am văzut de câteva zile, răspunse Allan, dar nu cred că a avut treabă afară din oraș. De ce mă întrebi?

— Fiindcă am cercetat ținutul pe o rază de 10 kilometri și nu l-am găsit, altfel ar fi trebuit să apară pe disc, spuse ea cu vioiciune.

— Ești sigură, draga mea?

— Absolut sigură! N-ai idee unde s-ar putea afla?

Dundas făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Să nu fi plecat la Melbourne pentru o afacere oarecare. Nu-mi pot imagina altceva.

Hierania îl privi gânditoare pe Dundas.

— Ia-i transmis avertismentul meu, Allan?

— De bună seamă, Hierania... nu crezi cumva că...

Se opri cuprins de o subită bănuială.

— Melbourne. Da, Melbourne... orașul de reședință al guvernului vostru? Nu-i așa? Întrebă ea în timp ce un vag surâs îi plutea în jurul buzelor. Da. Allan, cred... sunt chiar aproape sigură că Dick se străduiește să ne facă greutăți. Bine, vom vedea. La ce distanță se află Melbourne?

— La circa trei sute de kilometri, răspunse Dundas. Hierania, eu am totuși încredere în Dick! Nu se va purta ca un trădător față de noi!

Hierania dădu din cap.

— N-ar face-o pentru folosul său personal, Allan, dar Dick este chinuit de conștiința sa și mi-e teamă că această conștiință să nu-l facă să uite îndatoririle prieteniei față de tine și făgăduielile față de mine!

— Nu-i vei face niciun rău, draga mea? o rugă Allan, având în glas un accent de neliniște.

Ea surâse înainte de a răspunde.

— L-am prevenit, Allan. Dacă nu a mers însă prea departe sau dacă n-a făcut imposibilă orice iertare, poate să mai scape de pedeapsa pe care o merită. Vom vedea! Nu putem risca nicio intervenție în aceste două zile care urmează. Pune din nou mâna pe manetă!

Dundas ascultă. Umbrele și luminile se fugăriră odată mai multe disc și curând după aceea Dundas recunoscă în fragmente fugitive aspecte familiare ale marelui oraș. O clipă apărură cupolele majestuoase ale palatului de justiție, apoi fațada grandioasă a Parlamentului federal, cu scara sa monumentală. Imaginea rămase aici fixând vreme de un minut înainte de a dispărea. Lui Dundas i se tăie respirația auzind glasul Hieraniei:

— Ne apropiem, Allan! Amintește-ți, nu spui niciun cuvânt. Ar putea auzi și cel mai slab șoptit de îndată ce figura sa va apărea pe ecran.

Dundas își adună tot curajul, pentru ceva care nici el nu știa ce este. Instinctul îl avertiza că se află în pragul unei tragedii. Simți presiunea avertismentului Hieraniei pe brațul său și apoi, oglinda se luminează brusc. Oricât de pregătit ar fi fost, dacă mâna Hieraniei care nu se mai afla atunci pe manetă, nu i-ar fi astupat brusc gura, în fața spectacolului care li se înfățișa ochilor, nu s-ar fi putut să nu-i scape un strigăt.

Pe disc se vedea limpede interiorul unei vaste încăperi, în care se aflau doi bărbați, care se așezau în fața unui birou. Unul dintre ei era Barry; celălalt, deși Dundas nu-l văzuse niciodată, îl recunoscă îndată drept sir Miles Glover; și ca și cum nimic n-ar fi trebuit să completeze acest tablou convingător, pe birou se afla între cei doi, o masă scânteietoare de foc, marea centură de diamante pe care Hierania o dăruise doctorului.

În clipa în care apărură scena pe disc, Barry se întoarse și

privi îngrijorat în jur, ca și cum ar fi tresărit din cauza unui zgomot.

— Trebuie să vă rog să-mi iertați nervozitatea, sir Miles, spuse Barry, dar dacă ați ști tot atâta ca mine despre Hierania, veți înțelege că am toate motivele să fiu neliniștit.

Se auzi atunci glasul limpede și tăios al lui sir Miles:

— Este inutil să vă scuzați, doctor Barry. Mi-ați spus destule lucruri și mi-ați adus destule dovezi pentru a-mi da seama că nici situația mea n-ar fi cu nimic mai sigură decât a dumneavoastră.

— Îmi pare foarte rău, sir Miles, dar credeți-mă că situația mea devenise groaznică. Ați fost ultima mea speranță!

Chipul sever din fața biroului fu luminat de un surâs.

— M-am aruncat cu ochii deschiși în această aventură, doctore și chiar dacă ne aflăm amândoi pe o gheață subțire, este o datorie din fața căreia nu putem da înapoi niciunul și nici celălalt.

Privirile lui Allan se întoarseră spre Hierania și ea citi în ele neliniștea. Cu o mișcare repede și tăcută a mâinii întunecă din nou oglinda și totul dispăru.

— Ai auzit Allan. Ne trădează... ne vinde... o recunoaște chiar el. Complotează cu omul acela...

El îi apucă drăgăstos mâna.

— Draga mea, iubita mea, știu că este vinovat, dar e prietenul meu. Îl vei ierta. Nu-i vei face niciun rău Hierania... de dragul meu!

Căci în ochii acei minunați năpădiți de furie, citea moartea. Eliberându-se apoi din brațele care o țineau, Hierania spuse:

— N-am timp de pierdut, Allan. Trebuie să-i surprind împreună. Trebuie să mă grăbesc. Lasă-mă și înapoiază-te la tine. Voi lipsi poate două ore.

Capitolul XXVIII

Barry plecase în ajun, pe înserat, la Ronga, unde lăsându-și automobilul la hotel, mai avusese tocmai timp să prindă rapidul de noapte pentru Melbourne. Deși era singur în compartiment nu încercă măcar să doarmă, folosind lungile ore ale călătoriei spre a-și rememora cele ce avea să spună primului ministru.

La ora douăfără cinci minute, Barry urcase scările monumentale ale Palatului federal și intra în clădire având în mână telegrama secretarului ca un pașaport.

Secretarul îi ieși în întâmpinare și-l întrebă fără nicio introducere:

— Doctorul Barry?

Dick dădu afirmativ din cap.

— Sir Miles vă așteaptă. Pe aici vă rog!

O clipă mai târziu se afla în fața primului ministru. Sir Miles fu primul care luă cuvântul:

— Doctor Barry, sunt foarte ocupat și nu am obiceiul să acord întrevederi de acest fel. Tot ce vă cer este să nu-mi luați din timpul de care dispun mai mult decât este necesar.

— Sir Miles, spuse el, înainte de a vorbi despre obiectul misiunii mele, trebuie să vă previn că luând cunoștință despre afacerea pe care vă voi supune-o, vă expuneți persoana unui mare pericol.

— Ai apucat pe calea cea bună spre a mă forța să te ascult, doctor Barry. Voi împărtăși cu dumneata riscurile, oricare ar fi ele.

— E un risc foarte real, după cum cred că veți băga de

seamă foarte curând, spuse Barry cu un aer grav.

— Prea bine, îți făgăduiesc că nu te voi întrerupe, spuse sir Miles înclinându-și capul.

Barry își începu atunci povestirea. În drumul de la Ronga la Melbourne pusese în ordine și concepușe în fraze clare și concise, cele ce avea să spună lui sir Miles, adică tot ceea ce știa despre Hierania.

— Doctore Barry, dacă cineva ar veni să-ți povestească o asemenea istorie și ar cere să o crezi și să acționezi numai pe baza ei, care fi prima cerere pe care ai face-o?

— O dovadă reală, răspunse prompt Barry.

— Exact, o dovadă reală, repetă sir Miles încruntând sprâncenele.

Drept răspuns Barry luă servieta care se afla lângă el și o deschise, spunând:

— Acesta este un cadou pe care mi l-a făcut Hierania pentru soția mea!

Puse pe masă marea centură de diamante, care se răspândi ca o jerbă de foc multicolor, umplând încăperea cu razele splendorii sale.

— Ai idee ce valoare are acest obiect? întrebă sir Miles surâzând.

— Pietrele sunt veritabile, deși ea spune că sunt fabricate.

Sir Miles suspină și spuse:

— Ei bine! fabricate sau nu, dacă așa avea valoarea pe care o reprezintă, nu mai m-aș preocupa de deficitul bugetului de anul trecut.

Urmă o tăcere îndelungată, în care timp sir Miles cumpănea cuvintele lui Barry.

— Are un program cât se poate de interesant, doctore. Distrugerea completă a raselor de culoare și dominarea absolută a populației de rasă albă care ar mai supraviețui, de către două persoane... una fără îndoială, dacă cetățeanul acela din Himalaia va fi eliberat.

— Cât timp crezi că va mai trece înainte ca prietenul

dumitale Dundas și Hierania să încerce să plece?

— O zi sau două cel mult, răspunse Barry.

Primul ministru rămase din nou cufundat în gânduri.

— Cred în cazul acesta că singura armă care ne mai rămâne este diplomația.

Barry confirmă.

— Exact, diplomația este singura noastră șansă, dar foarte slabă. Amintiți-vă: Hierania crede că misiunea ei pe lume este sfântă. Ce argumente am putea oare invoca spre a-i schimba convingerile?

Primul ministru privi fix bijuteriile:

— Doctor Barry, să presupunem că am fi informați că o putere străină s-ar pregăti să dezlănțuie, fără declarație de război prealabilă, un atac irezistibil împotriva acestei țări. Mai presupune, că am ști că suprimând o viață am fi în măsură să împiedicăm acest război și să salvăm astfel mii de existențe!

Barry rămase gânditor vreme de o minut.

— E revoltător, dar nu văd altă soluție.

Sir Miles deschise sertarul biroului său, din care scoase un revolver de campanie pe care-l cercetă cu atenție.

— Dacă mi-ar fi spus cineva azi dimineață, că în după amiaza aceasta voi privi în mod serios un asasinat ca un mijloc politic...

Barry îl întrerupse.

— Ascultați-mă, sir Miles: mi-ați arătat calea.... singura care există. Ar fi o nebunie să ne compromitem doi în această acțiune. Lăsați totul pe seama mea.

— Nu doctore, vom învinge sau vom cădea împreună!

Primul ministru se așezase în fotoliul adânc, cu bărbia sprijinită în piept, iar degetele ținându-le pe marginea mesei. Era foarte nehotărât. Un suspin scurt și gâfâit îi scăpă atunci lui Barry, care bâlbâi:

— Dumnezeuule!

Sir Miles își reveni tresărind și-și înălță privirile. La jumătatea drumului între birou și fereastră se înălța

statura zveltă a unei femei voalate.

Hierania era învăluită de la cap la picioare într-o mantie mare, a cărei glugă îi umbrea fața. Dar niciumbra aceasta nu putea acoperi strălucirea ochilor ei, strălucire care nu prevesteau nimic bun pentru acei care o aprinseseră.

Au urmat câteva minute de tăcere încordată, în care timp mâna lui sir Miles mângâie ușor patul revolverului, ce se afla în fața sa pe birou. Hierania înaintă atunci ușor și se opri într-o parte a mesei. Plecându-se puțin ea vorbi cu un glas care era abia mai tare decât un șoptit.

— Dă-mi mie arma asta!

Urmă o nouă tăcere, iar Hierania se plecă mai tare spre el.

— Dă-mi mie arma asta!

Vocea limpede și de neînfrânt se auzi pentru a treia oară:

— Dă-mi mie arma asta!

Sir Miles părea că vrea vorbească sau să respingă vraja ochilor aceștia neînduplecați care îl ferecau. Barry îi văzu fruntea nădușită și respirația care i se iuțea. Atunci, cedând unei forțe irezistibile, întregul său corp păru că se destinde brusc și cu o mână tremurătoare apucă revolverul de țeavă și-l întinse Hieraniei. Fără să-l slăbească o clipă cu privirea, ea apucă arma și o aruncă departe de ea în cameră. Apoi se îndreptă, iar sir Miles scoase un suspin adânc, asemeni unui înotător care trage din nou aer după o scufundare îndelungată. Abia atunci Hierania păru că observă pentru prima dată prezența lui Barry. Acesta se ridică și o înfruntă. Nu voia ca ea să-l vadă slab, oricare i-ar fi fost soarta. Ea spuse cu glas calm și măsurat:

— Mai trăiești încă, nu din cauza slăbiciunii sau a milei mele, ci fiindcă prietenul pe care-l trădezi mi-a cerut viața ta. Altfel n-ai mai exista de o oră. Stai aici! (Mâna ei albă arată locul unde apăruse ea mai întâi) și dacă te miști, chiar și cu un centimetru, ești un om mort!

Își îndepărtă gluga cu un singur gest, lăsând-o să cadă

pe umeri și se așează în fotoliul pe care șezuse Barry.

— Cred că aş putea ierta orice afară de trădare, spuse ea cu sânge rece. (Apoi fără nicio legătură): Cum te numești?

— Prietenii mei îmi spun Miles Glover, răspunse liniștit omul de stat.

— Dar dușmanii?

Era o simplă întrebare fără urmă de batjocură. Sir Miles ridică din umeri.

— Nu mă interesează ce spun dușmanii mei. De ce mă întrebi asta?

Ea arată spre locul unde se afla revolverul.

— A fost oare un prieten acela care se hotărâse să măucidă?

Miles Glover fu splendid. El răspunse fără ezitare:

— N-avem amândoi loc pe lumea asta, Hierania!

...

— Spune-mi, o întrerupse sir Miles, doctorul Barry are dreptate atunci când spune, că dispui de mijloacele, de care ai de gând să te și folosești, spre a face să dispară de pe lume rasele de culoare?

Hierania răspunse fără ezitare:

— Exact și nu numai atât: am de gând să fac să dispară pe oricare inapt de pe fața pământului. Aceasta este misiunea mea și o consider sacră, răspunse ea liniștită.

— În cazul acesta, dacă astfel stă chestiunea, repet că nu are decât un singur aspect și că nu este loc pe lume pentru noi amândoi.

— Ascultă-mă Miles Glover și răspunde-mi la întrebare: dacă ar fi cu putință unei ființe omenești să stăpânească întreaga lume și să distrugă dintr-o singură lovitură toate progresele voastre de o miecinci sute de ani încoace, readucând civilizația în starea în care se afla la prăbușirea imperiului roman, ce ai face spre a împiedica acest lucru? L-ai omorî și pe acela așa cum vrei să mă omori pe mine?

— Și într-un caz și într-altul fapta mea ar fi justificată!

— Fie! Dar ascultă-mă... uite ce vreau să-ți spun: ceea ce puteam să dau lumii voastre și ceea ce îi voi da, este incomparabil mai mult decât a cucerit omenirea prin propriile-i puteri în ultimele cincisprezece veacuri. Oare nu merită toată osteneala?

Sir Miles izbucni în râs.

— Ne-au trebuit cincisprezece secole de lupte grele pentru a ajunge aici unde ne aflăm astăzi. Vrei să aduni într-un singur secol întreaga experiență a acelor ani? În acest caz omenirea ar pieri de indigestie morală și mintală. Hrana pe care vrei să ne-o dai este prea grea pentru noi.

Hierania răspunse:

— Lumea voastră este plină de suferință și mizerie. Niciun sacrificiu nu va fi prea mare pentru a o vindeca. Ultimul meu cuvânt și voința mea în această privință sunt definitive.

Sir Miles asculta acest glas nemilos cu capul plecat. Continuă fără nicio speranță:

— Presupunând că ai dreptate și admitând că poți face toate câte le spui, chiar și în acest caz nu poți lucra singură. Cu toată puterea de care dispui va trebui să fii secondată. Chiar și acel Andax despre care am auzit vorbindu-se ca și despre tine, tot veți avea nevoie de sfatul și ajutorul altora. Veți avea nevoie să fiți ajutați și conduși de cei care au experiența căilor acestei lumi.

Hierania aprobă.

— Din moment ce știi și înțelegi acest lucru, putem sta de vorbă cu folos. Va trebui să avem oameni, care să ne ajute și aceia trebuie să fie cei mai de seamă din neamul vostru. Deaceea ți-am cerut să ne fii aliat.

— Iar eu am răspuns, spuse Miles Glover cu tărie, că nu voi fi!

Ea îl privi îndelung și surâzătoare.

— Spuneai aceasta deoarece credeai că suntem trimișii iadului atunci când în realitate noi suntem cei mai mari binefăcători ai omenirii. Spune-mi, nu va fi oare mai bine

pentru noi și pentru omenire, să fii de partea noastră și să ne ajuți cu știința și experiența pe care o ai.

Miles Glover avu pentru prima dată o rază de speranță. Poate că existau sorți de izbândă. Dacă nu putea înlătura catastrofa, putea cel puțin să-i micșoreze amploarea.

— Vei mai primi oare părerile mele și vei mai avea încredere în mine după toate câte s-au întâmplat astăzi? întrebă el.

— De ce nu, răspunse ea.

Hierania se ridică și înconjurând biroul se apropie de ministru. Îi ridică ochii uimiți spre ea și-l privi rând pe rând.

— Ce vârstă ai, Miles Glover? întrebă ea liniștită.

— Exact cincizeci și doi de ani, răspunse el surâzând.

Ea puse mâna pe fruntea ministrului și plecându-i capul puțin pe spate îl privi drept în ochi.

— Cincizeci și doi de ani, repetă ea, și ți-ai tratat totdeauna trupul cum se cuvine, pe câte văd, prietene! (Tăcu, apoi continuă). Cincizeci și doi... ei bine! Îți mai pot da încă cincizeci de ani de viață activă și viguroasă. (Ea se dădu înapoi cu câțiva pași). Ceea ce-ți ofer nu este vorbă goală, ci va fi o realitate dacă o dorești. Gândește-te, cincizeci de ani de putere absolută, susținut și condus de o experiență de zece mii de ani, având națiunea pentru care să muncești. Vei pune bazele unei opere care va ridica omenirea până la perfecție. O rasă fără păcat, atât din punct de vedere moral cât și fizic. Prietene, oare lucrul acesta poate fi fapta unor demoni, așa cum îți părem?

Miles Glover o privi având în ochi o lumină nouă.

— Spune-mi, dacă vă voi promite sprijinul meu, veți lăsa țara aceasta sub conducerea mea, întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Am hotărât să accept, spuse atunci sir Miles.

— Nu vei regreta niciodată hotărârea aceasta, Miles Glover. Și acuma uită totul până ce voi fi în măsură să am nevoie de ajutorul tău.

— Cum să uit? Cum aş putea?

— Vei uita, spuse ea apropiindu-se de el. Ridică-ți ochii spre mine! Bine! Dă-mi acum mâna!

Ea-i cuprinse mâna și se plecă asupra lui. Apoi începu să vorbească încet în limba ei, iar în timp ce murmură privirile ministrului se tulburau, iar capul îi cădea cu încetul pe piept. Hierania încetă curând să mai vorbească, privindu-l numai de sus. O clipă mai târziu bărbatul își sprijinise capul pe brațe... Miles Glover uitase.

Capitolul XXIX

Între timp, Dundas aştepta nerăbdător la Cootamundra reîntoarcerea Hieraniei. Dându-i ascultare, revenise acasă şi acum se plimba nervos în sus şi în jos pe alee, cercetând cerul cu priviri temătoare şi străduindu-se să lupte împotriva neliniştii nervoase pentru Hierania. Voia să izgonească sentimentul de tristeţe care pusese stăpânire pe el. Deodată, privind peste vie, se opri cu o exclamaţie de surprindere şi nemulţumire? O cabrioletă care fusese invizibilă până în acea clipă intră de peşosea pe aleea care ducea drept la Cootamundra. O singură privire îi fu îndeajuns spre a şti că în cabrioletă se afla Mariana Seymour. Când cabrioleta fu atât de aproape încât se auzeau paşii calului pe alee, Allan se apropie de verandă şi aşteptă acolo cu capul descoperit. Mariana coti cu abilitate şi se opri exact în faţa lui. Fără un cuvânt de salutare şi fără a-i aştepta ajutorul, sări jos de pe capră. Îl privi fără să dea drumul hăţurilor din mâini, în timp ce Dundas păstra o tăcere stingheritoare.

— Allan, spuse ea calmă, nu vrei să-mi legi calul? Nu e nevoie să-l deshăm. Te aştept aici.

Sângele ei rece îi dădu şi lui Allan timp să-şi revină.

— Bine ai făcut că ai venit aici la adăpost, Mariano, spuse el cu glas cât mai natural posibil. Furtuna asta nu va fi ceva obişnuit.

Când Allan reveni pe verandă după ce-şi terminase treaba, Mariana era în acelaşi loc. Când îi văzu privirile temătoare şi stingherite Allan avu presimţirea unei nenorociri. Se pregătea tocmai să pună o întrebare

oarecare, banală, când ea-l întrerupse promptă:

— Allan, n-am venit aici din întâmplare. Între noi nu poate exista prefăcătorie. Știi bine că nu furtuna m-a făcut să intru aici. Dar nu te frământa să afli de ce am venit. Iată, am venit să-ți pun o întrebare!

— Pune-o!

Ea-l privi drept în ochi.

— Allan, n-ai uitat încă noaptea când m-ai condus acasă de la bancă? Tot ceea ce a fost atunci între noi, avea oare vreo însemnătate pentru tine? Era serios?

Dundas roși. Atacul acesta direct îl zdruncină pentru o clipă. Mariana observă și-i întrerupse răspunsul bâlbâit.

Allan privi în ochii aceia mari și căprii și citi în ei dragoste nemărginită. Plecă o clipă privirile, apoi spuse calm:

— Din moment ce mă întrebi Mariano, îți voi răspunde deschis: da! În acea clipă credeam tot ce spuneam, ba mai mult încă.

În clipa aceea se auzi un glas limpede:

— Bună ziua, Allan!

La auzul acestor cuvinte, Allan și Mariana, care nu mai luaseră seama la nimic altceva decât la ceea ce discutau, se întoarseră deodată. Umbrele se îndesiseră în timpul conversației lor, iar camera era cufundată aproape în semiobscuritate. Pe prag se afla Hierania. Își dădu de o parte gluga mantiei ei, iar buclele blonde ale părului ei îi cădeau pe față răscolite de vânt. Era însuflețită și strălucitoare în urma efortului, respira repede, iar marii ei ochi străluceau de vioiciune. Dundas nu mai văzuse vreodată o față atât de majestuos frumoasă. Uitând toate de bucuria de a o fi revăzut sănătoasă, Dundas strigă:

— Hierania! Mulțumesc lui Dumnezeu că te-ai reîntors și ești sănătoasă. Mă temeam...

— N-aveai ce să te temi, Allan. La drept vorbind am venit pe aripile vântului și am lăsat furtuna în urma mea. Cred că am fost mânată de instinctul meu de femeie.

Allan se grăbi să ia cuvântul.

— Mariana a venit la mine ca prietenă, Hierania, dar nu înțelege.

Hierania surâse și se întoarse spre el.

— Ah, Allan, eu am nenorocul să-mi înstrăinez pe toți prietenii tăi, sau tu ai ghinion cu ei?

El îi apucă mâna pe care ea i-o întindea și se întoarseră împreună spre Mariana, care nu făcuse niciun gest și nici nu spusese vreun cuvânt.

— Mariano, spuse calm Dundas, iată singurul răspuns pe care-l pot da. Speram că voi două veți fi prietene. Chiar și acuma nu este prea târziu.

Tânăra fată vorbi pentru prima dată, înfruntându-i dârză, cu pumnii strânși.

— Prieteni, spuse ea, iar în glasul ei răsună o amărăciune fără seamăn. După cum spui și tu Allan, nici acuma nu e prea târziu. Nu-i prea târziu să-ți salvezi viitorul și pacea sufletului. Pentru dragostea a tot ceea ce consideri sfânt, închideți ochii în fața acestei frumuseți fatale și smulge-te de lângă ea.

Întinse imploratoare mâinile spre el. Dar glasul calm al Hieraniei răsună în cameră:

— Nici pentru tine nu e prea târziu, Mariano! N-ai nicio speranță ca cele dorite de tine să se împlinească, iar temerile pentru Allan sunt nebunești. Dacă îl vrei... dar nimic nu ne mai poate despărți în clipa de față. În fața lui Dumnezeu, suntem uniți!

În clipa aceasta se auzi primul bubuit al tunetului, fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama. Răspunsul Mariane nu întârzie.

— Nu vreau să primesc nimic de la tine! Nici chiar viața, de ar depinde să mi-o dai sau nu! Allan, pentru ultima dată....

El clătină capul și se întoarse.

Camera fu iluminată pentru o scurtă clipă de lumina unui trăsnet, iar tunetul bubui mai aproape ca odinioară.

Hierania își întinse minunatul ei braț alb cuprinzând umerii lui Allan, iar amândoi rămaseră privind-se adânc în ochi, uitând de tânăra fată. O nouă fulgerare lumină odaia. Mariana se întoarse astfel că putu să vadă lumina albastră care făcu să scânteieze lamele ascuțite ale pumnalelor orientale ce se aflau alături de ea în panoplia de pe perete. Ura care o simțea pentru Hierania își atinse culmea în clipa bubuiturii care urmă luminii. Smulse un pumnal din panoplie. Întorcându-se văzu brațul lui Allan care cuprindea talia Hieraniei. Îi uitaseră cu totul existența. Atunci, nemalezistând pornirii ucigăse, înaintă repede spre ei și cu toată puterea brațului ei tânăr și mușchiulos, lovi - o singură dată - iar pumnalul roșit îi scăpă din mână.

Hierania nu scoase niciun sunet. Capul ei nobil căzu pentru o clipă pe umărul lui Allan, apoi trupul slăbit de moarte alunecă din brațele bărbatului. În timp ce ea cădea, Allan îngenunche cu un strigăt de groază și o strânse la piept. Rămase și el mut după acest unic strigăt. Cu toată repeziciunea loviturii înțelesese totul.

Au trecut minute îndelungate. Privea stând în genunchi fața palidă a moartei, în timp ce furia uraganului se dezlănțuia într-o ploaie torențială. În cele din urmă Dundas își reveni. Fără să-și ridice privirile își petrecu brațul sub trupul inert al Hieraniei, apoi luând-o în brațe se ridică în picioare. Trecu prin fața Marianeii fără să o vadă, îndreptându-se cu pași mari spre șopron. Uluită de oroare Mariana îl văzu plecând, apoi fugi după el în ploaie, strigându-l pe nume.

Dundas se urcă în ascensor și se cufundă în adâncimile sferei. Coborî treptele și intră în templu. Aici depuse trupul moartei pe divan, îi încrucișă brațele pe piept, apoi o privi îndelung, având pe buze un surâs vag. Îngenuncheși plecându-și fruntea palidă îi vorbi încet și drăgăstos:

— Așteaptă-mă dragostea mea. Așteaptă-mă căci vin și eu!

Măinile sale cercetară marginile divanului și găsiră butonul. Capacul se deschise și cu mână sigură, fără a-și lua privirile de pe fața palidă, apăsă declanșatorul - și-și află liniștea dorită!

Afară, sub ploaia declanșată de furtună, tânăra Mariane bătu frenetic cu pumnii în poarta închisă a șopronului. Vocea ei care urla disperat un singur nume era atenuată de furtună. În sfârșit, învinsă, se îndreptă spre fermă. Furtuna dezlănțuită o purta de colo acolo și hainele ei înmuiate de ploaie i se lipiră de corp.

Ajunse pe verandă și privi înapoi. Imediat un mormăit înfundat îi ajunse la urechi, un mormăit care urca și al cărui volum sonor depăși pe cel făcut de furtună. Apoi, în scurt timp, șopronul deveni o masă incandescentă și se prăbuși antrenând placi metalice contorsionate și vârtejuri de metal supraîncălzite și pe locul unde se găsea se ridică un gigantic pilon de flăcări albastrii care făcu ca, pentru un moment, amurgul zilei să se schimbe într-un strălucitor soare. Pământul însuși se rostogoli și oscilă ca în timpul unei tornade. Zece secunde după primul sunet, totul s-a sfârșit și întunericul și furtuna își reluară acțiunea lor firească în timp ce un fuior din ce în ce mai gros de vapori se ridică de la pământ și bufni zgomotos.

A doua zi dimineață, un călător obosit și demoralizat coborî din rapidul de noapte pe peronul gării din Ronga. Barry avusese o noapte de insomnie. Vremea se luminase, iar dimineața era primăvăratecă atunci când porni cu automobilul spre GlenCairn. Era însă devreme când ajunse acasă. La ușă fu întâmpinat de Kitty, ai cărei ochi exprimau o grijă profundă.

— Dick, mi-e teamă să nu se fi întâmplat ceva grozav. Mariana Seymour a dispărut. A plecat ieri de acasă de la ea și n-a mai revenit. Mama ei e înspăimântată. Poți face ceva?

— Unde este Seymour? Întrebă Dick cu inima temătoare.

— E plecat la Sidney de opt zile.

Barry stătu o clipă pe gânduri.

— Trebuie să-l văd atunci pe Bryce.

— Știi oare ceva, Dick? Întrebă Kitty foarte îngrijorată.

— Mi-e teamă că da, Kit și sper din toată inima să nu fie așa. (Revenind lângă mașina sa): S-ar putea să lipsesc mai mult, Kit să nu fi îngrijorată.

Automobilul se depărtă.

Barry îl găsi pe Bryce fumându-și țigara și după câteva cuvinte explicative îl împinse pe Hector în mașină. Barry nu se îndoia că Mariana se dusesese la Cootamundra, în ciuda sfaturilor sale, și în timp ce goneau cu mare viteză, el îi relată în fraze scurte și precise lui Bryce care-l asculta uluit, istoria Hieraniei, astfel cum o cunoștea:

— Prin urmare Mariana s-a dus acolo și Dumnezeu știe ce s-a întâmplat conchise el.

— A fost o noapte în care se putea întâmpla orice, spuse Bryce. A fost uraganul cel mai grozav care s-a abătut în ultimii ani prin partea locului, iar spre seară a fost un cutremur puternic. Întregul oraș a fost zguduit de parcă ar fi stat să cadă în ruine. E o afacere afurisită Dick, nu era mai bine să luăm arme cu noi?

Barry râse.

— Nu-ți dai defel seama ce adversar avem împotriva noastră, Hec. Armele nu sunt de niciun folos față de ea. Doresc din toată inima ca biata fată să fie în viață, dar...

Nu mai spuse nimic până ce nu s-au apropiat de casă. Atunci exclamă numai:

— Șopronul a dispărut! Aici s-a întâmplat ceva!

Bariera era dată de o parte, astfel că au intrat în curte fără să încetinească. Când automobilul opri în fața terasei, cei doi bărbați au rămas o clipă muți privind-se unul pe celălalt. Pe ușa deschisă se auzea un glas. O voce de femeie, care vorbea și izbucnea din când în când într-un râs vesel.

Bryce spuse un singur cuvânt:

— Mariana!

Au sărit amândoi din mașină și au intrat în casă.

Mariana sta pe canapea în fața ferestrei și nici nu-i luă în seamă când intrară.

— Florile roșii înfloreau sub pașii lui. Le-am văzut. Flori roșii frumoase, dar se veștejeau prea repede. Vor înflori însă din nou.

Se opri hohotind de râs.

Barry se apropie de ea.

— Mariana! Mariana!

Fata ridică privirile.

— Ați venit prea târziu; a plecat. Dar florile... florile... (tăcu părănd că se gândește). Nu voi spune nimănui unde a plecat.

Râzând veselă își întoarse capul

— Adu pătura din automobil, Hec, porunci Barry.

O înveliră în pătură. Sporovăială copilăroasă încetă curând, iar Barry întinse pe divan pe sărmana inconștientă.

— Iat-o liniștită pentru moment, spuse el. Acum trebuie să descoperim ce s-a întâmplat.

— Ce spui de Mariana?

Fața lui Barry se întunecă.

— Colaps complet, mintal și moral.

— Se va vindeca?

— Imposibil s-o spun acum Hec; e prea devreme încă. Sper însă pentru ea că nu!

Se duseră spre ușă, dar Bryce se opri.

— Ia te uită!

Spuse numai atât și întinse lui Barry un pumnal cu pete sinistre.

— Florile roșii, spuse sumbru Barry, privind rând pe rând pumnalul și petele de pe parchet. Hec, cred că omenirea îi datorează Marianei ceva care nu se va putea plăti vreodată.

Merseră pe verandă până în locul unde se afla șopronul.

Nu se vedea decât o gaură enormă, înnegrită de foc, fără nici un fel de urme de metal sau lemn. Din locul de unde priveau se putea simți căldura toridă a solului. Bryce ridică priviri interogatoare către Barry.

— Par a fi urmările cutremurului, Hec, spuse Barry. Nu știu ce s-a petrecut aici dar totul a dispărut...

Mai târziu, pe marginea râului, cercetară rămășițele unei cabriolete dezmembrate lângă care zăcea un ponei mort. După un moment de liniște Bryce zise:

— Dick, vezi ce s-a întâmplat? Allan era în cabrioletă, furtuna l-a speriat pe ponei, iar Allan a căzut în râu. Mariane a văzut totul și...

Se întrerupse și privi pe Dick.

— Pare credibil, ce zici?

Barry dădu din cap gânditor.

— Da, răspunse el încet. Cred că putem povesti asta. Dar, mai întâi, avem multe de făcut la fermă.

Ei își îndepliniră conștiincios misiunea. Le trebuiă aproape o oră pentru a îndepărta toate urmele din cameră astfel că nu se mai putea găsi nici un indiciu că un anumit pumnal - pus la locul lui pe panoplia de pe perete - a fost folosit.

După ce terminară toate aceste aranjamente cei doi transportară la mașină, cu grijă, pe tânăra fată adormită. Apoi Berry închise ușa imobilului și vârî cheia în buzunar.

Cu greu schimbară câteva cuvinte pe drumul de întoarcere la GlenCairn. În sfârșit, Bryce zise:

— Dick, e chiar ciudat să te gândești la acela care încă mai așteaptă acolo să fie descoperit.

Dick răspunse scurt:

— Mulțumesc lui Dumnezeu, acum va aștepta o eternitate.

- SFÂRȘIT -

CUPRINS

Capitolul I.....	4
Capitolul II.....	7
Capitolul III.....	10
Capitolul IV.....	13
Capitolul V.....	15
Capitolul VI.....	18
Capitolul VII.....	20
Capitolul VIII.....	23
Capitolul IX.....	25
Capitolul X.....	28
Capitolul XI.....	30
Capitolul XII.....	35
Capitolul XIII.....	41
Capitolul XIV.....	45
Capitolul XV.....	49
Capitolul XVI.....	55
Capitolul XVII.....	70
Capitolul XVIII.....	80
Capitolul XIX.....	87
Capitolul XX.....	96
Capitolul XXI.....	100
Capitolul XXII.....	104
Capitolul XXIII.....	111

Capitolul XXIV.....	114
Capitolul XXV.....	119
Capitolul XXVI.....	122
Capitolul XXVII.....	127
Capitolul XXVIII.....	134
Capitolul XXIX.....	142